

Projekt SS

*En deckare med ond bråd död
som utspelar sig i en speciell bransch*

av

Axel V Welin

Kapitel 1

Det är förmiddag på återvinningsstationen Ollebo intill Kalkbrottet på Limhamn.

- Olle!

- Ja.

- En Paul Larsson ringde från återvinningsstationen ute vid Ollebo. De har hittat något i en av containrarna, som de vill att vi skall titta närmare på.

- Paul Larsson, sa du?

- Ja, han är föreståndare för anläggningen.

- Ollebo, var ligger det?

- Om du kör Inre Ringvägen ut mot brofästet, så passerar du nästan Percys Mausoleum och bortom det ligger Ollebo.

- Percys Mausoleum? Vad fan är det?

- Det har du väl hört talas om. Den nya anläggningen med köpcentrum, isstadium, hotell och kontor, som Percy Nilsson byggt ute vid Hyllie Vattentorn. Ett jätteprojekt. Kommunen betalade korkat nog 50 miljoner kronor för att anläggningen ska få kallas Malmö Arena. Eftersom Percy nästan fick tomtmarken gratis av kommunen, kunde de väl sett till att namnet följde med utan att kommunen skulle betala extra för det. Men några affärsmän har ju våra politiker aldrig skämt bort oss med att vara. När det gäller våra skattekrönor, så är det bara fritt fram för nästan vem som helst att roffa åt sig.

- Vem minns inte när kommunen köpte Hipp av Pingströrelsen och sedan sålde området vid Stadion till dem för en spottstyver. För att inte tala om Kockumsområdet, som kommunen sålde till SAAB för en symbolisk summa mot deras löfte att bygga en bilfabrik med 1500 garanterade nya jobb. Det kom en bråkdel av dessa jobb inflyttade från SAABs fabrik i Arlöv, sedan la de ner fabriken här i Malmö. Kommunen ville då använda lokalerna för utställnings- och konferensändamål och betalade sägs det 200 miljoner kronor för dem. En jättebra affär för SAAB med andra ord. Rena Ebberöds bank för kommunen, skulle jag vilja kalla det. När de dessutom nu rivit anläggningen för att bygga bostäder fattar man ingenting.

- Jo, det är klart att jag känner till både kommunens tvivelaktiga affärer med den nya arenan men att den kallades för Percys Mausoleum hade jag ingen aning om. Varför kallas den för det?

- Det vet du väl. Alla stora byggherrar vill bli ihågkomna efter sin död genom att kopplas till ett byggnadsverk. Hugo Åberg och Kronprinsen, Friluftsstaden vid Erikslust och Eric Sigfrid Persson,
- OK. Vad var det du sa att de hittat?
- Föreståndaren var lite otydlig på den punkten men de hade råkat ha sönder en svart sopsäck, som låg i en av deras containrar och ur den sipprade det ut vätska, som skulle kunna vara blod eller något blodblandat.
- Ring honom och säg att vi kommer ut med detsamma. Säg också åt honom att ställa undan containern, så att den inte fylls på ytterligare med sopor.
- Ska ske!

Olle Skoglund är kriminalkommissarie med lång tjänstetid inom polisen. Hade börjat som patrullerande konstapel men hade sedan sökt och fått en tjänst inom kriminalen. Han är en mycket samvetsgrann och omtyckt person men med hårda nypor om det behövs. Han är analytiskt lagd, arbetar alltid metodiskt men han är framförallt uthållig. När de flesta redan hade gett upp hoppet om att kunna finna en skyldig, kan Olle finna en ny tråd att nysta i, som i de flera fall leder till att förövaren grips. Han har därför ett antal tidigare olösta fall på sin meritlista.

- Hej! Vi söker Paul Larsson.

Olle Skoglund och Kalle Persson, kriminalinspektör stannar bilen in till en av de anställda klädd i sin ljusgula nästan självlysande jacka.

Ollebo-anläggningen är ganska ny och ersätter anläggningen som tidigare låg vid Hyllie Vattentorn. Kommunen fick flytta återvinningscentralen för att ge plats åt den nya arenan och hållplatsen för den nya tunnelbanan mellan Malmö C och Hovedbangaarden i Köpenhamn.

Containrarna på Ollebo står prydligt uppradade med tydliga skyltar om vad som skall kastas i respektive container, så att sorteringen blir så ren och ändamålsenlig som möjligt för det efterföljande återvinningsarbetet. Bortom dessa ligger avdelningen för trädgårdsavfall. Också containrar i prydliga rader.

- Han står där borta vid containern med skylten "Brännbart". Den anställde pekar bort mot en man i samma gula jacka.

- Paul Larsson?

- Ja, det är jag.

- Du ringde om en sopsäck med ett innehåll, som möjligen ser lite tveksamt ut.

- Ja, nog ser det lite konstigt ut men vi är inte säkra och därför ringde vi er.

Containern har vi flyttat till en plats en bit bort, precis enligt era instruktioner.

Den står där borta lite avsides. Paul Larsson pekar mot en plats bortom raden av sopcontainrar.

- Kan vi få hjälp att plocka upp säcken, så att vi kan studera innehållet?

- Inga problem. Jag följer själv med, så får traktorn med skopa lyfta ner mig i containern och sedan tar jag upp säcken.

- Förresten, hur kom ni underfund med att sipprade ut något?

- Jo, våra kunder slänger ofta sina sopor nära närmaste kant på containern. Det blir mest praktiskt för dem så men det medför att containern inte fylls jämnt över hela ytan. hjullastaren får då jämna till och det var vid ett sådant tillfälle som skopan rispade ett hål i en säck och innehållet började läcka ut.

Hjullastaren lyfter upp Paul Larsson. Med ett vigt hopp tar han sig ner i containern, tar tag i den aktuella säcken för att lyfta upp den i skopan, som föraren skjutit fram och ner till rätt nivå.

- Det var en tung rackare. Jag behöver nog hjälp.

- Kalle, ge honom ett handtag!

Olle vänder sig till sin kollega med uppförande röst. Ny runda med hjullastaren. Först ner, så att Kalle kan hoppa i, sedan upp på nytt. Med förenade krafter lyfter Olle och Kalle upp säcken i skopan. Väl uppe på marken tar Paul fram sin morakniv och med ett snitt öppnar han säcken.

- Å fy fan! Det var det djävligaste jag sett.

Paul vrider sig bort och tar sig för ansiktet. Maskinföraren sträcker sig samtidigt ut ur hytten och kastar upp. Ur säcken har ett huvud skilt från sin kropp rullat ut. En illaluktande blodfärgad vätskeblandning bildar en rejäl pöl på marken i vilken huvudet tycks simma. Olle lyfter på säcken och då ramlar en hand och ytterligare kroppsdelar ut.

- Vi måste omedelbart få hit folk från Rättsmedicinen, säger Olle. De måste gå igenom hela containern. Resten av kroppen finns förmodligen också där och vem vet, det rör sig kanske om mer än en kropp.

- Paul, tills vi fått hit vårt folk, får inte en djävel röra någonting!

Olle vänder sig till den stönande föreståndaren, som kritvit i ansiktet med en nickning visar att han förstått.

Kapitel 2

Teknikerna är redan på plats och har spärrat av området med sina blåvita remsor.

Kommunens krisgrupp har också anlänt för att ta hand om Paul Larsson, maskinskötare och resten av personalen, som är mer eller mindre chockade.

Hela anläggningen har stängts. Villaägarna fortsätter trots detta att komma med sitt trädgårdsavfall, tidningar, kartonger och skräp från röjda vindar eller källare. Tippen är populär, lätt tillgänglig och enkel att begripa sig på, så att säga. Skyltar visar på ett föredömligt sätt var avfall av olika slag skall läggas. Genomtänkta filmmarkeringar styr bilarna till rätt container. Därtill finns det anställda i sina gula självlysande västar, som man kan fråga till råds om man är osäker och som på ett föredömligt sätt anvisar besökarna till rätt container.

Polisen försöker bringa reda i trafiken genom att redan vid rondellen före avfarten till Öresundsbron och motsvarande in till Ollebovägen från Bunkeflostrandhålet informera bilisterna om att avfallsanläggningen är tillfälligt stängd.

Chef för teknikergruppen är Mats Mårtensson, en ambitiös yrkesman med erfarenhet från flera liknande uppgifter. Han rotar, iklädd hel skyddsdräkt av vit genomskinlig plast, i containern i vilken sopsäcken med likdelarna låg. Olle Skoglund känner honom sedan gammalt. De har samarbetat tidigare kring mordfall av olika slag.

- Nå vad säger du Mats? Har du någon uppfattning om vad det kan röra sig om?

- Nej, det har jag inte. Det är alldeles för tidigt att ha någon uppfattning.

- Varför rotar du där?

- Jo, för att undersöka var den andra eller de andra säckarna är.

- Hur då andra säckar?

- Innehållet i den säck personalen här fann innehåller bara delar av en människokropp och därför letar jag efter resten.

- Det var som fan.

- Ja, jag trodde att det skulle vara lätt att hitta resten men nu tänker jag tömma hela containern och låta undersöka varenda påse och säck.

- Hur lång tid tror du det kommer att ta?

- Jag räknar med några timmar. Vi får gå försiktigt fram, så att vi inte förstör några eventuella spår, som förövaren eller förövarna lämnat efter sig.
- Ring mig när du är färdig, är du snäll.
- OK men du, bara det inte är så, att det vi letar efter finns någon annanstans eller har hamnat i någon annan container här. De har ju mer än en som tar emot brännbart. Den här var dessutom ganska full. Det är inte uteslutet, att under tiden som gått, från det den säck vi har dumpades, tills nu någon annan container fyllts och skickats iväg.
- För helvete. Det har du rätt i. Jag tar tag i föreståndaren direkt och frågar honom.
- Hur mår du?

Paul Larsson sitter inne i personalbyggnaden tillverkad av återvunnet tegel och ser medtagen ut, när Olle Skoglund och Kalle Persson kommer in.

- För djävligt, det är hur jag mår.
- Kan du snacka?
- Ja, bara det inte tar för lång tid. Jag måste nog avbryta för dagen och åka hem och lägga mig.
- Vad säger krisgruppen om det?
- Det är OK. Skulle jag få problem, så har jag fått ett telefonnummer, som jag kan ringa.
- Jo, jag undrar hur ofta ni skickar iväg containrarna som fyllts.
- Varför frågar du det?
- Det är så här, att innehållet i den säck ni fann, bara innehåller delar av en kropp och vi vill veta var resten finns.
- Fy fan vilket ruskigt jobb du måste ha.
- Inte alltid. Det finns solskensdagar också i mitt arbetsliv. För att återkomma till frågan, så misstänker vi att förövarna, om de nu är flera, varit lite sluga och kanske fördelat kvarlevorna i flera säckar och dumpat dem i mer än en container.
- Om de gjort det, är det bråttom. Containern vid sidan om den vi fann säcken i är nämligen just nu på väg till förbränningsstationen på Sjölanda. Har vi tur hinner de inte tömma innehållet i ugnen. Då är vad som fanns i containern ganska snart borta för alltid.
- Djävlar. Ring dit fort som fan och be dem lämna innehållet i fred. Jag åker dit direkt.

Olle Skoglund och kollegan Kalle Persson kör med blåljusen tända och skrikande sirener så fort de kan längs Inre Ringvägen bort till motorvägen vid Segevång, under viadukten, fram till nästa rondell och sedan en rakt över Västkustvägen direkt till Spillepengens förbränningsstation. Väl framme där står anläggningschefen och väntar. Paul Larssons samtal har kommit fram och containerns innehåll är tillsvidare räddat undan lågorna.

Olle Skoglund förklarar vad saken gäller och ber anläggningschefen se till att containern placeras lite avsides, varefter han tar fram de blåvita banden, sveper dem runt containern och sätter upp skylten om obehörigt tillträde. Sedan ringer

han Mats Mårtensson och meddelar att de fångat upp ytterligare en container, som kan innehålla vad de söker.

Under kvällen återkommer Mats Mårtensson för att meddela, att de genomskökt hela containern ute vid Ollebo utan att hitta ytterligare kroppsdelar. Han har också kontrollerat, att det inte finns anledning att undersöka övriga containers ute på Ollebo. Paul Larsson är helt säker på, att vad polisen söker finns i någon av de båda containrar de identifierat. Mats Mårtensson har därför beslutat, att efter avslutat arbete på Ollebo, direkt fortsätta med containern vid Spillepengen, trots den sena timman.

Kapitel 3

Varför ingången till Malmöhus Slott? Varför klockan elva på natten? Varför så bråttom?

Tankarna blandar sig med vinden från den gråkalla sena oktoberkvällen eller tidiga natten, om man så vill.

Per Carlsson, PC eller ”datorn” skämtsamt kallad av vänner och arbetskamrater, för initialernas skull, hans stora intresse för datorteknik och sitt osvikliga minne, kan inte riktigt få ihop logiken.

Kan inte riktigt förstå varför han måste ge sig ut klockan elva nästan mitt i natten och i detta ruskväder med den snåla vinden vinande runt det gamla slottets murar och fästningens kanontorn samtidigt som regnet står som spön i backen.

Små pölar bildas snabbt i det ymniga regnet. Några blir efterhand överfyllda av regnvattnet, som rinner över kanten på de grunda pölarna och söker sig ner mot själva vallgraven, vilken omger slottet.

På sin tid skulle vallgraven hindra fienden från att komma nära murarna och därmed omintetgöra soldaternas försök att med hjälp av stormstegar ta sig upp för och över murarna. Där väntade försvararna som med alla tillbuds stående medel såsom kokande tjära, stenar och vapen hindrade fienden från att ta sig in i slottet.

Sedermera byggdes de flesta slott i Europa ut till hela försvarsanläggningar med kanontorn i hörnen, med yttre försvarsmurar och all sköns andra hinder mellan yttre och inre murar. Med hjälp av kanontornen kunde fienden beskjutas från sidan och därmed hindra eller åtminstone försvåra deras stormningsförsök.

Efterhand som angriparnas kanoner blev större och kulorna tyngre, innebar det inget större besvär för anfallarna att helt enkelt skjuta sönder murverken och storma rakt in genom öppningarna i muren som då bildades. Slottens och fästningarnas betydelse som försvarsanläggningar minskade därmed efterhand.

Horisonten bort mot Turning Torso på det gamla skeppsvarvsområdet, där Kockums huserat och byggt fartyg sedan 1800-talet, lysas upp av blixterna från ett annalkande åskväder.

Den skruvade byggnaden, som tagit över blickfånget efter gamla Kockumskranen, ser ut att hamna mitt i åskvädret. Kranen är numera borta. Den demonterades och skickades till Sydkorea, som tagit över produktionen av fartyg från de flesta varv i Europa.

Undrar hur de har det, som bor högst upp, tänker Per? Det måste vara en spektakulär upplevelse att få vistas mitt i ovädret, funderar han på. Kanske ganska otäckt för många av hyresgästerna och de boende.

Tänk om blixten slår ner i tornet, vad händer då, måste många av hyresgästerna fråga sig. Ett problem som byggherren säkert tänkt på redan vid projekteringsstadiet. En väldimensionerad åskledare löper därför förmodligen från toppen av tornet ner till grunden, resonerar Per för sig själv, tekniker in i märgen som han är.

Han kan fortfarande inte förstå, vad han gör ute denna regntunga kväll. Han har tagit med sig paraplyet men det skyddar honom inte helt från regnet.

Skorna börjar redan bli blöta och nederdelen av de grå byxorna färgas mörka av regnstänket. Finkladdad med hänsyn till det viktiga mötet som han är, har han tagit på sig bästa kostymen. Det har hans hustru sett till.

Från sitt arbete har han lärt sig att klä sig beroende på vem man ska träffa. Är det fint folk klär man sig så att det passar. Är det utländska gäster, så är kraven större. De är vanligen mera noga med klädseln, än vad vi är i Sverige numera, hade en av hans chefer en gång påpekat. Kan påverka utgången av en förhandling till och med. Något hans hustru aldrig har förstått.

Nu i kväll var det utländska besökare och därför har tröjan och jeansen, som Per vanligtvis bär fått ge vika för kostym med slips, även om Per känner sig ganska obekväma i denna mundering.

Trots den sena årstiden går lammen fortfarande uppe på de branta vallarna ner mot vattnet. Per ser dem som skuggor en bit bort. De utgör ett effektivt och billigt sätt att sköta klippningen av det höga gräset. Inte för att det finns så mycket kvar så här års men lammen skall snart få skydd inomhus under vintern och då få äta foder av något slag.

Per hade svagt protesterat när förslaget dök upp om att träffa intressenterna till hans uppfinning sent på kvällen men Allan Norman var omutlig. Något utrymme för diskussion och förhandling på den punkten fanns inte.

- Nu eller aldrig, hade han sagt.

Och Allan visste vad han talade om. En mycket erfaren man i den här typen av ärenden med betydande internationell erfarenhet bakom sig. Därtill respekterad av många. Var det hans uppfattning, att läget inte gav några andra alternativ, fick Per acceptera detta.

Per Carlsson har fyllt sextio. Han är av medellängd, ganska smärt och utan den för män i hans ålder nästan obligatoriska lilla kulmagen.

Han försöker hålla igång genom att motionera så mycket som möjligt. Passen på gymmet Viking på Djäknegatan i unga år, där han några gånger i veckan gick för att "lyfta skrot", som det hette och för att försöka bygga upp överkroppens

V-form, har ersatts av långa promenader, liksom de tidigare joggingrunderna.

Åtta Segerunder på cirka dryga milen med broloppet halvmaran över Öresundsbron 2000 i samband med invigningen, nämner han gärna med viss stolthet, när frågan om jogging kommer på tal. Hans knän klarar emellertid inte de påfrestande löpningarna längre. Även om han saknar motionspassen, så sätter kroppen numera stopp för den typen av aktiviteter.

Han lider fortfarande av sviterna efter en prostataoperation, som inte lyckades helt.

Han har förstått från andra män, som genomgått samma operation, att det ofta tillstöter komplikationer av olika slag, som läkarna för det mesta inte berättar om i förväg.

Komplikationer uppstår dessutom oftare än man tror. De vanligaste följderna impotens och inkontinens berättar alla läkare om men inte om de för kirurgerna kanske mindre viktiga problemen av såväl fysisk som psykisk natur men som kan vara väl så besvärliga för deras patienter.

Per valde att opereras. Operationen gick bra men den efterföljande vävnadsanalysen visade att cancern legat nära prostataväggen in mot skelettet. Läkaren rekommenderade därför en efterföljande strålbehandling av sårytan, vilket inte är utan komplikationer men utgör en extra säkerhetsåtgärd.

Per fick som följd av behandlingen både tarm och urininkontinens. Inga ovanliga följder, som Per med väldigt gott humör emellertid hade lärt sig hantera. Liksom den minskade potensen, som vid behov kureras med Viagra.

Kapitel 4

Inflygningen mot Newarks International Airport går bra. Planet, en jumbojet 747, tar den vanliga halvcirkelformade routen väster om New York City för att få bra inflygningsvind och SAS flight SK 101 landar på utsatt tid klockan 14:00.

Huvudkontoret ligger i New York precis i hörnet av E59 Street och 5th Aveny. Snett mitt emot gamla ärevördiga Plaza Hotel med sitt mörka trivsamma Oak Room, där Colin Brown druckit ett antal stop öl och en eller annan god whiskey med för den delen.

Byggnaden, gränsande till Central Park, där kontoret ligger är ett vackert hus med stor piazza framför och rymlig entré i varmröd marmor. Flera hissar tar anställda och besökare upp till kontorsvåningarna. Olika företag har sina kontor i byggnaden. Ett av dem är Smith & Co., ett företag med specialinriktning på tillverkning av rakblad och rakkräm sedan början av 1900-talet. Grundaren Eugen M. Smith från Connecticut såg vilka affärsmöjligheter som yppade sig i filmens barndom, där skurkarna hade svarta helskägg men de hederliga var renrakade och modet alltmer började efterlikna de populära filmstjärnorna. Med hårda nypor byggde han upp ett mycket framgångsrikt företag, som beroende på god likviditet och ett hundraprocentigt ägande utan problem klarade sig genom den stora börskraschen på Wall Street i oktober 1929.

- Hej Monica!

Colin Brown hälsar med ett förbindligt leende på Smiths vackra sekreterare i mörk åtsittande blå prickig dräkt. "Polkadot" som man säger på engelska. Hon är några och trettio, vad han vet ogift och för tillfället utan manlig bekant. Det mörkbruna håret faller vackert ner över skuldrorna och inramar urringningen i dräktjackan. Eftersom han stannat, så att han står snett över henne, kan han inte undgå att låta blicken följa ringningen ner en bit, i hopp om att få en glimt av de vackert rundade brösten. Hon genomskådar honom och avbryter blickens sökande med:

- Ni kan gå direkt in! Mr. Smith väntar er.

Mr. Eugen Smith III, är företagets chef i tredje generationen efter sin far Marcus Smith II. Farfar som startade företaget 1923 hette Eugen Marcus Smith.

Sonen fick därför som förstanamn heta Marcus och sonsonen Eugen. Följaktligen heter sonen och den förmodade efterträdaren till Eugen Smith III, Marcus.

- Välkommen åter. När landade du?
- Vi ankom till Newark vid tvåtiden.
- Och hur var resan?
- Utmärkt. God service ombord som alltid när man flyger SAS. Punktligheten själv dessutom från start till landning.
- Och hur har det gått?
- "Mission completed" skulle man kunna säga.
- Alla spår är alltså undanröjda?
- Ja, från i går kväll räknat kommer Mr. Carlsson inte att störa oss och våra framtidsplaner mer. Hans idéer svävar bildligt talat i den yttre rymden. Han har gått upp i rök.
- Förklara dig.
- Vi placerade honom efter vederbörlig preparering i en sopcontainer i Malmö, staden på andra sidan sundet till Köpenhamn, där han bodde. Väl dold naturligtvis. Containern töms av kommunen direkt i en förbränningsugn, vilket raderar alla spår.
- När du säger alla spår menar du *alla spår*?
- Ja, naturligtvis.
- Den där Zimmerman, var har du gjort av honom liksom andra, som mer eller mindre varit inblandade i Projekt SS?
- Du menar väl inte att vi skulle radera ut alla, som det minsta känner till det här?
- Det är precis vad jag menar. Du inser säkert att det rör sig om betydande värden om Mr. Carlssons idéer skulle komma ut och vad som skulle kunna hända, om det blev känt att vi står bakom hans försvinnande.
- Herre Gud, det kan jag inte ta på mitt ansvar att göra. När jag åtog mig att ta hand om Per Carlsson, var redan det mer än nog. Fler vill jag inte medverka till att skicka till Paradiset. För det är väl det du antyder.
- Vi får tala mer om det senare. Jag har ett möte jag måste klara av först. Lämna ett meddelande till Miss Johnston var vi kan nå dig, så ringer jag senare.
- Jag hämtar bilen i garaget på 56:e gatan och kör sedan hem till Stafford Springs. Eftersom det är före rusningstid, så räknar jag med att vara hemma om drygt tre timmar. Du kan nå mig där då.
- Innan du åker, vill jag att du lämnar en kort men fullständig redogörelse över vilka du har träffat eller engagerat i det här ärendet. Med namn, adresser, telefonnummer och så vidare. Jag vill ha full vetskap om vilka de är.

Colin Brown har arbetat länge vid företaget. Han var ganska ung, när han började som assistent åt Smith II. Efter några få år efter det att Colin anställdes,

lämnade Smith II över till Smith III, då ganska ung och nästan jämngammal med Colin. Sedan dess har Colin fått vara lite av en städgumma åt Smith III. Räddat honom ur en hel del knipor.

Med åren har dessa inte bara blivit flera utan även besvärligare. Vanligtvis blir människor klokare och försiktigare med vad de gör, ju äldre de blir men inte Smith III. Han utsätter sig i stället för allt större risker. Inte bara inom affärsvärlden utan även privat. De allt yngre älskarinnorna avlöser varandra på löpande band, vilket skapar komplicerade situationer, som Colin allt som oftast får lösa.

Han kan inte förstå hur Smith III kan göra så mot sin vackra och trogna hustru eller sina tre barn. Hon misstänker naturligtvis att han hoppar över skaklarna allt som oftast men väluppfostrad som hon är från ett välbärgat hem i Boston, klagar hon inte. Åtminstone inte öppet. Det gör inte väluppfostrade flickor från societeten i Boston. De har tidigt fått lära sig att utåt låtsas hålla ihop familjen och tolerera både det ena och andra. Statusen i förmögna familjer kräver på något märkligt sätt detta. Sakta håller emellertid en förändring på att ske. Den yngre kvinnliga generationen med egen utbildning och karriär, behöver inte acceptera att förnedras på det sätt, som kvinnorna i den äldre generationen gjorde.

På senare tid har Smith hamnat i affärer av det lite mera ljusskygga slaget. Colin har inga direkta bevis men vissa av dem tror han är kopplade till maffian. Oavsett om det är så eller ej, har Colin fått parera konsekvenserna av Smiths tvivelaktiga engagemang med påföljd, att Colin som en följd av de uppdrag Smith ger honom, dragits in i kretsar han knappast skulle valt att röra sig i, om han kunnat välja eller heller gjort saker han aldrig tidigare skulle ha kunnat tänka sig. Han erkänner för sig själv, att han degenererats som person, att hans goda samvete mer eller mindre försvunnit och att han förtränger mycket av det han gör.

I hans ålder finns det emellertid inte några alternativ till att stanna kvar i bolaget. Hoppa av anställningen, en ganska bra lön och fördelaktiga pensionsförmåner för att söka nytt, är definitivt inget han ens funderar över. Han vet att det är fullständigt orealistiskt. Hans hustru och hans familj har vant sig vid en levnadsstandard, de inte gärna avstår. Ett förhållande, som bossen Smith medvetet förstår att utnyttja.

Då Per Carlsson med sin uppfinning därför dyker upp som ett stort hot, är det naturligt för Smith att låta Colin hantera problemet.

När Colin Brown svänger in på nedre delen av Woodland Drive i Stafford Springs, märker han inte bilen som står parkerad snett tvärs över gatan. En bil som väntat på honom i korsningen av Village Hill Road och Westford Aveny och som därefter följt efter honom. När han stiger ur bilen kommer två personer emot honom. Han kan inte urskilja vem de är i motljuset från den nedåtgående solen.

- Mr. Brown?

- Ja.

Han förnimmer knappast smärtan när kulan från den ljuddämpade pistolen genomborrar hans huvud. Han segnar ner, först på knäna, därefter raklång på magen. Ett ymnigt blodflöde sprider sig på marken i vilket Colins huvud ligger orörligt. Ingen i omgivningen hör eller märker vad som sker.

Kapitel 5

Per har gett sig hemifrån i god tid. Han avskyr själv att komma för sent till möten av olika slag och är helt oförstående inför andra som inte håller tiden. Han var därför noga med att passa tiden just i kväll. Speciellt för ett så här viktigt möte.

Han har stora förväntningar. Äntligen verkar det som om det här skulle kunna bli det verkliga genombrottet för honom som uppfinnare.

Han har uppfunnit något, som trotsar allt han tidigare arbetat med. En uppfinning i världsklass med betydande affärsmöjligheter.

Den kommer att slå ut allt annat på marknaden. Det är han helt övertygad om. Dessutom kommer han att kunna få ett mycket starkt patent, det har patentombudet lovat, vilket stärker hans förhandlingsposition i betydande omfattning.

Företaget han skall skriva avtal med är enligt Allan Norman, erfaren förmedlare av innovationer, en känd marknadsledare i branschen med gott renommé och kända varumärken.

Deras intresse är betydande, vilket bekräftas av att de kommer hela vägen från USA för att träffa Per, slutförhandla och lägga sista handen vid det kommande skriftliga avtalet.

De är enligt Allan angelägna om att få träffa Per personligen. Inget orimligt krav innan man undertecknar en överenskommelse, som förväntas gälla under patentens livstid, dvs. tjugo år och ekonomiskt innebära åtaganden i mångmiljonklassen.

En kraftig vindpust kastar regn rakt i ansiktet på Per, som vänder sig om, går närmare till och blickar in genom den bastanta järngrinden mot borggården. På så sätt får han extra skydd mot det usla vädret.

Han vaknar till i sina funderingar över det förestående mötet men kommer samtidigt att tänka på sina historiektioner om Malmö och alla besök med skolan på platsen.

Han kan Slottet Malmöhus utan och innan. I väntan på att Allan Norman skall dyka upp, rinner dess historia genom hans minne som ur en bok.

Det är Nordens äldsta bevarade renässansslott minns han med Erik av Pommern som viktig upphovsman. Här bodde de danska kungarna under sina

besök i Malmö och här hölls också den äventyrslystne Earl of Bothwell, Maria Stuarts tredje make, fängslad i fem år.

När Skåne blev svenskt 1658 förstärktes befästningarna men på 1700-talet förlorade fästningen sin militära betydelse. Det gällde alla liknande befästningsverk. Belägrande arméers kanoner sköt helt enkelt sönder fästningarna.

1828 - 1909 användes slottet som fängelse. Efter restaurering och ombyggnad blev det museum år 1937, vilket det varit sedan dess.

Från skoltidens besök minns han också naturavdelningen med de stora fönstren innanför vilka man byggt upp naturtrogna visningar av hur det kan se ut i naturen. Rävlyan var ett sådant exempel liksom älgarna och rådjuren. Det hade sett likadant ut sedan han var en liten grabb. Nytt däremot var akvarieavdelningen som byggts ut rejält liksom att ett terrarium tillkommit.

Per har stora förväntningar på det förestående mötet. Han har ägnat sig åt att vara uppfinnare sedan ungdomsåren.

Hans nyfikenhet sträckte sig redan tidigt alltid bortom att något var nytt eller intressant.

Han ville veta hur man löst ett visst problem och kunde ägna timmar åt att fundera på detta.

Under skoltidens lektioner, speciellt om ämnet var ointressant eller läraren långgrandig, kunde Per försvinna in i sin egen värld funderande på lösningen till någon av sina idéer.

Med åren skapade han en bank av kunskap om hur man kan lösa olika tekniska problem, vilket sedermera utvecklades till att finna lösningar på olika behov och önskemål.

Han har vid flera tillfällen tidigare varit mycket nära att få avtal för någon av sina många uppfinningar men varenda gång har något annat kommit emellan.

Anledningen kan ha varit att man bytt chef för det företag han skulle skriva avtal med, att den nya chefen inte varit intresserad eller nedprioriterat ärendet.

Eller att företaget fått ekonomiska problem av något slag, som först måste åtgärdas innan man varit villig att skriva avtal och därmed binda sig för att investera i vidareutveckling, tillverkning och marknadsföring, vilket kunde adderas till betydande belopp.

Han minns speciellt ett tillfälle, då allt i princip var klart. Han hade tillsammans med Allan Norman, besökt det amerikanska företaget, deras representant högt upp i företagsledningen hade varit i Sverige för en slutförhandling och nu återstod endast att styrelsen skulle bekräfta överenskommelsen, vilket betraktades som en mindre formalitet.

Per åkte till USA för att underteckna avtalet och såg med viss tillförsikt fram mot att komma hem med en fet check på över en miljon kronor i förskottsbetalning. Den framtida royaltyn inte att förglömma, som skulle inbringa åtskilliga miljoner därtill.

Allt tycktes vara frid och fröjd, när han steg på planet från Kastrup mot New York. Hustrun Agneta vinkade av honom med ett ”ta inte ut något i förskott”.

Hon hade lång erfarenhet av hur ”nästan klara avtal” förbytts i dystra besked om att ”något kommit i vägen”.

- Inget är klart förrän det är klart, hade hon vid flera tillfällen sagt åt honom. Som den entusiastiske och optimistiske person han var, lyssnade han aldrig på hennes varningsord. Inte denna gång heller.

- Skall man orka hålla på med uppfinningar, måste man hela tiden vara positiv och tro att saker och ting skall lösa sig, hade han många gånger svarat henne.

Väl i USA på plats där avtalet skulle undertecknas, möttes han av företagets chef och VD, som han träffat tidigare.

Han märkte redan då VDn kom emot honom, att något inte stod rätt till. Den avväpnande attityden han mött tidigare var som bortblåst. VDns ”Hi, Per how are you? How was the flight osv.”, var inte lika hjärtligt avväpnande som vid tidigare besök.

Per kände sig illa till mods och mycket riktigt. När de satt sig ner i konferensrummet efter att ha passerat kaffemaskinen och tagit med sig var sin kopp amerikanskt tunt, mycket tunt till och med, kaffe mindes Per konferensrummet, som var detsamma som Per och Allan Norman suttit i och förhandlat fram avtalet i. Då berättar VDn att styrelsen några dagar dessförinnan hade beslutat att avtalet inte skulle fullföljas och skrivas under.

Anledningen var vikande försäljning på grund av oro på exportmarknaderna och i det läget ville styrelsen inte investera i några framtidsprojekt. Pers projekt var ett av fyra större utvecklingsprojekt man la på is. När de kunde tinas upp igen kunde VDn inte svara på. Vanligtvis begär man i ett sådant läge en option. Den uteblivna önskan om en option, som gav företaget en förstahandsmöjlighet att starta förhandlingarna igen, tog Per som bevis för att intresset svalnat ordentligt. Märkligt tyckte Per det var, att han inte kunnat få denna negativa information innan han satt sig på planet till USA. Då hade han kunnat undvika den nu onödiga reskostnaden. Två år av informationsutbyte och förhandlingar rann alltså ut i sanden.

Per behöver inte vänta många minuter förrän en svart Mercedes svänger in från Malmöhusvägen över den nyligen restaurerade valvbron på minuten klockan tjugotre.

Bra att de håller tiden konstaterar Per. Bra start på ett förhoppningsvis långt samarbete.

Framdörren öppnas och ur stiger Allan. Han ber Per ta plats i baksätet samtidigt som han öppnar bakdörren.

Per stiger in i bilen och sätter sig bredvid två för honom helt okända herrar, som mer eller mindre verkar komma direkt från någon fransk eller italiensk restaurang av vitlöksdoften, som slår emot honom, att döma.

Mercedesen svänger runt i en onödig rivstart, rullar med ökande tempo ut mot Malmöhusvägen igen, där den svänger höger i riktning mot stadens centrum.

Efter att ha passerat gamla hovrättsbyggnaden följer bilen den obligatoriska högerfilen in på Slottsgatan bort mot och in till gamla Casino Cosmopol.

Ytterligare en högersväng och Mercedesen stannar framför huvudentrén.

De tre i baksätet jämte Allan går in på Casinot, där ett konferensrum finns reserverat en trappa upp. Mercedesen med sin chaufför rullar bort till parkeringen strax intill.

Per reflekterar svagt över varför man valt detta ställe men kan inte finna något lämpligt motiv. Han dristar sig inte heller att fråga. Vill inte störa inledningen till den kommande förhandlingen med till synes ovidkommande frågor.

Själv har han inte varit på casinot. Däremot har han besökt stället tillsammans med sin hustru i yngre dagar på den tiden, då Kungsparkens restaurang var av mycket god klass.

Kunde inte konkurrera med dåtidens Savoy men låg vissa perioder, beroende på vem som drev restaurangen, inte långt efter.

Att parken som sådan är namngiven efter kung Oscar II och invigdes 1881, känner Per väl till.

Där har han som barn ofta vistats och gått på upptäckarfärd med sina jämnåriga kompisar i bästa Bombi Bittstil. Kanalerna och Jönssons roddbåtar, som ungarna fick låna gratis mot att de öste dem alla, utgör kära sommarminnen från den mest sorglösa tiden i hans liv.

Han var född och uppvuxen på Brogatan, en gata inom det gamla Lugnetområdet. Bakgården var under de första åren hela hans värld, innan han och brodern Hasse vågade öppna porten och kika ut på gatorna utanför. Senare vandrade de ofta längs Kasinogatan, över Södra Förstadsgatan, förbi Davidhallstorg till Slottsparken och därefter till Kungsparken, där restaurangen låg, för att utforska omgivningarna och kravlöst leka.

Allan inleder mötet med att hälsa alla välkomna och kommer sedan raskt till väsentligheterna för det avtal de samlats för att diskutera. Via mejlkorrespondens har man förhandlat en längre tid. All erforderlig information om uppfinningen rent affärsmässigt har Per skickat. Ingenting om hur han har löst själva problemet, har han emellertid avslöjat. Trots ett undertecknat sekretessavtal har Per vägrat avslöja mer än vad som behövts för att den blivande licenstagaren skulle kunna fatta beslut att skriva under ett licensavtal. Först när de betalt begärt down-payment, dvs. en inte återbetalbar engångssumma, är Per beredd att lyfta på förlåten. Hans patentansökan är ännu inte offentliggjord, så den vägen har han inte avslöjat något för företaget ifråga.

- Vi är ju redan överens om att det är ett globalt licensavtal vi talar om, eftersom er huvudman bedriver en världsomspännande verksamhet, säger Allan. Att det

gäller en i alla avseenden exklusiv tillgång till Pers projekt, råder det heller inte någon tvekan om. Eftersom vi inte har några motstridiga uppfattningar om för den här typen av överenskommelser traditionella paragrafer, återstår egentligen endast frågan om den ekonomiska ersättningen.

Jag lämnar över till Mr. Colin Brown att redogöra för hur hans uppdragsgivare ser på detta. Vi har ju tidigare lämnat ett förslag och förmodar, att det i allt väsentligt inte avviker från vad ni kan tänka er att betala för den globala ensamrätten. Annars hade vi väl inte suttit här. Allan är mycket öppen och rak i sina kommentarer.

Märkligt tycker Per, att de båda för honom främmande männen inte presenterar sig eller presenteras för honom.

Han hade frågat Allan i samband med att tidpunkten för det planerade mötet utanför Slottet hade bestämts, vem det var de skall träffa men Allan hade svarat på ett för honom mycket undvikande sätt.

Per känner sig lite obekväm av att inte riktigt veta men accepterar situationen, därför att han tidigare kunnat lita helt och hållet på Allans goda omdöme.

Den sena tidpunkten för mötet hade Allan förklarat med att personerna de skulle träffa måste återvända med flyg tidigt morgonen därpå och därför mer eller mindre fordrade att mötet skulle avhållas nästan i sena natten.

- Mr. Carlssons krav på två miljoner kronor i down-payment vid avtalets underskrivande accepterar vi, under förutsättning att ersättningen avräknas mot framtida löpande royalty, säger Colin Brown. Vi accepterar också den årliga minimiroyalty på 250 000 kronor, liksom att vi betalar alla framtida patentkostnader.

Vad gäller den löpande royalty har vi förstått att Mr. Carlsson önskar sig åtta procent på vad verksamheten inbringar, vilket vi anser vara alldeles för mycket. Helt uteslutet till och med att vi skulle betala i närheten av vad Mr. Carlsson önskar sig.

- Och vad föreslår ni, frågar Allan?

- Vi hade tänkt oss en ersättning i storleksordningen en till två procent.

- Vilket är helt uteslutet för vår del!

Allans spontana reaktion är överraskande direkt även för Per, som från ett antal andra tillfällen vet hur Allan på ett mera diplomatiskt sätt brukar förhandla.

- Och hur löser vi då det problemet?

Mr. Brown skickar med ett leende snabbt åter över bollen till Allan.

- Vår utgångspunkt är en tredjedel av verksamhetens vinst före skatt. Eftersom vi räknat på detta, har vi kommit fram till att projektet bör kunna generera en marginalvinst före skatt på minst trettio procent. En tredjedel av det är tio procent, vilket vi reducerat till åtta.

- Och hur har ni kommit fram till tredjedelsmodellen?

- För att realisera ett projekt krävs det en projektidé, management och kapital. Eftersom det inte går att på ett rättvist sätt väga vilken av dessa väsentligheter

som betyder mest, är det rimligt att låta dem betyda lika mycket för framgången och därmed att dela vinsten före skatt på tre delar.

- En ganska bra modell men då menar ni alltså att ett projekt kan bära maximalt ungefär åtta procent, som ersättning för idén?

- Ja, det är riktigt.

- Nu är det så att verksamheten belastas redan av andra åtaganden och då förstår ni kanske att ert förslag om åtta procent är helt orealistiskt.

- Och därmed anser ni, att ni kan erbjuda vad då?

- Om vi väger samman övriga åtaganden vi redan har, så har vi kommit fram till att Mr. Carlsson idé motsvarar cirka fyrtio procent av det kommersiella värdet eller 3,2 procent av de av er föreslagna åtta procenten, vilket vi vill avrunda neråt till tre procent.

- Om ni i stället kan öka till fyra procent, kan vi betrakta det som ett slutbud?

- OK!

- Jag skulle vilja diskutera detta med Mr. Carlsson i enrum och ber därför om en kort time-out.

- Inte mig emot. Jag går till baren där nere med min kollega och tar en öl under tiden ni diskuterar. Hör av er när ni är klara.

Mr. Brown och hans kollega lämnar konferensrummet. Per har suttit helt tyst under tiden diskussionerna pågått. Inte för att han inte haft synpunkter eller velat delta i förhandlingen men Allan har gett honom stränga förhållningsregler på den punkten.

- Jag förhandlar och du svarar endast på direkt tilltal, hade han förmanat Per. Eftersom du är ute på för dig helt jungfrulig mark när det gäller affärer, kan du förstöra ett bra upplägg, om du ger dig in i förhandlingen, hade han poängterat.

Även om det inte var helt sant, det här med Pers bristande erfarenhet av affärer, så hade Allan en poäng.

Det var ett bra upplägg detta, att Allan skötte det affärsmässiga och Per det tekniska som hade med själva idén att göra. På så sätt uppstod inga tveksamheter om vem som skulle svara på vilka frågor från den intresserade motparten. På den punkten fungerade Allan och Per tillsammans som ett föredömligt radarpar.

- Nå vad säger du?

Allan vänder sig till Per.

- Innan jag svarar på din fråga, vill jag veta vem fan den där kollegan till Brown är? Och vad menas med att Brown representerar en huvudman. Jag vet för fasen inte skvatt om vilka jag skall skriva avtal med. Inte vem den där huvudmannen är, vem Mr. Brown egentligen är och långt mindre vem Mr. Keaton är. Nu får du förbanna mig förklara så att jag begriper.

- Mr. Keaton?

- Ja, han från stumfilmens dagar. Kollegan säger ju inte ett dyft. Han sitter stum som en fisk hela tiden och studerar mig stint hela tiden. Nästan lite obehagligt.

Kapitel 6

Per och Agneta Carlsson bor på Sandegårdsgatan på Limhamn i ett rött tvåplans tegelhus med källare. Mot gatan finns en låg tegelmur av samma röda tegel som själva huset och med en större öppning i men utan grind. I villafasadens förlängning till vänster avgränsas tomten av en mur i vilken det finns en valvport. Från öppningen i den låga muren till valvporten går en gång belagd med Ölandssten. En ännu bredare gång upp till entrén är också belagd med Ölandssten. Trappan upp till entrédörren omges av ett trappräcke på vardera sidan. Räcken bestående av ornamenterat gjutjärn liksom glastaket över entrén, för gästers skydd mot regn i väntan på att bli insläppt efter att ha ringt på dörren, vars signal påminner om ett kvitter från en näktergal.

När man kommer in i villan möts man av dörrmattan med texten ”Välkommen” och efter den ett enkelt spegelbord, på vilket det står en stor glasvas som väl kompletterar den vackra guldinramade spegeln. Hatthyllan intill är av traditionellt slag, kompletterad med en så kallad älg för hattar och enklare klädesplagg. Stengolvet består av grå marmor med en inlagd kompass i klara färger. Ingen speciellt bra kombination. Till vänster om entrén ligger gästtoaletten bekräftad av ett barn som kissar in en potta av mässing på dörren.

Ytterligare in strax till vänster ligger köket. Det är smakfullt inrett men otidsenligt. Agneta har velat byta ut det under flera år men Per har tyckt att det fungerar väl och kostnaden för bytet tycker han inte kan motiveras. Skulle han emellertid lyckas med någon av sina uppfinningar, har han lovat Agneta att hon ska få byta ut köksinredningen och alla köksmaskinerna.

Bottenplanet domineras av ett stort vardagsrum möblerat med tunga ekmöbler från Pers föräldrahem. När föräldrarna gick bort, ville inte Per att de osäljbara möblerna från sitt barndomshem skulle hamna på soptippen. Han lyckades övertala Agneta att få ta hem dem, vilket tillsammans med deras egna möbler från tiden då de gifte sig ledde till att vardagsrummet blev trångt och övermöblerat. Dessutom gav det ett förstärkt föräldrat intryck.

Bottenplanet består av ytterligare två rum. Ett kontor där datorn huserar och Agneta sköter firmans bokföring. Ett mindre sovrum intill fungerar som gästrum. På övervåningen ligger parets sovrum. Ganska spatiöst med en stor dubbelsäng. Där finns också ett stort badrum med toalett, dusch, badkar och

bidé. Rummet är efter en fuktskada försedd med nya kakelplattor i ett japanskinspirerat mönster.

Källaren är en så kallad halvkällare, dvs. den ligger inte under hela huset. Ett sätt att spara på byggkostnaderna, då syftet var att den enbart skulle användas som förråd. Per har emellertid inrett den till sin egen uppfinnarstuga och väggarna är välfyllda med verktyg av olika slag, som han behöver för att tillverka modeller av sina uppfinningar. En hel del av det fria utrymmet tas upp av dessa mer eller mindre färdiga modeller. Några har flera år på nacken sedan Per tappat intresset för dem för nya enligt hans uppfinning mera briljanta idéer.

Trädgården är av för Pers och Agnetas generation gängse typ, dvs. i huvudsak en gräsmatta och diverse bärbuskar och fruktträd. Ingen av dem är speciellt intresserade av trädgårdsarbete, vilket fått till följd att trädgården börjat förfalla. Ogräset tillåts sprida sig mer än vanligt. Agneta orkar inte hålla det borta som hon en gång kunde och Per är alldeles för upptagen av sitt uppfinnande, för att anse sig ha tid att hjälpa till. Återstår att anlita någon som sköter om deras trädgård, när ekonomin så tillåter.

Kapitel 7

Klockan är strax efter 19. Det duggregnar och gatorna är blöta i Köln. Neonskyltarna har börjat tändas. Deras färger speglar sig i vattenpölarna, där de bildar psykodeliskt vackra mönster. Trafiken är intensiv. Långa bilköer rullar sakta fram runt utkanten av Köln, där autostradorna korsar varandra i flera plan och sträcker sig långt in till centrum av staden.

Telefonen ringer hemma hos Christofer Krüger, bland vänner kallad Chris. En kriminell småhandlare som ställer upp på det mesta och som sedan länge varit verksam på brottets bana. Arbetar vanligtvis för en relativ spottstyver. Även mord finns på hans meny. Bäst är han på bilbomber. En erfarenhet han skaffade sig i ungdomsåren, då han utbildade sig till bilmekaniker. Dock inte tillverkning av bomber. Den kunskapen tillhandahöll armén honom, där han tillhörde ett stormpionjärförband. En verksamhet som bland annat omfattade minor och sprängämnen. Kunskapen om och specialiteten bilbomber har han utvecklat efterhand genom att kombinera vad han lärde sig som ung.

- Chris Krüger!

Han lyfter luren efter tre signaler.

- Hello! It's me. Du hör vem det är. Jag ringer från New York.

Genom att vederbörande inte uppger sitt namn, vet Christofer, att den som ringer har ett alldeles speciellt uppdrag åt honom. En tyst överenskommelse mellan skumrasket med arbete inom olika internationella nätverk av brottslig karaktär.

- Jo, jag hör vem det är.

- Vi har ett uppdrag åt dig.

- Vad gäller det?

- Känner du några som heter Egon Zimmermann och Jacob Davidovic?

- Jacob har jag jobbat med vid några få tillfällen. Egon Zimmermann har jag aldrig hört talas om.

- Vi vill att du arrangerar en sightseeing för dem båda. De har bett om det.

- Några speciella önskemål?

- Nej, det överlåter vi åt dig.

- Vem betalar?

- Det gör vi.

- Hur mycket får sightseeingen kosta?

- Det vanliga och det är bråttom. Vi vill att du fixar, så det är klart redan i morgon. Jag ringer dig. Du ringer *inte* mig, förstått?
- Ja.
- Då säger vi så.

Christofer går tvärs över den öppna platsen framför Kölnerdomen. Han bor i närheten. Kyrkan reser sig mäktigt upp mot den molntäckta himlen. Ganska fantastiskt att den klarade sig undan andra världskrigets bombningar, tänker han, när husen runt omkring fullständigt smulades sönder.

Christofer vet att Jacob brukar hålla till i gaykvarteren bakom domen. Speciellt Rote Sterne tycks han gilla. Varför begriper Christofer inte men så har han inte heller själv samma läggning.

Inne på baren är det hög ljudvolym, rökigt, varmt och mycket folk. Christofer tränger sig fram mellan bord och dansande homopar. Inget han gillar. Speciellt inte när han får inviter av olika slag. Han har emellertid ett uppdrag och då får inte petitesseer som att bli klappad i ryggslutet hindra honom.

Längst in i en alkov, delvis skymd av ett förhänge, finner han vad han söker. Jacob lutande sig över ett stort glas öl i vad som kan uppfattas som början till en intim situation med en mörkhyad man.

- Jacob!
- Ja.

Han tittar upp och visar med en min, att han inte gillar att bli störd. Inte just nu.

- Vad fan vill du?

Jacobs röst är mer än irriterad och det är nästan, så att Christofer duckar inför en förmodad knytnäve från Jacobs sida.

- Vi har fått ett uppdrag och det är bråttom. Kan du slita dig från vem det nu kan vara?

- Det här är John. Han är från Somalia. Låt oss gå ut på gatan, så får du berätta vad det gäller. Sitt kvar John. Jag kommer tillbaka om några minuter.

De båda tränger sig genom den tätt sammanpackade massan av bargäster. Väl ute i friska luften på gatan avslöjar Christofer vad uppdraget gäller. Åtminstone delvis.

- De ringde från New York. De vill att vi tar en viss Egon Zimmermann på sightseeing. Känner du honom?
- Ja, vi gjorde ett jobb tillsammans i Malmö i förrgår. Vi kom tillbaka i går morse. Vad har han ställt till med, som gör att han måste ut på en tur?
- Det vet jag inte. Anledningen till våra uppdrag får vi aldrig veta. Det berättar de inte. Vi har bara att göra som vi blir tillsagda eller avstå. Hänger du med?
- Självklart. Vem betalar?
- Det gör jag, dvs. jag får betalt av New York och sedan betalar jag dig. Det vanliga arvudet. Vet du var Egon Zimmermann håller hus?

- Ja av händelse vet jag det. Han skall dinera med sin flickvän just i kväll. De skulle fira något som jag inte känner till.
- Kan du kontakta honom?
- Ja, jag har hans mobiltelefonnummer.
- Bra. Ring honom och be att få träffa honom. Säg att det är bråttom, att det eller uppdraget i Malmö och att något gått snett. Vad det är, vill du inte avslöja per telefon. Därför måste ni träffas omgående.

- Egon Zimmermann!

På en något knastrig mobiltelefonlinje svarar Egon Zimmermann.

- Hej, det är Jacob. Förlåt att jag stör men vi måste träffas omgående.
- Varför det?
- Något gick snett i Malmö. New York har ringt. De vill att vi reder ut detta omgående.
- Fan, jag sitter just och äter middag med min flickvän. Kan vi inte ta det i morgon?
- Nej. New York vill att vi löser det omgående.
- OK. Kan vi träffas utanför restaurangen? Min BMW står parkerad här utanför. Kan vi ses om en timme? Vi kan ju sitta i bilen, så slipper jag avbryta middagen permanent.
- Vad har bilen för registreringsnummer?
- Det minns jag inte. Jag sa ju att den är splitterny men du kan inte missa den. En silverfärgad BMW 5 Sedan.
- Vad heter restaurangen?
- Rote Blumen på Kölnerstrasse.
- OK vi ses om en timma.

Några minuter efter det att Egon Zimmermann satt sig i sin splitternya BMW, utan att invänta Christofer Krügers och Jacob Davidovics ankomst, skakas Kölns centrum av en öronbedövande explosion. Egon Zimmermann försvinner på sightseeing i en gigantisk eldflamma utanför restaurangen Rote Blumen, som samtidigt blir av med sina vackra sekelskiftesfönster och en hel del av inredningen strax innanför. Några av restauranggästerna vacklar ut med delar av kläderna avslitna och rejäla skärskador. Polis och ambulans är inom några minuter på plats, för att ta hand om de skadade. Polisen börjar förhöra personer både från restaurangen och utanför som passerat i närheten.

När de båda uppdragstagarna, efter att ha konstaterat att uppdraget lyckats och passerar Tiergasse, en smal gränd intill Kölnerstrasse, säger Christofer plötsligt:

- Sorry, Jacob men du fanns också med på listan över deltagarna på New Yorks sightseeing.

Två dova skott kommer från Christofer, Jacob tar sig för bröstet, försöker hålla sig upprätt med stöd av husväggen intill men segnar sakta ner och landar i sin egen blodpöl.

Christofer hinner inte uppfatta mer än skuggan, innan ytterligare två dova skott dränks av ljudet från kvällstrafiken. Han ramlar raklång över Jacob. Sakta faller ett milt regn över hans ansikte.

- Andersen, Faraday and Bagget!

Växeltelefonisten svarar direkt efter bara en signal.

- Jag vill tala med Mr. Andersen.

- Han är upptagen och har meddelat att han inte får störas.

- Vill ni tala med hans sekreterare miss Dawson?

- Ja!

- Miss Dawson.

- Meddela Mr. Andersen att uppdraget är slutfört.

Hälsa från John!

Kapitel 8

Jeff Stewart är en kortvuxen men atletiskt byggd man. Han har arbetat de senaste tio åren vid Department of Homicide i Hartford, delstaten Connecticut's huvudstad.

När sheriffen ringer från Stafford Springs för att berätta, att de funnit en död man skjuten rakt genom huvudet, blir han inte speciellt överraskad. Snarare tvärtom. Mord, dråp och annat djävulskap hör mer eller mindre till hans och delstatens vardag.

Han sätter sig nästan rutinmässigt i bilen tillsammans med sin assistent, Gordon Steach och åker iväg. Stafford Springs ligger ungefär en knapp timmas bilfärd från Hartford norrut nära gränsen till delstaten Massachusetts. Halvvägs dit smiter de snabbt in på en snackbar, som ligger alldeles in till highway 181, för en kopp kaffe, som de tar med sig och dricker i bilen. Sådant där amerikanskt kaffe, som är så tunt att man kan se botten på kaffekoppen. Speciellt uppiggande är det inte heller. Jeff gillar emellertid starkare kaffe och håller därför i en påse instant coffee och rör om.

När Jeff och hans assistent kommer fram till den förmodade mordplatsen, möts de av blinkande varningsljus från ett flertal polisbilar. En ambulans väntar på att få ta hand om den mördade. Grannar och andra nyfikna har samlats runt offret och står så tätt, att Jeff har svårt att ta sig fram. TV har också anlänt och börjat resa sina sändarparaboler.

Sheriffen Mark Dillinger kommer fram.

- Hi! Bra att du kom. Här är rena kaoset. I ett sådant här litet samhälle är man inte van vid att folk blir skjutna. Inte anständigt folk som Browns åtminstone.
- Har du hunnit skaffa dig en bild av vad som hänt?
- Jag har försökt ställa några frågor till änkan Mary Brown men hon är så chockad, att hon inte kunnat säga något. I vart fall inte då jag försökte för en halvtimme sedan.
- Jag går in och ser om jag kan få ut något av henne.
- Har du lyssnat på grannarna, om de har hört eller sett något?
- Jag har försökt men det verkar inte som om någon har uppmärksammat vad som hänt. Verkar vara mycket professionellt utfört. Träffen mitt i pannan tyder

på att skottet avlossats på mycket nära håll. Tyst också. Antagligen var skjutvapnet försett med ljuddämpare.

Browns hus har lite av kolonial stil över sig med brunt tegel och ljusa knutar, vilket är ett speciellt kännemärke för byggnader i delstaterna här uppe i nordöstra hörnet av USA. Trädgården är prydligt välskött. En van trädgårdsmästares hand vilar över den. Det är knappast så, att Mrs. Brown själv skött om detta. Colin Brown har säkert haft en bra inkomst och sådana mäns hustrur brukar inte behöva smutsa ner händerna själva. Det kan de överlåta åt andra att göra, så att de kan ägna sig åt ideellt arbete inom kyrkan, Röda Korset eller annan liknande verksamhet.

Hemmet är interiört prydligt och smakfullt möblerat. Det märks att Mrs. Brown har känsla för en avvägd balans mellan träslag, textilier och färger. Prydnadssaker och krukväxter knyter samman möbler och mattor till en tilltalande helhet.

Hembiträdet kommer emot Jeff Steward, när han efter att ha knackat på dörren några gånger och inte fått svar försiktigt öppnar den och går in genom den bastanta vackert snidade entrédörren i ljus ek.

- Förlåt, säger hon, vem får jag hälsa ifrån?
- Jeff Steward och Gordon Steach från Homicide i Hartford. Vi vill byta några ord med Mrs. Brown om det går för sig.
- Jag skall fråga.

Hembiträdet försvinner bakom en stängd dörr. Från rummet på andra sidan hörs snyftningar och dämpade röster. Efter en kort stund återkommer hon.

- Jo, det går bra. Mrs. Brown är mycket ledsen, så hon ber er inte göra pratstunden alltför långdragen.

Mrs. Brown sitter i en liten soffa. Bredvid henne sitter en kvinna i samma ålder. Grannfrun skall det visa sig vara. Skrivbordet, bokhyllan och möblerna i övrigt ger rummet intryck av att vara avsett som ett mindre kontor. Kanske varifrån Colin Brown skötte en del av sitt arbete.

- Mrs. Brown. Förlåt att vi stör men vi måste få ställa några frågor om vad som kan ligga bakom dådet mot Mr. Brown. Vet ni vem som fann honom?
- Det gjorde jag. När jag återkom från en shoppingrunda till The Mall, fann jag honom liggande utanför hans bil.
- Var han... eh ... död redan då?
- Först trodde jag att han bara svimmat av. Han har haft lite problem med blodtrycket, vilket av och till gjort honom yr. Det var först när jag kom fram till honom och böjde mig ner, som jag såg att han hade blivit skjuten i huvudet.

Mrs. Brown börjar gråta hejdlöst. Väninnan försöker trösta henne. Jeff Stewart avvaktar med ytterligare frågor, tills hon lugnat ner sig igen.

- När återkom ni från shoppingrundan?
- Det var vid halvsextiden.

- Förlåt en känslig fråga. Kände ni på honom, då ni böjde er ner?
 - Ja.
 - Var han då fortfarande varm?
 - Ja.
 - En sista fråga. Har ni någon aning om vad han haft för sig idag?
 - Han återkom tidigare från en kortare affärsresa till Europa.
 - Vet ni vad den handlade om?
 - Nej, det vet jag inte. Han arbetade för Clean Shave Products i New York men berättade aldrig om sitt jobb. Jag vet därför inte vad han gjorde i Europa. Ni får tala med hans chef Mr. Eugen Smith III, tillika ägare till företaget.
 - Clean Shave Products? De som tillverkar rakblad?
 - Ja.
 - Tack så länge. Vi hör av oss om något dyker upp.
- Jeff Stewart går mot dörren. Halvvägs dit vänder han sig om mot Mrs. Brown:
- Har ni någon aning om vem som kan ligga bakom mordet på er make?
 - Inte det minsta. Colin hade inga fiender. Inte vad jag känner till. Han var en mycket omtyckt person. Av sin familj, sina släktingar, vänner, grannar och arbetskamrater.
 - Har ni några barn, Mrs. Brown?
 - Ja, en dotter och en son. Båda i Kalifornien. Min dotter håller på med sin doktorsexamen vid Stanford University och min son arbetar med elektronik för IBM där borta.
 - Tack. Jag skall inte störa mer.

När Jeff kommer ut från huset kastar sig reportrarna över honom som en svärm av gräshoppor. Frågorna far genom luften samtidigt som mikrofoner trycks upp i ansiktet på honom. Han försöker värja sig så gott det går men ingen ger sig och till slut stannar han upp.

- Jag har ingen information att ge i det här läget. Jag vet liksom ni att Mr. Brown är död. Mrs. Brown har ingen aning om vad som ligger bakom. Vi har alltså ett brottsoffer men ingen mördare. Inget tycks saknas. Mr. Browns plånbok är kvar, bilen likaså och inget saknas inne i huset. Alltså kan vi avfärda hypotesen om rån mord. Både överlagt och spontant.

- Vad kan det då vara?

En ivrig reporter har lyckats tränga undan övriga.

- You tell me. Jag har ingen aning.

På återvägen försöker Jeff och Gordon finna en tråd att nysta i men de har inte mycket att gå på. När de börjar närma sig Hartford dyker en strimma till tråd upp ur deras inbördes diskussion.

- Varför kontaktar vi inte Mr. Smith, Colin Browns boss, föreslår Gordon.

- Frestande men han befinner sig ju i New York och det är utanför vår jurisdiktion.

- Ja och?
- Då måste vi först kontakta kollegorna i "det stora äpplet" och du vet, vad de tycker när lantisarna lägger sig i.
- Vi må vara lantisar men vi kan också vara smartare. Kan vi inte ordna så att vi blir inviterade av den där Smith?
- Ingen dum idé. Just nu är det vårt enda spår. Om det ens är ett spår men inte desto mindre värt ett försök. Ring kontoret och be dem plocka fram telefonnumret, så ringer vi direkt.

Kapitel 9

Hyrbilsfirman ligger på Stora Nygatan mitt mellan Studentgatan och Fabriksgatan. Mycket centralt där en del av husen är sämre underhållna än andra på samma gata och med fastighetsägare därefter. I en av de sämre underhållna fastigheterna finns Cars for Hire i ett minimalt butiksutrymme. Anledningen till Olle Skoglunds besök, var information från Svendsen från flygplatspolisen på Kastrup. De hade inspekterat en övergiven svensk bil på en av parkeringsplatserna. När de öppnat bakluckan, som inte var låst, fann de en massa blodfläckar och inskriptionen Projekt SS på en av skärmarna. Bilen hade Car for Hire i Malmö som uthyrare.

- Välkommen. Hur kan jag hjälpa er?

En överblonderad dam eller flicka, skulle man kanske kunna säga, lyfter blicken från datorskärmen. Hon kan inte vara mycket över de tjugo, tänker Olle Skoglund. Antagligen för att man får billig arbetskraft i den åldern, är hans slutsats.

- Jag heter Olle Skoglund och kommer från kriminalen. Jag är intresserad av en Davidovic, som vad vi förstått hyrt en bil av er för några dagar sedan. En Merca. Stämmer det?

- Jag skall titta.

Blondinen knappar frenetiskt på datorns tangentbord. När hon böjer ner huvudet, ser man att blonderingen är falsk. Hårbottenen skymtar fram och avslöjar de mörka nästan svarta hårstråna, som vuxit några millimeter efter det att resten blonderats. Efter en kort stund tittar hon upp och säger med sina läppar fyllda med Butox

- Ja, det stämmer.

- Kan jag få se och helst få en kopia på hyresavtalet?

Efter en kort stunds letande får Olle Skoglund det han begärt.

- Har bilen återlämnats?

Blondinen knappar åter på datorn, lyfter blicken och ser lite förvånad ut när hon konstaterar:

- Nej, den är inte återlämnad. Mer än två dygn har gått sedan den hämtades ut och hyrtiden var bara tjugofyra timmar. Märkligt att ingen har reagerat.

- Jag föreslår att ni ringer polisen på Kastrup. Jag råkar veta att bilen är i deras förvar.
 - Kastrupspolisen?
 - Ja!
- Skoglund lämnar butiken.

Det är sen eftermiddag när Olle Skoglund kommer till polisstationen. Utanför ingången står Kalle Persson och röker tillsammans med några kollegor.

- Så ni står här och skapar jobb åt kirurgerna på SUS?

Olle Skoglund tittar lite nedlåtande på de bolmande rökarna.

- Ja och förstärker statskassan.

Kalle Persson är inte sen att svara.

- Det kan man verkligen diskutera. Sjukvårdskostnaderna för er missbrukare, som drabbar oss avhållsamma, är förmodligen mycket större än vad ni nikotinister bidrar med.

Skoglund har aldrig rökt bortsett från lite okynnesrökning under ungdomsåren. Han föredrog då pipa och en speciell tobak som luktade vanilj. Han slutade helt i samma ögonblick, som han passerade porten till dåvarande Södra Skånska Infanteriregementet, I 7 i Ystad för att göra femton månaders plutonchefsutbildning. Dagpenningen skulle inte räcka till att både täcka de i och för sig minimala utgifterna på marketenteriet, vanligtvis ett wienerbröd och en kopp kaffe, och rökverk resonerade han. Eftersom han inte var någon speciellt inbiten rökare, fick pipan och tobaken vara. Dessutom behövde han all den kondition han skaffat sig som fotbollsspelare i den lokala gårdsgårdsserien inför den stränga utbildning som han förstått infanterister utsattes för under utbildningen. Speciellt "Sahara" hade äldre kompisar, som redan gjort lumpen, varnat honom för. Sahara var ett övningsområde söder om regementet med stora sanddyner, där nyblivna korpraler älskade att pina de nyinryckta rekryterna. Heta sommark dagar övade de "ålning medelst hasning" och andra förflyttningssätt, tills var och varannan rekryt utmattade nästan tuppade av.

- Vi börjar om femton minuter.

Skoglund tittar på Kalle Persson, som han tycker gör ett bra jobb men som borde sluta röka. Inte för att det inkräktade på jobbet utan för att det för det mesta luktade tobaksrök i bilen de allt som oftast delade under sin yrkesutövning. Något Skoglund definitivt inte gillade. Dessutom hade Kalle blivit opererad för cancer i matstrupen, visserligen en cancerknöl av godartat slag, men man kunde inte utesluta att det var rökningen som orsakat eländet.

Kalle var strax under fyrtio år, mycket mager, nästan som en Belsenfånge. Han insåg att rökning definitivt inte var bra för hälsan men envis som han var, ville han inte att andra skulle tala om för honom vad som var bra eller inte. Inte ens hans chef Olle Skoglund.

Utöver Skoglund och Persson sitter Mats Mårtensson med när Skoglund tar till orda.

- Låt oss börja med att göra en sammanfattning av läget. Vi har några trådar att nysta i. Det gäller förstås vem det är, som blivit deponerat på tippen. Vidare vem den där Davidovic är och om Svendsen på Kastrup kommit fram till något när det gäller misstanken om att det fanns blodfläckar i bagageluckan. Till slut även vad fan "Projekt SS" betyder, som Svendsen sa fanns inristat på bakskärmens insida i bagageutrymmet.
- Det behöver nödvändigtvis inte betyda något alls, kommenterar Kalle Persson benämningen Projekt SS.
- Det kan vara vad som helst och inte något som kommit dit nyligen eller har något som helst samband med vad vi håller på med, fortsätter han.
- Det är sant men tills vi fått klarhet i vad som ligger bakom det som hänt på Ollebo, så får vi nysta i alla trådar tillsvidare. Mats, har du något att komma med?

Han har suttit tyst under tiden Olle Skoglund och Kalle Persson utväxlat synpunkter på vad Projekt SS kan betyda.

- Inget direkt men om vi kan få svar från danskarna beträffande om det var blod eller inte, så skulle vi, om det nu visar sig att det var blod i bagageluckan på Mercan, kanske ha en ledtråd.

- Hur då?

Skoglund betraktar Mårtensson med höjda ögonbryn.

- Jo, om danskarna bekräftar att det är blod, då kan vi jämföra med prover från fyndet på Ollebo. Om det är samma blodgrupp, så bekräftar det att det finns en koppling mellan Mercan och vårt fynd och kanske Projekt SS.

- Det har du djävligt rätt i!

Skoglund ler belåtet. Inte mycket att komma med men åtminstone något att också slänga i halsen på den där länspolismästaren.

- Kalle, kontakta Svendsen så snart vi är färdiga här och fråga vad de kommit fram till. Om det är blod, skulle vi vilja ha ett prov också, så att Mats kan låta vårt labb jämföra. Fråga även hur länge de behöver behålla bilen. Skulle vara mycket intressant att få titta på den där inskriptionen.

- Jag har en fundering till.

Mats Mårtensson kliar sig i nacken.

- Och vad går den funderingen ut på, frågar Skoglund?

- Är det inte märkligt att ingen anmält någon som försvunnen? Åtminstone om den vi hittat kvarlevorna av är från trakten. Jag har kollat och något försvinnande har inte anmälts.

- Du har en bra point där Mats.

Skoglund tar sig för hakan.

- Djäkligt märkligt till och med.

- Det var blod!

Skoglund tittar upp från skrivbordet, när Kalle Persson sticker in huvudet genom dörren och rapporterar från sitt samtal med Svendsen på Kastrup.

- Mercan är de också färdiga med. Car for Hire ringde för en stund sedan och ville ha tillbaka bilen. Danskarna har säkrat allt de behöver i form av spår, så de har inget emot att bli av med bilen. Svendsen vill emellertid att vi håller honom informerad, så att han i sin tur kan rapportera vidare till sina överordnade. Tills man klarat ut varför det fanns blod i bilen och var det kommer ifrån, så lägger de inte ner fallet. Han ordnar så att vi får ett prov.

- Bra. Kalle, ring Car for Hire och meddela dem att vi hämtar bilen. Tillsvidare betraktar jag den som en viktig del vår utredning. Jag vill att vi själva tar oss en titt i bagageutrymmet innan någon utomstående stökar till det. Fyller utrymmet med väskor och annat som kan förstöra eventuella spår.

- Men danskarna har ju säkrat allt säger de.

Kalle Persson har nu kommit in på Skoglunds kontor, sitter framför honom i en av hans två besöksstolar och protesterar svagt.

- Jag skiter i vad danskarna har gjort! Jag vill se bilen med egna ögon och undersöka hur det ser ut i bagageutrymmet.

Skoglunds ansikte har blivit sammanbitet och ögonen är kalla. Kalle Persson har vid några få tillfällen sett Skoglund på samma sätt och vet, att det inte finnas minsta utrymme för vidare diskussion. Det är bara att göra som Skoglund vill. När Skoglund intar den attityden betyder det, att han tror att han fått upp ett spår. Han luktar blod och då får ingenting hindra honom i hans arbete eller hans funderingar. Allra minst en Kalle Persson.

- Och vem hämtar bilen, undslipper sig Persson?

- Det gör du och det omgående, svarar Skoglund kyligt.

Kapitel 10

Jeff Stewart har beslutat sig för att ringa Clean Shave Products. Han gör det.

- Clean Shave Products! Växletelefonisten svarar.
- Mitt namn är Jeff Stewart, polisen i Hartford. Jag skulle vilja tala med Mr. Smith.
- Jag kopplar er till hans sekreterare.
- Tack!
- Miss Johnston!
- Jag skulle vilja tala med Mr. Smith.
- Vem får jag hälsa ifrån?
- Jeff Stewart, polisen i Hartford.
- Vad gäller det?
- Det gäller mordet på en Colin Brown.
- O, Herre Gud, har han blivit mördad?
- Ja, för en timma sedan vad vi kan förstå.
- Jag kopplar till Mr. Smith.
- Jaah, Mr. Smith.
- Mitt namn är Jeff Stewart, polisen i Hartford. Jag ringer angående mordet på Colin Brown.
- Ja, jag hörde det. Förfärligt. Skjuten genom pannan.
- Ja, mycket förfärligt. Det tycker vi också.
- Vi undrar om vi skulle kunna komma förbi tidigt i morgon och ställa några frågor om Colin Browns förehavande. Högst informellt naturligtvis. Finns ingen anledning att dra in ert fina företag i det här.
- Ni är så välkomna så. Behöver jag ha någon advokat här när ni kommer?
- Nej, varför skulle ni behöva det?
- Tack, då är ni välkomna i morgon. Låt oss säga klockan nio.

- Märkligt.

Jeff Stewart vänder sig mot sin kollega, som kör i snigelfart i innerfilen på highway 181. Det har blivit mörkt och det finns ingen anledning att gasa på. Ingen av dem har tider att passa. Jeff Stewart är skild sedan några år och Gordon Steach är särbo. Han arbetar mycket under veckans arbetsdagar, för att kunna ta det lite lugnare under helgerna, då han träffar sin kvinnliga vän. En nätt brunett

med långt hår och en midja så smal, att han nästan kan omfamna den med ena handen.

Jeff Stewart försökte i det längsta rädda sitt äktenskap men arbetstiderna och hans djupa intresse för och engagemang i sitt jobb, gjorde att det inte höll. De faktiska arbetstiderna blev alltför oregelbundna, vilket gjorde att han allt som oftast missade sociala evenemang av olika slag. Middagar med vänner, barndop, bröllop i släkten, fritidsaktiviteter och så vidare. En dag kom hans hustru och sa, att hon inte stod ut med att vara ett bihang till honom och hans jobb. Hon hade helt enkelt tröttnat och ville skiljas. Något utrymme för diskussion fanns inte. Jeff accepterade om än motvilligt, därför att han visste, att han inte skulle kunna ändra på sig, även om hans lovade göra det. Det hade han nämligen gjort alltför många gånger tidigare och insåg den här gången, att hans hustru inte skulle bry sig om vad han sa. Dessbättre hade de inte hunnit få några barn.

- Vad är det som är så märkligt?

- Jo, några olika saker. När jag nämner för direktör Smiths sekreterare att Colin Brown har blivit mördad, så blir hon smått chockad. När jag emellertid nämner samma sak för Mr. Smith, då bekräftar han, att han inte bara känner till det, utan hur Brown blev mördad, dvs. skjuten genom pannan! Hur fan kan han veta det? TV har inte hunnit få ut den informationen. Jag tror inte ens att Smith hunnit ta del av eventuella nyhetssändningar direkt från de lokala TV-kanalerna.

- Ja, det låter förbannat märkligt. Det kan jag hålla med om.

- Dessutom undrar han, om han behöver ha någon advokat med sig, när vi träffar honom i morgon. Varför skulle han behöva det, om han är oskyldig?

- Så vi får komma?

- Ja, vi är så välkomna så.

- Och inget problem med New York polisen?

- Nej, jag uppfattade direktör Smith välvillighet som en inbjudan! Högst informellt påpekade jag och det tyckte han var bra. Kan det vara så, att vi för en gångs skull har fått napp direkt?

- Du menar att det finns en koppling mellan Smith och Brown, annan än att vara arbetsgivare och arbetstagare?

- Ja, något skumt är det. Det skall bli intressant att höra vad Mr. Smith III har att berätta i morgon.

Miss Johnston ber Jeff Stewart och Gordon Steach att sitta ner i de lite vräkiga besöksstolarna. Hennes rum är spatiöst och smakligt möblerat. Lite över det vanliga. Sekreterare brukar annars inte så sällan få hålla till i mindre kontorsrum med väggarna täckta av bokhyllor fyllda med pärmar. Möjligen tyder storleken på miss Johnstons rum på, att Smith själv på det sättet vill markera sin status.

De båda Hartfordkriminalarna behöver inte vänta länge förrän Mr. Smith uppenbarar sig. Han är smal och över medellängd. Ser vältränad ut med en så

där lagom solbränna. Kan vara från ett solarium men förmodligen snarare från en rekreationsanläggning av välkänt märke nära oceanen. Han verkar vara mån om sitt utseende av det välansade håret att döma. Kostymen svagt direktörsrandig med vit skjorta, matchande småprickig röd slips och röda ornamenterade manschettknappar sitter oklanderligt skraddarsydd på den smärta kroppen. Den vita näsduken i bröstfickan verkar vara från en annan tidsålder men ändå passande på något sätt.

- Välkomna! Stig in.

Mr. Smith är vänligheten själv men bakom fasaden kan Jeff och Gordon ana en viss osäkerhet. Samma osäkerhet man känner inför en anställningsintervju. Man vet inte vilka frågor som skall ställas, vilket gör att man är lite orolig. Han pekar mot den öppna dörren till sitt kontorsrum, som är så stort, att miss Johnstons motsvarighet krymper till en alkov. Utöver det stora breda skrivbordet i mahogny, fyller ett imponerande konferensbord en del av rummet och därtill en stor sittgrupp, som vetter ut mot Central Park. Från väggarna blickar allvarliga herrar ner på besökarna. Före detta verkställande direktörer och kanske styrelseordföranden antar Jeff och Gordon.

- Får jag bjuda på något?

Jeff och Gordon har redan hunnit sjunka ner i var sin fåtölj, medan Smith fortfarande står kvar strax innanför den ännu öppna dörren.

- Jo, tack. En kopp förmiddagskaffe skulle smaka bra men konjaken får vänta ännu några timmar.

Jeff är den som svarar och alla skrattar lite ansträngt åt det menande skämtet. Mr. Smith ger de nödvändiga instruktionerna till miss Johnston och stänger sedan dörren.

- Och vad kan jag stå till tjänst med?

Smith har nu också satt sig ner och tittar förbindligast på Jeff.

Kapitel 11

Inne på polisens gård står Mercan från Kastrup.

- Projekt SS, vad fan kan det betyda?

Olle Skoglund reser sig upp från bagageutrymmet. Kalle Persson har hämtat Mercan, som nu står parkerad inne på polisens speciella uppställningsplats för beslagtagna fordon. De har just konstaterat samma sak som polisen på Kastrup, blodfläckar och inskriptionen på bakskärmens insida.

- Det enda jag känner till om symbolen "SS" är nazisternas Schutz Staffel, dvs. Hitlers mördarorganisation under Heinrich Himmler. Det kan väl inte vara så, att vi fått nynazisterna på halsen?

- Svårt att säga.

Kalle Persson rätar också upp ryggen efter att ha stått framåtböjd med huvudet långt inne i bagageutrymmet.

- OK. Vi sätter upp nynazisterna på bruttolistan över olika spår tillsvidare. Inte för att jag tror att det finns ett samband men man kan aldrig veta. Inte mycket att gå efter på nuvarande stadium. Om det är något, så får det utvecklas till något mera påtagligt, innan vi lägger ner tid på just det spåret.

- Om det är något ja, då kanske den där Davidovic utgör kopplingen. Han stack uppenbarligen vidare med flyg från Kastrup. Kan det vara till Argentina? Där verkar det ju finnas en mer eller mindre dold organisation av gamla nazister, som fortfarande hyllar Hitler.

- Svårt att veta. Han kanske inte alls tog flyget någonstans utan Pågatåget tillbaka till Malmö över Öresundsbron, för att förvilla och därför kanske är kvar här i stan!

- Kanske det.

- Ring Mats och fråga om han kommit vidare med blodprovsanalyserna och vad de i så fall gett för resultat.

Olle Skoglund arbetar alltid mycket systematiskt. Lämnar ingenting åt slumpen. Hans modell med bruttolistan, där han noterar alla spår, har hjälpt honom att hitta det rätta spåret vid ett flertal tillfällen. Små, var för sig ointressanta upplysningar, har många gånger vävts samman till trådar, som efterhand växt till tjocka rep. Just nu hänger emellertid alla trådarna lösa var för

sig, vilket gör Olle Skoglund lite otålig. Han sitter på sitt tjänsterum över en kopp eftermiddagskaffe och tittar på tavlan med de olika spåren, när telefonen ringer. Det är Mats Mårtensson.

- Olle?

- Ja!

- Det är Mats. Bingo!

- Vad menar du?

- Blodprovet från Mercan på Kastrup matchar blodproven från både Ollebo och Spillepengen!

- Fan, vad bra! Då har vi åtminstone något att gå vidare med.

- Ja, och vi har samtidigt fått bekräftelse på att kroppsdelarna från de båda tipparna tillhör samma person.

- Kanonbra! Hur går vi vidare nu då?

- Jag fortsätter att samla information om den döde från obducenten. Du vet tandstatus, eventuella skador, som möjligen kan förklara hur han dog före styckningen, andra tecken på något onormalt, som vi kan ha nytta av i vårt fortsatta arbete, hans kläder om de kan ge några ledtrådar osv. Fyndplatserna har jag undersökt färdigt men ingen av dem utgör på mycket sannolika grunder brottsplatsen.

- Det håller jag med om.

- Och fortfarande har ingen som saknar någon hört av sig?

- Nej, ingen.

- OK. Jag fortsätter med mitt arbete.

- Kvällsposten har ringt och vill ha en intervju. Nu får du förbanna mig ge mig något att slänga i halsen på dem!

Länspolismästaren kommer infarande på Skoglunds kontor. *Tur att dörren var öppen, annars hade han väl tagit den med sig i farten*, tänker Skoglund.

- Lugn chefen, jag har åtminstone något att förtälja.

- Fram med det då!

Länspolismästaren är märkbart stressad av att kvällspressen jagar honom. Han har aldrig verbalt lyckats presentera information om de olika brott polisen ständigt tvingas hantera på ett sådant förtroendeingivande sätt, att reportrarna blivit nöjda. Han har genom att vara otydlig och undvikande snarare fått dem att ställa ännu fler frågor och på så sätt sakta snärjt sig själv i deras garn. Han är medveten om sina tillkortakommanden i det avseendet och avskyr därför både presskonferenserna och reportrarna. Vid flera tillfällen har han försökt få Skoglund att ta över den rollen men Skoglund har vänligt men bestämt avböjt och hänvisat till att länspolismästaren får vända sig till polisens informationsansvarige, om han inte klarar det på egen hand.

Kapitel 12

- Jo, vi vet nu så mycket som att de kroppsdelar vi hittat på Ollebo och Spillepengen kommer från samma person. Vidare att danska polisen har tagit hand om en övergiven Merca på Kastrup. I bagageutrymmet fann de spår av blod och inskriptionen "Projekt SS". Olle lämnar de upplysningar han har till sin chef och överlämnar till honom att själv att avgöra om han ska informera pressen om detta.

- Projekt SS? Vad fan är det?

Länspolismästaren går otåligt runt i cirklar framför Skoglunds skrivbord.

- Vet inte. Kan inte koppla det till den mördade. Inte i nuläget åtminstone.

- Vet du något mer?

- Ja, våra analyser visar att blodet i Mercan kommer från samma person som vi hittade på Ollebo. Vi har också fått veta att Mercan var hyrd här i Malmö av en Jacob Davidovic. Vi misstänker naturligtvis att han är djupt involverad i mordet. Tyvärr har han förmodligen redan flugit vidare till för oss okänd ort och därför lämnat Mercan utanför utrikesterminalen på Kastrup. Den står just nu här inne på gården.

- Tack, åtminstone något att komma med till pressen. Undrar vad det är för en djävel som skvallrat.

- Antagligen någon på Ollebo. De har trots allt ett antal anställda där ut och händelsen gick ju inte precis deras ögon förbi. Krisgruppen har också varit där och vem vet, det är kanske någon i den som ringt Kvällsposten. Rykten sprids dessutom fort. Speciellt när det inte rör sig om ett rykte. Sanningen är ju att de fann en styckad person i en av sina containrar. Dessutom. Vet inte om det gäller Kvällsposten men flera tidningar betalar ju numera för tips av det här slaget.

- Skit är vad det är. Ger mig bara en massa onödigt jobb, innan vi vet mera om vad och vem som ligger bakom.

Länspolismästaren far ut ur rummet på samma energiska sätt som när han kom in.

Skönt att han lät sig nöjas med vad vi hade att ge honom och utan att lägga sig i och börja styra och ställa, tänker Skoglund, medan han tar en munfull med kaffe, som hunnit bli ljust.

Länspolismästaren tror i sin enfald, att han är den bäste spårhunden av dem alla. Det händer därför inte sällan att han själv börjar engagera sig direkt i undersökningsarbetet till förfång för de mera i detta avseende erfarna kriminalarna. Skoglund hade redan i början av sin karriär och vid ett av sina första möten med Länspolismästaren förklarat att han bestämt inte gillade den tingens ordning. Länspolismästaren hade motvilligt accepterat, något som inte andra mindre erfarna utredare än Skoglund klarat av att få igenom.

Skoglund fyller på nytt varmare kaffe i sin kopp, sätter sig till rätta i stolen och lägger upp benen på skrivbordet, så att ryggen får bra stöd men samtidigt resten av kroppen slappnar av.

Projekt SS, vad kan det betyda? Skoglunds tankar far runt. Kan det vara en signal eller ett meddelande från den mördade? Kan ju vara så, att de som tagit livet av honom, först slagit honom i huvudet eller bedövat honom på något annat sätt genom att till exempel lägga något i hans drink, resonerar han. De har därefter slängt honom i bagageutrymmet och transporterat honom till den plats där dådet fullföljts. Den mördade kan ha vaknat upp under färden till brottsplatsen och genom inskriptionen velat lämna kvar något, som binder förövarna till brottet. Den mördade måste på något sätt ha anat, att han inte skulle överleva bilfärden.

Skoglund väcks från sina funderingar av Kalle Persson, som kommer infarande.

- Polisen i Köln har sänt ett e-mail via Interpol och undrar om vi känner till en Davidovic!

Kapitel 13

Agneta Carlsson, Per Carlssons fru, är en luttrad innovatörshustru. Så länge hon kunnat minnas har hennes man Per hållit på med sitt uppfinnande. Han har lidelsefullt engagerat sig i sin favorithobby, ty något annat än hobby har det aldrig blivit. Otaliga gånger har han enligt egen utsago varit så nära, så nära att lyckas.

- Den här gången kära hustru, är vi bara en hårsman från det verkliga genombrottet och den stora förmögenheten. Du kan redan gå och titta på och nästan beställa den där pälsen hos någon av pälsaffärerna i stan, som du alltid önskat dig

Det har han sagt så många gånger, att hon slutat räkna dem.

Så lät det också när han gav sig iväg för att tillsammans med Allan Norman träffa några utlänningar från USA på besök. Vad det gällde hade hon ingen aning om. Hon hade för länge sedan slutat engagera sig i hans olika projekt. Det ena mera fantastiskt än det andra. De avlösta varandra på löpande band. Han hade inte mer än väl kommit på, hur han skulle lösa de praktiska detaljerna i förverkligandet av en idé, innan han snubblade på nästa, som då placerades i centrum och fick ta över hans fulla intresse.

Garaget och vinden var överfulla med olika slags modeller av wellpapp, träbitar, ståltråd och tejp och med vars hjälp Per försökte visualisera sina idéer. Mest skräp tyckte hustrun men Per lät henne inte fullfölja en dröm hon hade närt i många år, att låna hem en container från Sellbergs och fylla den med allt som samlats under åren. Den skulle bli bräddfylld utan större ansträngning var hon övertygad om.

När Per gav sig iväg, hade han sagt att det kunde bli sent. Mötet skulle börja klockan elva om kvällen och förmodligen hålla på några timmar. Varför de måste träffas nästan mitt i natten visste inte Per men Allan, som han litade på, hade sagt att det hängde samman med besökarnas resplan. Medan de ändå var i Europa hade de flera olika möten inbokade med snäva restider inlagda emellan och då hade det bara blivit så, att de var tvungna att träffa Per och Allan i den sena timman. Inget ovanligt för Per egentligen. Inte att ha möten som började så sent men att möten drog ut på tiden långt in på småtimmarna var hans hustru van vid. Eller att själv sitta uppe fram tills det nästan var morgon och fundera över,

hur han skulle lösa olika slags problem knutna till hans uppfinningar, det hade också fru Carlsson upplevt många gånger.

- Sitt inte uppe och vänta på mig, hade han sagt. Jag vet inte exakt var vi skall träffa besökarna men enligt Allan kan det möjligen bli på hotell S:t Jörgen och då kanske jag stannar över där.

Per ville inte nämna, att han mycket väl visste var de skulle träffas eller åtminstone var Allan sagt, att de skulle hämta upp honom.

- Bra om du kan ta dig dit för egen maskin. Ta bussen och låt bilen stå. Ingen taxi heller, hade han sagt. Vet inte varför men våra blivande licenstagare ville ha det så. De är ovanligt noga med sekretessen och de kanske vill bjuda på en drink efter mötet, för att förhoppningsvis fira att avtalet gått i hamn, hade han avslutat svaret på Pers fråga med.

Hade Per nämnt detta för sin hustru, hade det tveklöst blivit en massa frågor om hela arrangemanget.

- Malmöhus Slott mitt i natten? Klockan elva? Ta bussen och inte bilen? Vem är det egentligen du skall träffa? Det här låter mer än lovligt skumt!

De var lyckligt i gifta i ett väl fungerande äktenskap sedan många år, så att Per skulle ut på något amoröst äventyr, visste han, det skulle hon inte tro för en sekund. Han höll med om att hela upplägget verkade lite konstigt men han valde att inte nämna det för henne. Väl medveten om och med stor erfarenhet av vilken störtflod av frågor det skulle leda till. Dessutom var hans hjärna fullt upptagen med att förbereda mötet och alla de olika frågor knutna till hans projekt han visste eller förmodade skulle komma. Han hade därför ingen som helst lust att inleda en frågestund utan slut genom att självmant berätta om mötet. Eftersom hans hustru egentligen inte brydde sig, så var det bekvämt för honom att inte avslöja något.

När Per därför inte kom hem som förväntat morgonen därpå, hade hans hustru ingen som helst aning om var han hade varit kvällen innan, vem han hade träffat utom att Allan Norman, som hon kände sedan tidigare, varit närvarande. Hon ringde därför honom.

- Allan Norman!

- Hej, det är Agneta Carlsson.

- Hej, Agneta. Det var länge sedan.

- Ja, det var väl när Per fyllde sextio, som vi sågs här hos oss.

- Ja, det kan nog stämma. Och hur lever livet med dig? Jobbar du kvar på HansaCompagniet?

- Jo, det gör jag men jag har gått ner på deltid. Arbetar sextio procent.

- Vad skönt. Tänk den som kunde unna sig det.

- Men du har väl inte så långt kvar till pensionen?

- Nej, det stämmer men när jag startade firman, så var det lite tunt med uppdragen, så jag kunde inte sätta av så mycket till pensionen, som jag skulle önskat, innebärande att jag nog får jobba lite längre än andra, för att få det

någorlunda drägligt när jag en gång beslutar mig för att trappa ner. De orange kuverten gör ju ingen glad.

- Nej, det kan du ha rätt i. Per fick sitt senaste förra veckan och det innebär nästan en halvering i förhållande till vad han tjänar nu. Han har haft och har fortfarande en ganska bra lön hos Ferrings, Ja, du vet läkemedelsföretaget ute på Limhamn, där han arbetat sedan han tog sin ingenjörsexamen på Malmö Tekniska Gymnasium i början av 60-talet. Ja, nu heter det ju Pauliskolan. Han är kemisk ingenjör som du vet.

- Jo, jag vet det. Vad kan jag stå till tjänst med?

- Per sa igår att ni skulle träffa några utländska besökare och förhandla om ett projekt han hållit på med ganska länge. Ett sent möte vad jag förstår och han har ännu inte kommit hem. Han sa visserligen, att han kanske stannade över på hotell St. Jörgen, där han trodde att förhandlingen skulle äga rum men nu är det kväll och han har ännu inte kommit hem. Han kan mycket väl ha gått direkt till jobbet i morse, om han nu stannade över på hotellet men hade han gjort det, hade han definitivt ringt mig. Det liknar inte honom att inte höra av sig. Jag undrar om du har en aning om var han kan vara.

- Va, har han inte kommit hem? Men jag lämnade honom vid halvtvåtiden i natt. Han skulle ta en drink med besökarna för att celebrera att vi nått en överenskommelse. Jag var tvungen själv att lämna dem, eftersom jag hade ett viktigt möte nu på morgonen och ville vara fräsch inför det mötet. Jag åkte därför direkt hem.

- Det var märkligt men var kan ha då vara?

- Uppriktigt sagt har jag ingen aning.

- Vilka var det ni träffade?

- De var två amerikanare. En från USA anställd vid ett advokatkontor i Washington D.C. och en, som är deras liason officer i Europa.

- Liason officer, vad är det?

- Per ställde samma fråga igår. Jo, det är vad man skulle kunna kalla en sambandsperson, placerad här i Europa, som utför olika uppdrag för sin arbetsgivare i USA. Ordnar möten, planerar inledande kontakter av olika slag, skickar hem information om nya produkter, konkurrenter etc.

- Men var kan Per hålla hus?

- Som jag sa, jag har ingen som helst aning. Har du ringt till hans jobb?

- Nej, det har jag inte. Jag kom hem från jobbet för en stund sedan och förväntade mig då, att Per skulle vara hemma. Nu är klockan så mycket, att de slutat för dagen hos Ferrings och jag börjar bli lite orolig. Vill inte gärna vänta tills imorgon.

- Har du kontaktat polisen?

- Nej, inte ännu. Vill inte göra det innan jag är ganska säker på, att han inte har något annat för sig. Han kan mycket väl ha fått några nya idéer och då försvinner han in i sin egen värld. Världen utan tid och rum.

- Jo, jag känner till det men hör du inte av honom inom de närmaste timmarna, så måste du kontakta polisen. Håll mig i så fall underrättad.

Kapitel 14

Agneta Carlsson vet att den här idén, som Per arbetat med den senaste tiden, enligt Per går utanpå allt tidigare. Per har berättat, att han för första gången fått en snilleblixtnad med anknytning till hans profession som produktutvecklare inom läkemedelsbranschen. Inte ett läkemedel, det förhindrar anställningsavtalet med hans arbetsgivare men en idé med anknytning till hans kunskap på kemiområdet.

- En kanonbra idé, som kommer att skaka om de stora internationella företagen i branschen. De kommer att slåss om min gunst, har han sagt. De kommer att slåss om att få vara först och de kommer att få betala rejält för att få vara ensamma.

Allan Norman tar sig om hakan. Det kortklippta helskäggat med inslag av gråa partier har börjat klia. Då vet Allan Norman, att det är dags att ta fram skäggrimmerna och ansa. Han bestämmer sig för att göra det, när han kommer hem efter arbetsdagens slut.

Han kan inte undgå att känna sig lite orolig för vad som kan ha hänt Per. De här amerikanerna känner han inte så väl. Han känner inte heller Andersen, Faraday and Bagget eller deras uppdragsgivare. Allting har varit så förbannat hemligt. De har varit mycket vänliga och tillmötesgående i förhandlingarna. Som amerikaner kan vara.

- Hi, how are you, Allan?

Skapar kontakt direkt. Mycket säljande men förrädisk, om man är oerfaren och går på det. Amerikanerna är tuffa i sina förhandlingar. Pålästa och affärsmissiga. Skjuter från höften.

Det märks att du varit i USA och förhandlat, brukar Allans hustru kommentera hans buffelaktiga uppförande, när han kommer hem och fortfarande har kvar förhandlingsmanéret i sitt sätt att vara.

Kontakten med de här amerikanerna kom via hans egen patentbyrå, som han anlät i samband med att Per sökte patent i USA. Han har stort förtroende för sitt patentombud men när det är stora pengar med i spelet, då kan man inte lita på någon.

Patentombudet har förmedlat kontakten med det intresserade företaget. Allan föreslog tidigt, ja nästan insisterade på att få träffa dem i USA men de lät meddela att de föredrog att förhandla via mejl och telefonkonferenser. Inget

Allan gillat, eftersom den personliga kontakten, åtminstone i slutet av förhandlingarna, inte kan ersätta datorer och telefoner. Men kunden har ju alltid rätt, så han böjde sig.

Allan är en i alla avseenden ärlig och pålitlig person. Han har emellertid lärt sig att licensförhandlingar ibland kräver inte bara diplomati utan att man också ibland får överge vissa av sina principer. Som till exempel den lite naiva svenska ärligheten. "Pengar luktar inte", som chefstjänstemannen på SEB en gång sa, antydande just att man ibland fick tumma lite på sina helt ärliga avsikter.

Han känner att han inte varit helt ärlig mot Per. Inte av något annat skäl, än att han trott att han därmed skulle kunna ge Per ett så bra avtal som möjligt. Bottnande i att han själv inte haft klart för sig alla detaljer kring vem de egentligen förhandlade med. Colin Brown och Andersen, Faraday and Bagget ja, men vem ligger bakom dem? Han hade försökt så gott han kunnat, att få veta det men alla sådana frågor från honom har besvarats med att "det skulle han och Per få veta i sinom tid".

Han går till sängs full av onda aningar. Vad har hänt sedan han lämnade Per och besökarna på casinot? Har det slutat med bara några drinkar eller har det slutat med något helt annat? Kanske något mycket allvarligt? Han snurrar runt i sängen och vänder sig fram och tillbaka, tills hans hustru lätt slår till honom och ber honom vara stilla. Han väcker henne hela tiden med sitt snurrande och hon vill sova, säger hon svagt. Den stora gemensamma madrassen gör inte saken bättre. Den bara vidarebefordrar Allans snurrande till hans hustru. Han går upp och sätter sig framför TVn för att slötitta. Det brukar hjälpa honom att somna. En halvtimma räcker vanligtvis för att få honom på andra tankar, efter vilket han ganska snart somnar.

Olle Skoglund hämtar sin första kopp kaffe för dagen. Det är tidig morgon strax efter klockan sju. Det kommer att bli fler koppar under dagen. För det mesta alltför många men idag sannolikt ännu fler. Han har sovit dåligt igen och behöver då koffeinet för att pigga till.

Han har inte mer än hunnit slå sig ner i sin kontorsstol, när tjänstehavande polisbefäl kommer in genom den öppna dörren och meddelar:

- Det ringde en fru Carlsson igår kväll och meddelade att hon saknade sin man. Han skulle enligt vad han sagt ha kommit hem mycket sent i förrgår kväll eller på morgonen igår men när han inte gjorde det och hon väntat hela dagen, ringde hon oss vid 22-tiden. Eftersom du ville, att vi skulle informera dig, om vi fick in en anmälan om någon försvunnit, så tyckte jag att det var bäst att berätta detta för dig direkt du steg in genom porten till polishuset.

- Tack! Lämnade hon några ytterligare upplysningar?

- Nej, inte mer än han var försvunnen. Vad anledningen kunde vara visste hon inte. Han brukade inte bara försvinna så där. Några mera detaljer gick det faktiskt inte att få ur henne. Hon verkade mycket orolig och förtvivlad när hon ringde.

- Du har förstås hennes telefonnummer, adress etc.?

- Ja!

Talesättet, att man bor ”på Limhamn” och inte ”i Limhamn”, dyker upp i Olle Skoglunds minne, när han och Kalle Persson svänger in framför villan i mörkrött tegel. Typiskt sjuttitalshus med valmat gult tak av tegel. Ja, dvs. inte riktigt tegel. Det försvann som nyproduktion i slutet av 60-talet, på grund av att leran tagit slut. Vad byggbranschen därför kunde erbjuda som alternativ var gula Sandapannor tillverkade av cement. Trädgården ser välansad ut och fastigheten i övrigt är välskött.

Det finns för infödda Limhamnsbor två slags Limhamn. Det gamla, som ligger mellan ”brottets bana” och havet, dvs. mellan järnvägen som en gång i tiden transporterade kalksten från kalkbrottet vid Hammars Park till cementfabriken nere i Limhamns hamn och det nya Limhamn, som utgör resten av samhället öster om järnvägen. Riktiga limhamnare är födda i gamla Limhamn. Är man född öster om järnvägen betraktas man som utböling av dessa. Kanske inte längre numera men så var det förr, innan Limhamn växte till sig ordentligt efter andra världskrigets slut. Dessförinnan fanns det öppna ängar mellan Malmö stad och Limhamn, som knöts samman av spårvagnslinje 4. Numera har villorna sedan länge fyllt ut dessa ängar och de båda samhällena vuxit samman till en helhet.

Efter bara en signal öppnas dörren på glänt till villan på Sandegårdsgatan. Olle Skoglund och Kalle Persson möts av en välvårdad nätt brunett i sextioårsåldern med kortklippt konjaksfärgat hår, som ser mycket yngre ut än vad de förmodar att hon är.

- Fru Carlsson?

- Ja.

- Mitt namn är Olle Skoglund från kriminalen. Det här är min assistent Kalle Persson. Jag ringde tidigare idag angående er anmälan om er mans förmodade försvinnande. Får vi stiga på?

- Var så goda.

- När det gäller er mans försvinnande, skulle jag vilja ställa några ytterligare frågor. Finns det något i hans beteende de senaste dagarna eller senaste tiden, som skulle kunna förklara hans försvinnande. Om han nu är försvunnen.

- Vad menar ni med det? Om han nu är försvunnen? Vad skulle han vara om inte försvunnen? Fru Carlsson reser sig upprörd från skinnfåtöljen i mörkt oxläder. Jag har just ringt till hans arbetsplats Ferring här i Limhamn och där finns han inte. Han var inte där heller under gårdagen. Om jag inte ringt dem, hade de ringt mig, för att fråga varför han inte kom till jobbet som vanligt igår.

- Förstå mig rätt. Det händer inte sällan att personer anmäls som försvunna, för att dyka upp några dagar senare med en fullt naturlig förklaring. Jag menade inte att såra fru Carlsson.

- Det finns ingen som helst annan förklaring, än att han helt enkelt är försvunnen. Om ni misstänker, att han har någon kärleksaffär på gång, så kan jag ta den villfarelsen ur er. Min man genomgick för några år sedan en prostataoperation och är sedan dess impotent. Så vad skulle han ha för nytta av en kärleksaffär och vilket kvinnfolk skulle kunna ha någon nytta av honom?
- Men vad bra, då kan vi utesluta det alternativet. Finns det något annat han haft för sig den senaste tiden, som skulle kunna vara en förklaring till försvinnandet?
- Min man är uppfinnare på fritiden och i förrgår kväll skulle han träffa några utländska affärsmän och förhandla om en uppfinning.
- Vad handlade den om?
- Jag har ingen som helst aning. Han har haft så många idéer genom åren och så många förhandlingar, att jag slutat bry mig. För att inte tala om alla spruckna drömmar. Eller kostnaderna för alla experiment och patent. Vi kunde ha levt ett betydligt mera välmående och ekonomiskt tryggt liv, om det inte hade varit för min mans alla tokiga idéer. Ja, det har jag sagt honom rakt upp i ansiktet vid flera tillfällen, så det är inte bara som jag sitter här och baktalar honom.
- Har ni någon form av ledtråd till oss, som vi kan nysta i?
- Nej men kanske har Allan Norman det.
- Allan Norman?
- Ja, han fungerar som Pers rådgivare och förhandlare i sådana här affärer.
- Var finns han?
- Ni kan få hans telefonnummer, så kan ni själva ringa och fråga, om han har någon aning, om vad som kan ha hänt. Inte för att jag tror det.
- Varför det?
- Jag har frågat honom och han visste ingenting. Åtminstone var det vad han sa.

Kapitel 15

Det har gått nästan en vecka efter det att Jeff Stewart och Gordon Steach besökte Mrs. Brown dagen för mordet på hennes man.

Jeff och Gordon har funderat en hel del över vad som skett sedan dess men eftersom de även har haft andra uppgifter att lösa, har det mest blivit något de samtalat om över en kopp kaffe på kontoret eller i bilen på väg till andra uppdrag. Mest har de diskuterat och försökt finna en förklaring till, hur Mr. Smith kunnat veta, inte bara att Colin Brown mördats utan hur det skett. Deras hypotes om att Smith på något sett är inblandad, har de inte övergivit. De har å andra sidan inte under de dagar som gått, fått fram något som helst bevis som bekräftar eller ens antyder att de har rätt i sin hypotes. De tvingas därför liksom ta och släppa frågan hela tiden.

Sen eftermiddag precis en vecka efter mordet får de emellertid en ny möjlig tråd att nysta i. Mrs. Brown hör av sig. Hon har fått tillbaka maken Colins personliga tillhörigheter och bland dem funnit något som förbryllar henne och även Jeff och Gordon, när de får veta vad det är.

- Jeff Stewart!
- Det är Mrs. Brown som ringer.
- God dag, Mrs. Brown. Vad kan jag stå till tjänst med?
- Jag fick tillbaka Colins personliga tillhörigheter idag och bland dem fann jag något, som gjorde mig mycket förbryllad.
- Och vad kan det vara?
- Ett visitkort.
- Ett visitkort? Och vad är det som är så förbryllande?
- Jo, Colin arbetade ju för Clean Shave Products men enligt visitkortet arbetar han för Andersen, Faraday and Bagget! Det är hans namn men företaget är Andersen, Faraday and Bagget. Vem de är, har jag ingen som helst aning om.
- Jag håller med om att det ni säger verkar mycket konstigt. Jag råkar veta vem Andersen, Faraday and Bagget är men jag håller med om det konstiga i alla fall.
- Och vem är de?

- Det är en advokatfirma, som handlägger Clean Shave Products patent- och affärsjuridiska frågor. Det är åtminstone vad Mr. Smith hävdar, Clean Shave Products VD
- Och hur kan ni veta det?
- Jag och min kollega besökte Mr. Smith förra veckan och medan vi var där, sökte Mr. Andersen från advokatkontoret honom per telefon.
- Men varför hade Colins ett visitkort i deras namn?
- Den frågan kan jag inte besvara nu men jag tänker ta reda på varför och återkommer när jag vet närmare vad anledningen kan vara.

Jeff kliar sig i nacken med den trubbiga delen av en blyertspenna, medan Gordon halvligger i besöksstolen framför Jeffs skrivbord.

- Undrar vad den där Smith haft för sig egentligen. En nära medarbetare, som varit länge vid företaget, sa han om Colin men han går omkring med ett visitkort, som om han var anställd vid advokatfirman nere i Washington. Jag begriper inte ett dugg.

Gordon sluter ögonen som om han försöker sova. Det gör han emellertid inte. Försöker bara utestänga allt omkring sig, för att med koncentrationens hjälp försöka finna ett svar.

- Kan det vara så, att de ljuger hela högen? Att Andersen etc. inte är något egentligt advokatkontor utan bara en fasad? Att Colin kanske inte arbetade för Clean Shave utan för advokaterna och att *det* också var en fasad?

Jeff fortsätter att klia sig. Han har problem med eksem i hårbotten, som han försöker bota med olika slags schampon. Det ena lämpligt för torrt hår, det andra för fett. Jeff vet snart inte vad han skall välja. När han tvättar håret, är det för att det är fett men direkt efteråt blir det torrt, för att åter bli fett igen. Därför blir han lite schizofren, när det gäller val av schampo. Skall han köpa mot fett hår eller torrt? Den frågan stör honom. Förutom det skyhöga priset han får betala.

- Nej, Colin arbetade nog för Clean Shave men Mr. Smiths har inte rent mjöl i påsen och det försöker han dölja genom att utnyttja Colin Brown. Det är min hypotes. Gordon sätter sig upp i stolen och tittar över bordet på Jeff.

- Om du har rätt, finns det bara ett sätt att ta reda på det.

- Och det är?

- Låt oss ringa Andersen och fråga om Colin Brown var anställd hos dem.

- Kan vi göra det utan att informera "The Boss"?

- Det är bara ett samtal.

- Ja men ett samtal som igen gäller något utanför vår jurisdiktion.

- OK. Låt oss snacka med honom. Det är ju snart val, så han är väl extra känslig nu. Han har ju politiska ambitioner.

- Känslig? Han är den mest formelle djävel jag vet när det gäller moral. Han får ju själve Jesus att framstå som djupt dekadant i jämförelse. Jag är säker på, att han inte kan knulla sin fru på annat sätt än i missionärsställning. Allt annat skulle säkert få honom att känna sig djupt pervers.

- Jag håller med om det men det skulle inte förvåna mig ett dugg om han, liksom många andra skenheliga typer, trots det tittar på porrfilmer i smyg.
- Vad vi skulle kunna göra, är att kolla med American Bar Association om Andersen, Faraday and Bagget är medlemmar. Vi skulle också kunna kontakta IRS, det amerikanska skatteverket och skaffa lite upplysningar om hur det går ekonomiskt för Clean Shave.
- Låt oss göra bådadera men först få ett OK från vår boss.

Kapitel 16

- God eftermiddag chefen! Du vet att vi håller på med det där mordet i Stafford Springs.

- God eftermiddag. Hur går det?

- Egentligen inget vidare men vi tror, att vi har ett spår, som kan leda oss vidare.

Jeff förklarar deras misstankar beträffande Mr. Smith, Clean Shave Products och advokatfirman. Han avslöjar också lite ångerfullt, att de besökt Mr. Smith och vad de nu vill göra.

- Vad är det jag hör! Har ni varit i New York och utfört polisarbete? Vet ni inte att det är utanför vår jurisdiktion? Vad gjorde ni när det stod geografi på schemat i skolan? Sov ni eller var ni ute och nojsade med skolflickorna? Förbannat också. Nu kommer jag att få en massa skit för er skull.

Den vanligtvis kylige Ron Borseda blir för ovanlighets skull upprörd. Trots sitt italienska ursprung, brukar han annars vara lugnet själv. Vad som än inträffar, kisar han enbart genom sina tunnbågade glasögon, när de inte halkat ner på näsan och han tittar strax över dem. En kylig men intelligent blick, som kan få en att rysa en aning.

- Ta det lugnt, Ron. Besöket var högst informellt.

- Informellt? Du vet inte vad du talar om. När högdjuren där nere får höra vad ni gjort, kommer de att kräva mitt huvud på ett fat. Mitt huvud observera. Inte era. Er bryr de sig inte om, för ni är inte värda ett skvatt men kan de komma åt mig, så gör de det med glädje! Ron Borseda väser fram sina kommentarer med dämpad upprördhet och sin lite pipiga röst

- Nu tror vi, att vi kan ha en ganska stor fisk på kroken och har vi rätt, så kommer du att hamna i bästa tänkbara dager, för att du löst ett mordfall och samtidigt kanske nystat upp något ännu värre.

Ron lugnar sig vid tanken på att framstå som en lysande stjärna vid lösandet av ett mordfall. Han gillar tanken och inte minst det faktum, att det kan gynna honom vid det kommande valet.

- OK men jag vill i förväg och i detalj få veta vad ni tänker ta er för.

Jeff redogör för telefonsamtalet från Mrs. Brown, vilket lett till deras misstankar att allt inte står rätt till med Clean Shave.

- Vi kommer att kontakta IRS, dvs. skatteverket för att få veta hur det står till ekonomiskt med Clean Shave. Vi kommer också att kontakta Andersen, Faraday and Bagget, för att kontrollera om Colin Brown var anställd av dem eller av Clean Shave. Vi tar också kontakt med American Bar Association för att få lite mera information om advokatfirman.

- Är det allt?

- Ja, på nuvarande stadium. Vart det leder vet vi inte men om det ger ytterligare ledtrådar, så återkommer vi till dig.

- Bra. Kör igång.

Ron Borseda verkar lugnad av planen och vad den kan leda till för hans del. Allt annat är ointressant.

- American Bar Association, Miss Gladstone.

- Miss Gladstone, det här är Jeff Stewart, Hartfordpolisen.

- Vad kan jag stå till tjänst med?

- Vi vill få lite upplysningar om en advokatfirma i Washington D.C.

- Då får ni tala med Mr. Jackson. Jag kopplar.

- Mr. Jackson.

- Hi, det här är Jeff Stewart, Hartfordpolisen. Vi vill få lite upplysningar om en advokatfirma i Washington D.C. med namnet Andersen, Faraday and Bagget.

- Vilken typ av information söker ni?

- Vi vill helt enkelt bara veta om firman är medlem hos er och om det finns någon information om dem, som kan hjälpa oss att lösa en mordgåta.

- Mord?

- Ja, vi påstår inte att det finns något direkt samband men vissa indikationer tyder på att de kan sitta på information som är värdefull för oss.

- Firman Andersen, Faraday and Bagget har varit medlem hos oss men blev för några år sedan uteslutna på grund av vissa oegentligheter.

- Vad för slags oegentligheter var det?

- Det kan jag inte avslöja. Det är sekretessbelagt.

- Även för polisen?

- Ja, så länge ni inte kommer med en domstolsorder, som ger er rätt att ta del av den information vi har.

- OK. Tack så länge.

Kapitel 17

- IRS!
 - Det här är Jeff Stewart, Hartfordpolisen.
 - Vad kan jag stå till tjänst med?
 - Vi vill få lite upplysningar om företaget Clean Shave Products i New York.
 - Jag kopplar till någon som kan hjälpa er.
 - Miss Simmons! Vad kan jag hjälpa er med?
 - Det här är Jeff Stewart, Hartfordpolisen. Vi vill få lite upplysningar om företaget Clean Shave Products i New York.
 - Det mesta av den information vi har är sekretessbelagd, så det beror på vilka upplysningar ni vill ha.
 - Vi undrar bara hur deras ekonomiska ställning är.
 - Clean Shave Products, sa ni? Hm. Enligt våra register har det gått ganska dåligt för dem de senaste åren. Åtminstone med tanke på det skattepliktiga resultatet. Riktigt dåligt till och med de senaste två åren.
 - Tack miss Simmons. Det räcker.
- Andersen, Faraday and Bagget utslängda från advokatsamfundet, Clean Shave har dålig ekonomi, Colin Brown uppträder med ett mystiskt visitkort. Jag undrar vad detta är för soppa. Min instinkt säger mig att Andersen och Smith har nått fuffens för sig. Om det finns ett samband med mordet, så ligger de riktigt risigt till.
- Jeff vänder sig till Gordon, som sörplar på en kopp kaffe.
- Jo, nog ser det ut som om vi fått ytterligare något att nysta i. Men först måste vi väl ringa Andersen och fråga om Colin Brown och det där visitkortet.
 - Ja, det skall vi och det genast.
- Andersen, Faraday and Bagget!
 - Det här är Jeff Stewart, Hartfordpolisen. Jag vill tala med Mr. Andersen.
 - Jag kopplar er till honom
 - Mr. Andersen.
 - Det här är Jeff Stewart, Hartfordpolisen. Det är så här att vi utreder ett mord på en Colin Brown från Stafford Springs, Connecticut. Han hade ett visitkort på sig

enligt vilket han representerade er firma men enligt hans hustru, vilket bekräftats av Mr. Smith på Clean Shave Products, så arbetade han sedan många år hos Clean Shave. Kan ni förklara hur det kan komma sig att hade ett visitkort med ert firmanamn på?

- Mycket enkelt. Det var så Mr. Smith ville ha det.
- Och varför skulle han vilja ha det så?
- I olika sammanhang tycker han att det är bäst så.
- Och vilka sammanhang skulle det kunna vara?
- Det får ni fråga Mr. Smith om. Det kan eller får jag inte avslöja. Vi berättar inte något om våra klienter som är sekretessbelagt.
- Sekretessbelagt?
- Ja!
- Varför skulle det vara det?
- Som sagt. Det får ni fråga Mr. Smith om.

- Det här verkar djävligt mystiskt.

Jeff lägger på luren och vänder sig till Gordon.

- Andersen vill inte avslöja varför Colin Brown uppträdde med ett visitkort från deras advokatbyrå. Han vill att vi frågar Smith på Clean Shave, eftersom det är han som bestämt att "i vissa sammanhang", som han uttryckte det, vill Smith ha det så.

- Ja, då är det väl bara att ringa Smith och få det utrett. Gordon, som stått och tittat ut genom fönstret vrider tillfälligt på huvudet i riktning mot Jeff.

- Alldeles rätt. Mr. Smith. "Here we come"!

- Miss Johnston!

Jeff har sökt Smith direkt efter det att växletelefonisten hos Clean Shave svarat men hon kopplar liksom tidigare till miss Johnston.

- Det här är Jeff Stewart från Hartfordpolisen. Ja, vi var ju besök hos er på företaget för någon tid sedan.

- Jo, det minns jag. Vad förfärligt det här med Colin Brown. Just hemkommen från Europa, så blir han brutalt mördad. Stackars Mrs. Brown.

- Ja, just det, hemkommen från Europa.

Jeff surfar med vad miss Johnston säger i syfte att få henne att avslöja något, som hon kanske inte borde avslöja.

- På uppdrag av Mr. Smith, vad jag förstått, fortsätter Jeff.

- Ja, det var någon form av förhandling med en uppfinnare. Han åkte med SAS, som han gillade väldigt mycket.

- SAS?

- Ja, Scandinavian Airlines! Mr. Smith är nu ledig. Jag kopplar över till honom.

- Mr. Smith.

- God dag Mr. Smith. Det här är Jeff Stewart från Hartfordpolisen. Ni minns kanske mig från mitt besök för någon tid sedan.

- Ja, mycket väl. Vad kan jag stå till tjänst med?
 - Jo, det är så här att Mrs. Brown, Colin Browns änka, ringde oss i går och meddelade att hon efter det vår autopsy var klar, fått sin mans kläder. I dem fann hon ett visitkort med hennes mans namn på men som om han representerade Andersen, Faraday and Bagget och inte ert företag. Kan ni förklara det?
 - Jo, det kan jag. När Colin utförde vissa för företaget känsliga uppdrag, föredrog vi att han utåt representerade som om han var anställd av vår advokatfirma.
 - Vad för slags uppdrag kunde det röra sig om?
 - Uppdrag där vi inte ville att han skulle skylta med vår firmas namn.
 - Och vad skulle det kunna vara för uppdrag?
 - Det kan jag inte avslöja. Det kan röra sig om företagshemligheter.
 - Så, just det här uppdragets natur kan inte ha något med Colin Browns död att göra?
 - Absolut inte!
 - Hur kan vara så tvärsäker på det?
 - Därför att jag vet vad uppdraget innebar och att det därför inte kan finnas någon som helst koppling till hans död.
 - För oss är det minst sagt märkligt, att Colin Brown uppträdde i ett annat företagsnamn. Även om ni inte håller med. Något exempel på anledning måste ni väl ändå kunna lämna.
 - Nej, det kan jag inte med hänvisning till sekretessen.
 - Även om vi insisterar?
 - Då får ni återkomma med en domstolsorder, som ger er rätt att kräva svar på era frågor.
- Mr. Smiths röst har hårdnat. Den förbindliga tonen han talade med vid besöket tidigare, är som bortblåst.
- Då får vi tacka för det så länge.
 - För all del.

Kapitel 18

- SAS. Skandinavien. Är det inte Danmark, Norge, Sverige och Finland?

Jeff ser fundersam ut medan han fyller en plastmugg med vatten från vattenbehållaren i sitt tjänsterum.

- Vill du ha?

Jeff vänder sig till Gordon med sina båda frågor.

- Ja, tack. Det är ovanligt kvavt idag, så lite vatten skulle inte skada. Skandinavien, ja. Nej, jag tror inte att Finland tillhör men väl de övriga tre länderna du nämnde.

- Jag tror inte ett skit på vad den där Smith säger om att det inte finns någon koppling mellan Colins död och hans senaste uppdrag. Han var alldeles för tvärsäker, när jag frågade honom om det. Kanske vi skulle försöka kontakta våra skandinaviska vänner, för att höra om de har något, som stämmer in på vad vi söker.

- Men måste vi då inte gå via Interpol?

- Ringa kan man väl alltid få göra. Vi behöver väl inte dra igång hela djävla karusellen, innan vi har lite mera kött på benen?

- Men The Boss då?

- Jo, den streberaktige skitstöveln måste vi naturligtvis informera.

Kapitel 19

Istället för att köra direkt tillbaka till kontoret efter mötet med Fru Carlsson, kör Olle Skoglund från Sandegårdsgatan ut till Kalkbrottsgatan mot Bunkeflo, svänger strax före underfarten till motorvägen mot Öresundsbron in på Utsiktsvägen och kör ner till utsikten vid Kastellet. På parkeringsplatsen där framför Lernacken söder om Limhamn har man en fin utsikt över Öresund med Öresundsbron i blickfånget spännande mellan Limhamn och Kastrup. Platsen är vilsam och Olle känner att han måste få samla sina tankar, vilket han inte kan göra på kontoret. Där är det ett ständigt springande och ringande. Människor som fullt rimligt vill ha svar på olika frågor men som därmed omöjliggör allt samlat tänkande. Kalle håller med, när Olle förklarar varför de kört till Lernacken. De öppnar dörrarna till polisbilen och låter den sakta fyllas av den friska havsluften. Skrattmåsar och tärnor svävar skrikande och sökande efter mat högt över havsytan. Därtill ett antal vita svanar som guppar i den steniga strandkanten också sökande efter något att äta.

- Du, Kalle. Vet du att bron är nästan åtta kilometer mellan Pepparholm och Lernacken? Och att högbrodeln är världens längsta snedkabelbro?
- Nej det visste jag faktiskt inte?
- Och att sänktunneln mellan Kastrup och Pepparholm är cirka 3,5 kilometer, vilket tillsammans med Pepparholms cirka fyra kilometer ger bron en totallängd på nästan sexton kilometer?
- Nej, det visste jag heller inte.
- Fan, Kalle. Sådant måste man veta, om man är Malmöbo. Vi skall vara stolta och tacksamma för att vi fått bron.
- Jag är tacksam. Speciellt mot alla andra i Sverige, som fått vara med och betala för bron.
- Ja, den kostade upp mot 25 miljarder kronor att bygga, så nog skall vi vara tacksamma mot Sveriges skattebetalare och Danmarks. Den verkar emellertid redan vara en god affär. År 2018 var det tjugotusen fordon och fyrtyotusen personer per dygn eller 7,3 miljoner fordon och cirka 26 miljoner personer per år, som passerade bron och gör den lönsam. Och snart räcker bron inte till.

- Varför säger du Pepparholm och inte Pepparholmen? Kalle vänder sig mot Olle undrande.
- Jo, för att det skall vara i balans med ön Saltholm intill. Vi säger ju inte Saltholmen!

Polisbilen är neutral och borde inte väcka någon större uppmärksamhet, där den står. Det är alltså ingen av polisens traditionella fordon med sina dekaler i svenska färger. Det skulle ha väckt alldeles för stor uppmärksamhet.

Villaområdet vid Sandegårdsgatan bebos av relativt välbeställda familjer. En traditionell polisbil utanför fru Carlssons hus, skulle kunna väcka en hel del frågor bakom nerdragna jalousier hos grannarna. Det ville inte Olle utsätta fru Carlsson för. Det fanns möjligen anledning misstänka, att den man som hittats på Ollebo, var fru Carlsson man Per. Att nämna det i det här läget utan mera konkreta bevis, skulle medföra att de tillfogade henne smärta utan anledning.

- Du Kalle. Ser du precis som jag ett samband mellan fyndet på Ollebo och Per Carlssons försvinnande?

- Jo, nog verkar det som mer än en tillfällighet, att Per försvinner och vad vi tror just nu åtminstone om fyndet där borta.

- Vad vi förstått av fru Carlsson, så var han ju inte en person, som bara försvinner. Han var uppfinnare, ja och kanske lite disträ ibland men i övrigt en ganska inrutad person. Försvann han någonstans, så var det in i sin egen värld men rent fysiskt höll han sig antingen på jobbet eller i sitt garage funderande på olika uppfinningar.

- Ja och trogen också om vi får tro hans hustru, vilket det inte finns minsta anledning att betvivla.

- Tyvärr måste vi nog konstatera att vi kan ha lösningen på mordet även om det naturligtvis måste bevisas.

- Och det kräver en DNA-analys.

- Ja och att vi måste be fru Carlsson om ett prov att analysera. Några hårstrån från en borste eller kam, några skäggstrån från hans rakapparat eller så.

- Frågan är hur vi går tillväga. Vi vill ju inte göra henne upprörd, innan vi absolut måste göra det. Vi kan ju inte heller komma instövlande till henne och be om några hårstrån utan att förklara varför vi vill ha det och vad det är vi misstänker. Kräver lite av insikter om krismedvetande för att göra det.

- Jag föreslår att vi börjar med att intervjua Allan Norman.

Olle sträcker på benen ut genom bildörren.

- Vi kan ju försiktigtvis avslöja för honom vad vi misstänker utan att i detalj redogöra för hur Per försvunnit. Han, Allan Norman, vet kanske lite om Pers familj, om eventuella barn, anhöriga etc. Någon att kontakta, som kan vara närvarande, då vi berättar om våra misstankar.

- Tycker det är ett bra förslag. Låt oss göra det.

Kalle stänger dörren och sätter sig tillrätta, för att tillsammans med Olle åka tillbaka till kontoret. Just som de skall lämna parkeringsplatsen knackar någon

på en av sidorutorna. Det är en man i träningsoverall. Han har en kopplad schäferhund vid sin sida.

- Förlåt att jag stör men jag måste få tala med någon.

- Om vad då?

Olle Skoglund har vevat ner rutan och tittar lite förbryllat på mannen.

- Jag var uppe på Lernacken nyss och vallade min hund. Han sprang löst däruppe eftersom det inte finns några människor han kan skrämma. Inte för att han är farlig, tvärtom mycket snäll och barnvänlig men folk är generellt lite rädda för schäferhundar.

Plötsligt började min hund gny. Jag förstod först inte vad det var men han stod som förstenad vid en större grop. Jag visslade på honom och då brukar han lyda och komma springande till mig men det gjorde han inte den här gången. När jag gick bort till honom förstod jag varför. Gropen var täckt med något som jag starkt misstänker är blod. Ganska mycket till och med.

- Vad är det du säger?

Kapitel 20

Olle Skoglund höjer rösten till nästan falsett, när han hör vad hundägaren berättar för honom.

- Är gropen full av blod?

- Ja, vad jag kan förstå, så är det så.

Mannen hukar lite grann under bilrutan inför Olle Skoglunds reaktion.

- Kom Kalle! Visa oss var gropen är.

Både Olle Skoglund och Kalle Persson konstaterar samma sak som mannen med schäferhunden. Det verkar vara blod i gropen.

- Kalle ring Mats Mårtensson genast. Be honom komma hit med sina tekniker och undersöka vad detta kan vara.

Efter det att Mats Mårtensson anlant åker Olle Skoglund och Kalle Persson lite tagna åter till kontoret. Väl där ringer Olle till Allan Norman och bestämmer möte samma dag. Egentligen har Allan Norman inte tid men Olle Skoglund insisterar och då accepterar Allan Norman. De träffas på hans kontor på fjärde våningen i gamla NK-huset vid Studentgatan, där han hyr ett rum av en patent- och advokatbyrå.

- Tack för att du kunde ta emot oss så här snabbt. Ärendet är av sådan karaktär, att det inte kan vänta. Hoppas du har förståelse för det.

- Jo, jag talade ju med Pers fru igår kväll och föreslog att hon skulle ringa er, om Per inte kom hem eller hörde av sig. Vad jag förstått, så har han inte gjort någondra och jag förmodar att det är därför ni är här.

- Ja, vi kommer mer eller mindre just från ett samtal hemma hos fru Carlsson. Hon nämnde nämligen att Per haft ett möte med några amerikanare angående en av hans uppfinningar. En kontakt som du förmedlat och att du själv var med vid mötet. Stämmer det?

- Ja, det stämmer så tillsvida, att jag är professionell licensförmedlare och förhandlare. Jag har hjälpt Per att söka patent i USA och det är via patentombudet där, som vi fått kontakt med amerikanarna. Vi träffades i Kungsparken på Casino Cosmopol, för att slutföra licensförhandlingen och dessförinnan hade jag inte mött dem. Vi höll på till ungefär halvtvå på natten, sedan lämnade jag dem och åkte hem. Jag hade ett viktigt möte dagen därpå och

behövde åka hem och sova. Per stannade kvar för att ta en drink med amerikanarna.

- Licensiering, vad är det?

Olle kan inte mer om juridik än det han lärde på Polishögskolan eller vad han kommit i kontakt med under sin tjänsteutövning. Han kan ingenting om patent men vill gärna veta vad de här knepiga juridiska termerna betyder, om det eventuellt kan hjälpa honom att förstå vad som hänt Per.

- Licensiering innebär förenklat att uppfinnaren upplåter de rättigheter han äger genom sina patent till någon, vanligtvis ett företag, för vilket licenstagaren betalar royalty.

- Så uppfinnaren säljer inte sina patent?

- Nej dem behåller han innebärande att han kan skriva licensavtal med flera företag. Till exempel ett i USA, ett i Europa och ett i Japan.

- Och bli sanslöst rik?

- Ja, det händer att uppfinnarna blir rika men inte så ofta som man tror men visst, i Pers fall skulle det kunna ha blivit så.

- Varför kan det inte bli så nu?

- Jo, det kan det, om Per återfinns välbehållen annars inte.

- Varför det?

- I det här fallet hade eller kommer Pers kunnande att ha den allra största betydelse för den kommersiella exploateringen, dvs. när hans idé skall omvandlas till en produkt, som konsumenterna kan använda.

- Varför kan det inte bli så, även om Per förblir permanent försvunnen? Hans änka ärver ju i så fall hans patent och då kan väl hon inkassera royaltyn?

- I andra fall skulle det kunna vara så men inte i det här specifika fallet. Vad som beskrivs i patenthandlingarna avslöjar inte allt. Det finns mera kunskap, som Per inte avslöjat för någon och som inte behövdes för att han skulle kunna få patent. Den extra kunskapen behöll han för sig själv. Han berättade det inte ens för mig.

- Så du menar att egentligen är patenten ointressanta utan Pers specialkunnande?

- Ja, precis så är det. Det kallas på licensspråk för "know-how" och know-how kan vara väl så mycket värt som själva patenten.

- Kan det vara ett hot?

- Vad menar kommissarien med den frågan?

- Jag kan tänka mig att banbrytande uppfinningar kan representera betydande affärsmöjligheter men också utgöra ett hot mot den existerande industrin. Vi har väl alla sett filmen "Mannen i den vita kostymen" med Alec Guinness i huvudrollen.

- Ett bra exempel. Uppfinnarhistorien uppvisar ett antal sådana händelser, där revolutionerande uppfinningar hotat den etablerade industrin, så den där filmen är på intet sätt unik

- Alltså skulle Pers uppfinning kunna vara ett hot mot något företag. Kanske en hel industri?

- Man kan inte utesluta det helt men jag vill inte gärna tro det.
 - Vad handlar Pers uppfinning om?
- Innan Allan Norman hinner svara öppnas dörren in till hans kontor.

Kapitel 21

Allan Normans sekreterare kommer in med en kaffebricka. Olle funderar kort på om det verkligen var en sekreterare. Det har nämligen ingen eller väldigt få chefer numera. Möjligen de stora företagsledarna men då kallas de för "executive assistants" eller något annat fint. De må kallas vad de vill, en kopp kaffe smakar alltid bra. Olle och Kalle låter sig därför väl smaka. Också av de finska pinnarna från Pågens.

- Det Per har uppfunnit kan jag inte avslöja.

- Inte ens för polisen?

Kalle, som suttit tyst hela tiden, kan inte hålla tillbaka vad han spontant känner.

- Nej, inte ens för polisen. Och definitivt inte vid ett sådant här tillfälligt besök.

Det förbjuder mig sekretessavtalet jag har skrivit med Per.

- Får jag fylla på?

Olle accepterar en påfyllning av kaffe, när Allan Norman erbjuder honom det.

- Ni misstänker dock att uppfinningen är av sådan karaktär, att någon, dvs. den tilltänkte licenstagaren skulle vilja se till att uppfinningen inte realiserades?

- Man kan inte utesluta det helt, svarar Allan.

- Jag håller med. Åtminstone tills jag vet bättre. Vem är förresten den där tilltänkte licenstagaren?

Allan Norman skruvar lite på sig. Det verkar inte som om han vill avslöja det. Kanske kan han inte överblicka konsekvenserna av ett avslöjande. Kanske känner han en viss oro för att det öde som han mer och mer börjar inse kan ha drabbat Per, skulle kunna drabba honom. Efter en viss tvekan säger han emellertid:

- Det enda jag vet är att de båda amerikanarna, Colin Brown och Egon Zimmermann, representerade firman Andersen, Faraday and Bagget. En advokatbyrå i Washington D.C. Jag känner dem inte närmare. Varken byrån eller de här båda amerikanarna. Kontakten kom via vårt patentombud där borta.

- Har du någon aning om vad som kan ha hänt Per Carlsson?

- Nej, över huvud taget inte.

- Skulle man via ditt patentombud kunna få kontakt med den där advokatbyrån och i så fall få veta vem den potentielle licenstagaren är?

- Ja, kanske det.

- Kan du fixa, så att vi får veta det?

- Jag kan inte lova mer än att kontakta vårt patentombud. Om de i sin tur vill kontakta advokatbyrån och om den i sin tur vill avslöja sin uppdragsgivare, det kan jag inte lova.
- OK. Gör ett försök! En sista fråga: Om det nu är så, att Per aldrig återfinns, dör då så att säga den här uppfinningen med honom?
- Ja definitivt. Utan Pers expertis och kunskap utanför vad som står i patenten, så är uppfinningen värdelös.
- Vi får tacka så mycket för din hjälp. Jo, förresten.
Olle Skoglund vänder sig om mot Allan Norman just som han och Kalle Persson skall lämna kontoret.
- Har Carlssons några barn, anhöriga, släktingar eller andra nära utöver grannarna vad du vet?
- Äktenskapet är barnlöst, det vet jag. Släktingar, ja, det kan de ju ha men i övrigt vet jag inte. De är emellertid aktivt kristna och medlemmar i kyrkan på Limhamn. Jag har tillsammans med min hustru varit på några av kyrkans musikgudstjänster inbjudna av Per, så det vet jag.
- Tack!

Olle Skoglund och Kalle Persson tar sig till parkeringen i NK-huset och hämtar bilen. De kör sedan till polishuset på Porslinsgatan. Olle hade tänkt att de skulle promenera längs kanalen till Allan Normans kontor för att njuta av det fina vädret men Kalle kände sig stel efter gårdagens motionspass och insisterade på att de skulle ta bilen. Enligt Olle fanns ingen anledning att ta bilen den korta sträckan men han böjde sig för Kalle. Under tiden i bilen tillbaka till kontoret, diskuterar de det just avslutade mötet med Norman.

- Mordet på Per Carlsson har definitivt koppling till både hans uppfinning och amerikanarna. Ingen kan få mig att tro något annat.

Olle Skoglund gestikulerar mot Kalle Persson, för att understryka sin övertygelse.

- Nu gäller det bara att försöka koppla samman mordet med uppfinningen.
- Glöm inte att vi ännu inte kopplat Pers försvinnande med fyndet på Ollebo!

Kalle Persson vänder sig mot Olle Skoglund, så att han nästan nuddar Olles ansikte, steget före som han alltid är.

- Helt rätt. Det är vad som står överst på vår ”göra lista” härnäst. Vi kontaktar kyrkans präst, så får han hjälpa oss med krishanteringen, när vi träffar fru Carlsson och framför våra misstankar om vad som kan ha hänt hennes man.

Kapitel 22

Projekt SS. Olle Skoglund har fortfarande ingen aning om vad inskriptionen på insidan av Mercedesen betyder. Att det har en koppling till Pers försvinnande och hans uppfinning, det är Olle Skoglund helt övertygad om sedan besöket hos Allan Norman. Han är också övertygad om, att det är Per de funnit kvarlevorna av ute på Ollebo. Utan att avvakta resultatet av DNA-analysen eller den kemiska undersökningen av blodgropen på Lernacken, så säger honom hans intuition och erfarenhet, att det är så.

Han är också övertygad om, att Pers uppfinning hotat betydande ekonomiska intressen. Säkert av internationell karaktär. Det bevisas av den där Davidovic från Köln. Varför skulle han hyra en bil i Malmö av alla platser? En tysk och två amerikanare, redan det tyder på anknytningar både till Europa och USA, så nog fasen är det internationellt alltid, resonerar Skoglund. E-målet från Köln borde vi följa upp kommer han på men störs i sina tankar av polismästaren, som kommer inrusande genom dörren som ett skenande expresståg.

- Nå, har det hänt något med fyndet från Ollebo?
- Vi håller på att nysta upp det men är långt ifrån färdiga. Hurså?
- Hurså? Vad i helvete, vad då hurså? Det har ju gått flera dagar och jag har inte fått någon rapport ännu. Vad fan menar du då med hurså?

Polismästaren har fått upp trycket ordentligt och då är det bäst att ligga lite lågt. Inte utmana honom för mycket genom att spela smart. Då vet man aldrig, hur det kan sluta. Olle Skoglund har lärt sig det genom åren. Koleriska chefer är nämligen inget ovanligt. Speciellt inte när man har att göra med sakligt inkompetenta chefer, som inget kan om yrket som sådant och som därför fått chefsbefattningen som tack för andra tjänster de utfört åt dem, som utsett dem till chefer. Ibland kan de ha kommit fram av rent politiska skäl. Man vill ha någon som jamar med i det politiska spelet och som gör vad de blir tillsagda att göra utan att ifrågasätta eller protestera.

Olle Skoglund tillhör inte den typen. Han skulle aldrig underkasta sig inkompetenta personer. De må vara chefer eller politiker. Inget skulle få honom att göra det. Inte ens möjligheten att få en högre tjänst. Det vore att bita huvudet av Skam och ett ingrepp i hans civilkurage. Han brukade ibland skryta med, att han förmodligen var släkt med karolinerna från Karl XII armé, de som blev

tillfångatagna och förda till Ryssland efter slaget vid Poltava. Efter många år kom några av dem tillbaka till Sverige. Fattiga, luggslitna men stolta.

En forskare testade ett antal förmodade ättlingar till dem. Genom att fråga dem, vad de ansåg om följande ramsa: "Hellre egen herre än andras dräng", så kunde forskaren sortera ut dem, som var förmodade ättlingar till de hemvändande karolinerna. Meningen skall tolkas som att man är hellre fattig men egen herre, än har det aldrig så bra som dräng åt andra. Självtändigheten, stoltheten, att inte bli trampad på, var för dem ovärderligt och inte något, som var till salu. Olle Skoglund kände precis på samma sätt. Hans själ var inte heller till salu, varken för penningar eller höga tjänster.

Nu hade han emellertid att göra med en chef, som inte skulle ha klarat Karolinertestet. Många blev minst sagt förvånade, när han utsågs till länspolismästare med enbart administrativa meriter i bagaget. Förmodligen ville högdjuren i Stockholm ha en sprattelgubbe som chef. Någon som gjorde, som han blev tillsagd utan alltför mycket protester.

Olle Skoglund hade sedan länge insett, att han fick anpassa sig till detta förhållande. Bäst alltså i nuläget att inte ta någon fight utan att slänga till den på information om Ollebofallet utsvultne polischefen, de köttben han för tillfället hade.

- Så här är det chefen. Vi tror att offret är en viss Per Carlsson. Uppfinnare, som sysslat med något mycket stort. Så stort och revolutionerande nytt, att det kan ha inneburit ett större hot mot den etablerade industrin på området. Det kan till och med vara så, att han blivit mördad på grund av det hotet.

- Det var som fan! Det kan ju bli mycket stort det här.

- Ja, chefen, det kan det bli. Nu måste jag i ärlighetens man medge att vi inte definitivt kunnat koppla fyndet på Ollebo med personen Per Carlsson men vi har starka misstankar om att det är så.

- Jaha, vad menar du?

- Per Carlsson är anmäld försvunnen av sin hustru. Han försvann vid en tidpunkt, som kan kopplas till Ollebo. Vi har talat med henne och kommer att kontakta henne igen, för att få prover som underlag för en DNA-analys. Ja, du vet, några hårstrån eller så från hennes mans kam, skäggstubb från hans rakapparat eller något liknande. Vi har också funnit en plats på Lernacken, som kan vara själva mordplatsen.

- Mordplatsen?

- Det finns en grop därute med en stor blodpöl i. Våra tekniker är som bäst i färd med att ta prover för analys. Det kan vara så, att styckningsdådet kan ha utförts där. Sakta men säkert håller vi på att knyta ihop säcken.

Länspolismästaren lyssnar hummande till vad Olle Skoglund berättar. Han är imponerad av vad han hör. Något han emellertid inte skulle säga rakt ut till Skoglund. Tvärtom. Han vill snarare ta till sig så mycket som möjligt, för att senare själv kunna framstå i bästa möjliga dager inför cheferna i Stockholm. Det finns en högre tjänst än den han för närvarande innehar ledig och genom att

hantera det här mordet på ett skickligt sätt, skulle han kunna förbättra sina egna chanser att få just den tjänsten. Att det är Olle Skoglunds förtjänst, om mordgåtan löses, struntar han fullständigt i.

- Bra Skoglund. Håll mig löpande informerad och sätt för fan fart på den där DNA-analysen, så vi har ordentligt på fötterna om pressen skulle börja snoka.
- Ja, chefen!

Länspolismästaren far ut ur rummet igen med samma fart han kommit in. Det är ett manér han har. Ger intryck av att han har mycket att göra. Inne på sitt tjänsterum gör han emellertid inte många knop. Det vet alla. Där sitter han mest och löser Sudocu. När någon händelsevis kommit på honom med hans favoritsysselsättning, har han ursäktande skyllt på att det är bra övningar, för att hålla hjärnan i trim. ”Så mycket Sudocu finns inte i hela världen, så att den deghjärnan kan hållas i trim”, har någon syrligt kommenterat chefens förklaring.

- Kalle, var finns mejlet från Köln, det om Davidovic?

Kalle Persson har just kommit in till Olle Skoglund.

- Mejlet, det har jag. Vill du att vi går vidare med det?

- Ja, svara att det finns en viss koppling mellan ett brottsmål vi håller på med och Davidovic. Säg att vi är intresserade av allt de vet om honom. Fråga också varför de trodde att det fanns ett samband med Sverige.

- Jag gör det med detsamma.

Efter en kort stund återkommer Kalle Persson till Olle Skoglund.

- Vi fick svar från Köln nästan med vändande mejl.

- Och vad var svaret?

- Han är död. Kallblodigt nerskjuten på en gränd i Kölns innerstad. Vad den tyska polisen vet, var han utbildad slaktare men också en ökad småhandlare utan några kända anhöriga. Han hade ett visitkort från Cars for Hire i Malmö i fickan. Det var därför de trodde att det fanns ett samband med Sverige.

Polisen i Köln nämnde också att en BMW exploderade i innerstan vid samma tidpunkt, som mordet på Davidovic skedde. I den satt ägaren Egon Zimmermann. En inflyttad amerikan, som gjort sin militärtjänst vid ett av de amerikanska regementena i Tyskland och sedan stannat kvar, efter att ha börjat sällskapa med en tysk flicka.

- Egon Zimmermann? Det var ju en av de två amerikanare, som Allan Norman och Per Carlsson mötte kvällen då Per Carlsson försvann! Och nu är han också borta. Djävligt mystiskt men samtidigt intressant för vårt fortsatta arbete. Även om nu Köln plötsligt omvandlats till ett kallt spår. Verkar som om alla spår i det här fallet sopas igen. Någon tjänar uppenbarligen på det. Vem det är, skall jag förbanne mig ta reda på.

Kapitel 23

Olle Skoglund förbereder sig för uppdraget nästa morgon. Han skall besöka fru Carlsson och be om ett prov till DNA-analysen. Den här typen av besök avskyr han djupt och innerligt. Att berätta för en medmänniska att en nära anhörig gått bort, avlidit i en bilolycka eller värst av allt mördats, tillhör de värsta uppgifterna han har som polis. Något han delar med alla andra poliser. Speciellt svårt är det, när det gäller barn.

Han har gått på ett antal kurser och utbildningar i krishantering. De är bra. Man får hjälp av erfaret folk att förstå den speciella situation den anhöriga hamnat i och man lär sig också hur man kan hantera situationen. Kurser är emellertid en sak, verkligheten en annan. Man kan aldrig veta hur den som får beskedet att hustrun, maken eller barnet dött, skall reagera. Man måste därför lära sig att möta reaktionen vilken den än är.

Några reagerar våldsamt. Förnekar att det skett.

- Jag talade ju med honom för några timmar sedan. Då kan han inte vara död. Är en inte ovanlig reaktion. Andra faller fullständigt samman. Blir hysteriska, skriker, ja till och med blir våldsamma mot den, som kommer med beskedet. Andra åter blir helt stumma. Kommenterar knappast vad som hänt. Sluter sig omedelbart i sitt skal.

Av den anledningen skall man inte komma själv, utan gärna vara minst två. Viktigt är också att ha med någon som personen känner. Ett syskon, vuxna barn eller annan anhörig, som personen ifråga känner förtroende för och känner sig trygg hos. Är vederbörande troende, är det bra att ha med församlingsprästen. Det kan vara bra, även om man inte har att göra med aktivt troende.

Nu är ju fru Carlsson inte helt omedveten om att något förfärligt kan ha hänt hennes man. Hon inser att han av någon anledning är försvunnen men att han skulle vara mördad, den slutsatsen tror inte Skoglund att hon kommit till än. Han tar därför det säkra före det osäkra och ringer till prästen i Limhamnskyrkan.

- Hilding Thoresson.

- Är det pastor Hilding Thoresson?

- Ja.

- Förlåt att jag stör men mitt namn är Olle Skoglund från kriminalen.

- Jaha. Vad kan jag stå till tjänst med?

- Vi håller som bäst på att utreda ett mord. Vi har våra misstankar om vem den mördade är men behöver ett prov av det förmodade offrets tillhörigheter, för att kunna göra en DNA-analys.
- Jag förstår men vilken koppling har det till vår kyrka?
- Jo, vi misstänker att offret är en Per Carlsson, som vad vi förstår är eller var medlem i er kyrka.
- Per och Agneta? Är det dem du menar?
- Ja.
- O, Gud min skapare. Vad trist att höra. Förfärligt helt enkelt. Jag känner mig smått chockad.
- Jag skall besöka fru Carlsson imorgon och meddela henne våra misstankar och skulle behöva din hjälp i samband med besöket, eftersom det alltid är svårt i förväg att veta, hur folk reagerar på den typen av besked.
- Självklart kommer jag med.
- Vet du om det finns några barn, som vi bör informera samtidigt eller kanske innan besöket?
- Nej, några barn finns inte, tyvärr. De var mycket barnkära och engagerade i vår söndagsskola men Gud förärade dem inte några egna barn.
- Finns det några andra anhöriga vi skulle kunna kontakta och som kan närvara?
- Ja, jag vet att Agneta har en syster i Umeå men hon hinner förmodligen av praktiska skäl inte ta sig hit.
- Det var synd. Man vill ju inte lämna fru Carlsson utan stöd, när vi är färdiga med vårt uppdrag.
- Det kan jag ordna. Vi har flera församlingsmedlemmar, som känner Agneta mycket väl. Jag kan ringa några av dem, så tar de hand om henne.
- Vi har redan besökt henne en gång tidigare, så jag ringer henne och meddelar att vi vill göra ett nytt besök imorgon klockan nio. Jag kan väl passera dig och hämta upp dig strax innan, så blir vi tre som knackar på dörren. Dina församlingsmedlemmar kan väl dyka upp så där en trettio minuter senare. Så blir det ingen stor delegation, som står utanför dörren, när fru Carlsson öppnar.
- Det är ett bra förslag. Jag finns i Limhamns Församlingshus vid Limhamns torg, som du kanske känner till.
- Ja. Klockan strax före nio alltså.

Olle Skoglund, Kalle Persson och Hilding Thoreson besöker som planerat fru Carlsson. Hon reagerar inte alls så negativt som Skoglund befarat. Hon har redan insett att något mycket allvarligt drabbat hennes man, speciellt när hon ser församlingsprästen komma, så när Skoglund rakt och utan omskrivningar framför budskapet, så bekräftar det bara vad hon innerst inne mer eller mindre förstått. Han berättar förstås inte hur Per Carlsson bragts om livet. De detaljerna finns det ingen anledning att avslöja. Bara det faktum att Per Carlsson mördats, räcker som information till en ensamstående person att bära.

Bra tycker Skoglund, att prästen finns med. Han fångar upp fru Carlsson på ett föredömligt sätt. Hans närvaro gör hela kontakten lugn och trygg. När dessutom några av församlingsmedlemmarna dyker upp, fylls luften av en andlig nästan behaglig stämning. Det trista som hänt till trots. Det är nästan så att Skoglund avundas dem den varma gemenskapen och det enorma lugn de utstrålar.

Efter att ha fått proverna av Pers hår från en kam de behöver, åker Skoglund och Kalle Persson åter till kontoret. Väl där möter Mats Mårtensson upp och bekräftar att blodet från gropen på Lernacken är av samma typ som offrets från Ollebo. Därmed är det klarlagt att Lernacken är brottsplatsen och att Per Carlsson förmodligen dödats där. Styckningen har åtminstone definitivt skett där.

- Undrar fortfarande varför Per Carlsson ristade in "Projekt SS" i bagageluckan. Vad var det han ville förmedla? Kan inte få ur min skalle vad det kan betyda.
- Svårt att veta.

Kalle Persson håller med om att det verkar märkligt.

- Per Carlsson måste ha förstått, att något allvarligt skulle kunna hända honom, efter det att de slängt honom i bagagerummet. Antagligen efter att ha drogat honom i samband med drinken de tog tillsammans på Casino Cosmopol.

- Jag lämnar hårproverna till Mats för DNA-analys, så får han skicka det vidare. Kan vara sista pusselbiten, för att slutligen fastställa att fyndet på Ollebo verkligen är Per Carlsson.

- Ja, den biten faller säkert på plats men "Projekt SS", den gåtan har vi kvar att lösa, om vi vill få tag i de egentliga mördarna. Davidovic och Zimmermann är alldeles säkert bara brickor i ett större sammanhang.

Kapitel 24

Jeff Stewart är inte riktigt nöjd med vad han hittills åstadkommit, när det gäller mordet på Colin Brown. Han hade velat komma mycket längre men saknar de rätta ledtrådarna för det. Visitkortet gav en del men inte vad han förväntat sig.

Att Andersen & Co. är en skumraskfirma, det utgår han ifrån. Liksom att Clean Shave inte är så rena som företagsnamnet anger. Det är han också övertygad om. Åtminstone är inte Mr. Smith det. Bortom dessa konstateranden finns det emellertid inte mycket till substans. Han behöver något mer, för att kunna gå vidare.

Gordon kommer förbi den öppna dörren till Jeffs kontor, stannar till i dörröppningen för lite allmänt kallprat. Jeff passar då på att nämna sitt missnöje med läget i mordfallet. Mest för att få lite sympatier.

- Men tror du inte att Mrs. Brown har lite mera att komma med?

Gordon Steach försöker muntra upp Jeff Stewart.

- Vad skulle det kunna vara?

- Colin Brown kanske har en portfölj eller något annat med handlingar från resan till Europa. Något som hans hustru ännu inte har haft tid att gå igenom. Efter en händelse, som den hon varit med om, är det bara rimligt att hon inte bryr sig om att rota i hans affärshandlingar. Sorgen och andra praktiska detaljer i samband med begravningen, har säkert räckt mer än väl för att hålla henne borta från makens trista affärsdokument.

- Bra, Gordon. Det kan vara en tråd att nysta i. Jag kontaktar Mrs. Brown direkt.

Mycket riktigt har Mrs. Brown en hel del för den fortsatta handläggningen att komma med. I hennes mans portfölj finner hon kopian på flygbiljetten utställd i namnet på hennes man för resa tur och retur New York - Köpenhamn. Vidare en kopia på ett mejl till en Allan Norman i Malmö bekräftande datum, plats och tidpunkt för ett möte i Malmö. Dessutom ett utkast till ett licensavtal mellan två parter, som inte namnges gällande en uppfinning, som heller inte anges. Mejllet är undertecknat av Allan Norman jämte firmanamn, adress, telefon- och mobilnummer.

Vackert, tänker Jeff Stewart. Något åtminstone att följa upp. Knepig att trådarna löper till Skandinavien. Han skulle inte personligen ha något emot att åka dit men det skulle Bossen definitivt stoppa. Inte bara av rent juridiska skäl utan han skulle hänvisa till den snäva budgeten, som skäl för att ett sådant alternativ skulle vara helt uteslutet. En ny kontakt med Mr. Smith eller Andersen är det emellertid inget som hindrar. Frågan är bara vilken av dem han skall välja. Såvida han inte skall besöka dem båda två. Eller – chansa på att ringa Sverige och Allan Norman, för att se vad det ger? En mycket frestande tanke. Även om den skulle kunna leda till en hel del trubbel. Å andra sidan, om det inte ger något, behöver ingen få veta att han ringt. Ger chansningen utdelning däremot, så finner han säkert på, hur han skall legitimera, att han gjort vad han gjort. Det må bära eller brista. Sagt och gjort.

- Allan Norman!

- Mr. Allan Norman, Malmo, Sweden?

Allan Norman hör att samtalet kommer från USA eller åtminstone att det är en amerikan, som ringer.

- Yes, what can I do for you?

- Mitt namn är Jeff Stewart, Hartfordpolisen. Jag ringer angående en Mr. Colin Brown, som besökte er för inte så länge sedan. Stämmer det?

- Ja.

- Det är så, att han blev brutalt mördad direkt efter hemkomsten och vi undrar, om ni möjligen har någon aning ifall det kan ha någon som helst anknytning till ert möte.

- Blev han mördad? Herre Gud! Nej, jag har ingen som helst aning om vilken anledningen kan vara.

- Känner ni möjligen till firman Andersen, Faraday and Bagget?

- Ja, det gör jag. Colin Brown och Mr. Zimmermann, som vi träffade i Malmö, representerade båda firman ni nämnde.

- Mr. Zimmermann?

- Ja, han var liason officer i Europa för Andersen, Faraday and Bagget.

Åtminstone enligt vad Mr. Brown sa. Jag mötte dem båda på Kastrup, ja flygplatsen i Köpenhamn heter så, varefter vi direkt åkte till Malmö för den inplanerade förhandlingen om ett licensavtal.

- Vad avsåg den förhandlingen?

- Den gällde en uppfinning. Vad för slags uppfinning det är, kan jag inte avslöja.

- Varför det?

- Av rena sekretesskäl. Jag har ett avtal med uppfinnaren, som förbjuder mig att avslöja det.

- Säger Clean Shave Products er något?

- Nej, ingenting över huvud taget.

- Märkligt. Företaget är nämligen klient till Andersen & Co. Med tanke på namnet, tror ni att det kan finnas någon koppling mellan vad uppfinnaren kreerat och Clean Shave?

- Ja, det kan det göra. Man kan åtminstone inte utesluta det.

- Och ni har inte haft kontakt med dem?

- Nej, allt har varit mycket hemligt. "I sinom tid skall ni få veta vem den egentlige licenstagaren är", förklarade Mr. Brown, när vi sågs här.

- Hm. Tack för upplysningarna. Jag skulle vara mycket tacksam, om ni tillsvidare inte berättar för någon om det här samtalet. Inte ens för den svenska polisen. Det underlättar vårt fortsatta arbete.

- Det lovar jag att respektera med undantag för den svenska polisen, förstås, om den önskar gräva i det här och därför kontaktar mig.

- Ja, det förstås. Tack på förhand.

Jeff är mer än nöjd med samtalet. Han har fått en möjlig uppslagsända till varför Colin Brown tagits av daga. Kan möjligen uppfinningen på något sätt, utgöra ett hot mot Clean Shaves affärer? Kanske till och med deras hela framtida existens? Ekonomin har ju inte varit så lysande de senaste åren och ett ytterligare hot, utöver vikande försäljning, skulle kunna leda till extrema beslut från en pressad VD såsom Mr. Smith. Skumraskbyrån Andersens passar i så fall mycket väl in i bilden. Dags att kontakta Mr. Smith är Jeff Stewarts slutsats.

- Mr. Smith!

Jeff Stewart tar sig snabbt förbi preludierna med växeltelefonisten och miss Johnston.

- Ursäkta att jag stör igen men vi råkar ha fått veta av vilken anledning Colin Brown besökte Europa.

- Jaha och vilken var den?

Eugen Smith III har varit med för länge och är alltför erfaren, för att utan vidare gå på den här typen av frågor. Den som ringer är kanske bara ute och fiskar och förväntar sig att få ett svar på sin fråga utan att egentligen veta det själv i förväg.

- Jo, han besökte en Mr. Allan Norman i Malmö, stan på andra sidan sundet från Köpenhamn räknat, tillsammans med en Mr. Zimmermann, för att förhandla om ett licensavtal gällande en speciell uppfinning, som kan ha bäring på er verksamhet. En affärsmöjlighet eller ett tänkbart hot. Vilket alternativ av dem båda är det?

- Jag diskuterar inte företagets affärer per telefon och definitivt inte med er. Samtalet avslutas abrupt.

- Ron, jag har en sak att erkänna!

Jeff stänger dörren bakom sig, så att ingen annan hör vad han har att berätta.

- Jag har fått ett napp gällande mordet uppe i Stafford Springs genom att kontakta Mrs. Brown. Hon plockade fram en del handlingar ur hennes mans

portfölj. Den han hade med sig vid sin senaste eller skall vi säga sista resa till Europa.

- Vad då för handlingar?

- Bland annat ett mejl till en licensförhandlare i Malmö. Ja, du vet staden på den svenska sidan mitt emot Köpenhamn.

- Och vad är det du vill erkänna?

- Jag ringde honom för någon timma sedan.

- Du gjorde vad?

- Ringde honom.

- Är du alldeles från vettet?

Ron Borseda har rest sig upp, lutar sig fram, den kyliga nästan överlägsna attityden är borta. Hans fisklika ögon genomborrar Jeff. Ganska obehagligt även för den som känner The Boss.

- Sa jag inte att du skulle informera mig om dina göranden och låtanden, *innan* du företog dig något vidare i det här ärendet?

- Jo men mitt initiativ har redan gett resultat! Jag ringde nämligen Mr. Smith på Clean Shave och han slängde luren i öret på mig, när han fick veta vad jag i min tur fått veta vid samtalet med Sverige.

- Som var vad då?

”Bossen” lugnar ner sig när han får veta vad Jeff plockat ur Allan Norman.

- Den här härvan växer ju för varje dag. Frågan är bara om vi kan bevisa, att det finns något som helst samband mellan mordet på Colin Brown, hans resa till Europa och den där uppfinningen.

- Jag håller med om, att vi inte har mycket att komma med just nu. Mest misstankar men vi vet båda, att det inte räcker för att Allmänne åklagaren skall starta något. Vi har inte ens så mycket, att vi kan få tillstånd att göra en husrannsakan. Dessutom för att leta efter vad då? För att inte tala om, att det rör sig om två företag med hemvist utanför Connecticut.

- Nej just nu har vi inget att gå på mer än att fortsätta gräva. Gör det!

Ron Borseda känner att här finns definitivt något som kan stärka hans position inför det stundande valet av ny polischef. Det är dags för nuvarande polischefen, den gamle geten Stan Dillinger, att åka hem och sköta rosenrabatterna.

- OK.

Jeff lämnar chefsrummet lättad över att utfallet blev ganska bra för hans del. Det här med val, kan ha den mest laxerande effekt på chefers villighet att gå lite utanför vad som vanligtvis är tillåtet.

Kapitel 25

- Mr. Smith har besök!

Miss Johnston lyfter blicken från datorskärmen, när Mr. Smith kommer in i hennes rum på väg mot sitt eget.

- Vem är det?

- Det sa han inte men han gjorde klart, att ni visste vem han var och att han var alldeles säker på, att ni inte skulle ha något emot att han väntade inne på ert rum.

- Fan också. Jag har annat att ta hand om än objudna gäster.

- Mr. Marsini! Angenämt att se er. Vad gör mig den äran?

Mr. Smith blir plötsligt vänligheten själv.

- Det skall vi snart tala om.

- Kan jag erbjuda er något att dricka?

- Ja, en kopp te skulle smaka bra.

- Inget starkare än så?

- Nej, jag slutade med de starka varorna för länge sedan. Tog bort för mycket hjärnkapacitet. I min ställning måste man alltid vara ytterst skärpt, annars överlever man inte.

Marsini var den ledande maffiabossen på Manhattan. Hans släkt hade med alla till buds stående medel, och de var inte få, försvarat sin position allt sedan de stora gangsterkrigen på 1920-talet, då Al Capone regerade i Chicago. Flera hade försökt röja familjen ur vägen men samtliga hade hamnat antingen i Hudsonfloden, på rättsmedicinarnas obduktionsbord eller på båda ställena.

Marsini var inte att leka med. Han saknade varken de ekonomiska resurserna eller organisationen, för att genomföra vad helst han önskade. Kontakterna inom rättsväsendet sträckte sig långt upp i hierarkin. Både politiskt och inom polisen. Från den sidan behövde han därför heller inte frukta några konsekvenser av sina handlingar.

Inkomsterna och förmögenheten hade familjen skapat främst genom prostitution, spel och narkotika. Regeringen i Washington hade emellertid sedan Robert Kennedys dagar gjort det allt svårare för maffian att gömma undan förtjänsterna. Det började egentligen redan med Al Capone, som åkte dit för skattebrott och slutade sina dagar på Alcatraz, fängelseön utanför San Fransisco. Det finns de, som påstår att maffian hade ett finger med i spelet för att stoppa honom att bli president, genom mordet på Robert Kennedy,

Pengatvätt hade blivit ett alltmer nödvändigt medel att legalisera maffians verksamhet med. Av den anledningen investerade maffian i legitima företag.

Därav anledningen till att de blivit delägare i Clean Shave Products, som behövde stärka sin finansiering orsakat av att försäljningen minskade. Ett tillfälligt förhållande av övergående natur, som Mr. Smith uttryckte det vid flera tillfällen. Den svenska uppfinningen var emellertid ett större hot än Marsini, bedömde han. Förmodligen naivt att tro, att Marsini skulle dra sig ur när vinstkurvan vände uppåt och maffians pengar inte längre behövdes. Ett potentiellt problem, som Mr. Smith dock valde att förtränga tillsvidare.

- Vi har på omvägar fått veta, att det inte gick så bra i Europa.

- Från Mark Andersen?

- Ja.

- Han kan inte ha lämnat fullständiga upplysningar i så fall, om han påstår, att det inte gick bra. Tvärtom vi nådde syftet med vårt besök.

- Om Hartfordpolisen hör av sig i ärendet, kan väl operationen inte varit helt lyckad eller hur?

Den djävla råtten Mark. Jag skall strypa honom vid första bästa tillfälle.

Tankarna far genom huvudet på Eugen Smith. Han vet att han måste spela sina kort väl med risk för att annars gå ett trist öde tillmötes i händerna på Marsinis hejdukar.

- Hotet är undanröjt. Har bokstavligen gått upp i rök. Någon annan information har jag inte.

- Det har vi.

Marsinis ansiktsuttryck avslöjar att han är missnöjd med vad han fått sig berättat och en missnöjd Marsini är inte att leka med.

- Ni får ytterligare en chans att städa upp efter er. Behöver jag förtydliga, vad som annars kommer att hända?

Marsini nästan väser fram orden. Han läppjar på teet. Reser sig upp och tittar med kalla ögon på Smith. Sedan lämnar han tyst rummet.

- Koppla mig genast till Mark!

Det är en barsk Eugen Smith, som ringer Andersen & Co.

- Du Mark, den där snutdjävulen från Hartford har ringt och berättat, att han fått nys om mötet i Malmö och om uppfinningen. Hur han fått veta det, har jag ingen aning om men han visste vem Allan Norman var och att Egon Zimmermann var närvarande vid mötet. Jag har dessutom haft besök av våra finansiärer.

Maffiabossen Marsini. Nu får du fan i mig ta och sopa igen alla spår. Observera *alla* spår! Jag vill att du ser till att stänga munnen på Allan Norman och också se till att alla handlingar rörande uppfinningen försvinner. Du vet, att jag är hårt pressad ekonomiskt och faller jag, så faller du. De vi har tagit in som finansiärer är inga dunungar. De lägger inte fingrarna emellan. Det vet du.

- Du behöver inte förtydliga. Jag vet vad som gäller. Jag sätter John på det här. Han vet hur man går tillväga. Klarar han det inte själv, har han kontakter att tillgå.

- Nej för satan. Inga fler än John. Jag vill inte lämna högar av lik efter mig. Men säg till honom att stänga munnen på Allan Norman. Hur han gör det lägger jag mig inte i och han skall jobba snabbt, innan det här sprider sig för mycket.
- Du hör av mig så snart jag har något att rapportera.

- Jag söker Mr. Andersen.

Jeff fortsätter att nysta i de trådar han för närvarande har att dra i.

- Det är Mr. Andersen.

- Bra, jag har några frågor att ställa. Ja, det är Jeff Stewart från Hartford. Ursäkta om jag glömde att presentera mig.

- Jag förväntade mig nästan det. Ja, inte att ni glömde presentera er, men att ni skulle ringa.

- Varför förväntades jag göra det?

- Bry er inte om det. Vad vill ni?

Det är en mycket pressad och stressad Andersen som svarar. Han vet naturligtvis vad Jeff vill, vilket skapar en betydande irritation hos honom. Han känner sig vara i underläge, vilket inte passar honom.

- Vi råkar veta varför Colin Brown, som uppträder, som om han var anställd i er firma, besökte Sverige nyligen. Vi vet också syftet och misstänker att han blivit mördad, därför att uppfinningen, ni ville komma åt, utgör ett hot mot er klients verksamhet och klienten är Clean Shave Products.

Jeff Stewart chansar på att det är som han tror, i syfte att få Mr. Andersen att avslöja något för ärendet matnyttigt men Mr. Andersen är på sin vakt.

- Det var det dummaste jag hört. Något sådant måste naturligtvis komma från en polis. Mera korkade personer får man nämligen leta efter.

- Er reaktion, Mr. Andersen, bara förstärker min misstanke. Jag blir än mer övertygad om att jag träffat mitt i prick. Annars finns det ingen anledning för er att bli så upprörd.

- Min upprördhet har inget att göra med det ni påstår. Det har endast att göra med, att ni kan vara så fullständigt okunnig om patent, uppfinningar och licenser, att ni för ett ögonblick inbillar er, att man inleder en förhandling, lägger ner en massa tid och pengar på något, som man inte är intresserad av. Vi har, liksom Clean Shave Products, annat att göra än att spilla vår tid på meningslöst arbete.

- Jag är helt övertygad om, att ni inte spiller varken tid eller pengar på något, som inte tjänar era syften. Vi är bara oense om vilka dessa syften är.

- Adjö, herr Stewart!

Även Mr. Andersens lur hamnar i klykan utan vidare kommentarer.

Kapitel 26

Funderingar på poliskontoret.

- Har du tänkt på, Kalle, att ingen kommer till makten av egen kraft utan beroende på att några andra tjänar på det? När vederbörande sedan nått sin position, så kan han inte behålla den, såvida inte de som hjälpte honom fortfarande tjänar på det eller att andra han för tillfället omger sig med gör det.

Skoglund passar på att testa en av sina många filosofiska funderingar på Kalle Persson.

- Vad menar du?

Kalle låter sig väl smaka av en av flottyrringarna, som Olle Skoglund köpt hos ICA Malmborgs på väg till jobbet. Kalle sköljer ner en tugga av flottyrringen med en kopp kaffe. Liksom alla före honom, misslyckas han med att låta bli att slicka bort sockret som fastnat runt munnen. Rena tortyren när man försöker tvinga sig att låta bli.

- Jo, ta Hitler som exempel. Han lyckades ju bli rikskansler därför att framförallt de konservativa politikerna med von Papen i spetsen trodde, att de skulle kunna regera landet via en sådan som Hitler. Vanlig korpral som han var och inte adlig, trodde de, att de kunde hantera honom som de ville. Rädda för socialisterna, som de inte litade på alls och inte ville samarbeta med, valde de Hitler. Industrifolket stödde också tanken eftersom Hitler lovat att sätta fart på sysselsättningen genom att rusta upp krigsmakten. Något som han faktiskt också gjorde och genom att bland annat därtill bygga motorvägar kors och tvärs i landet. Framförallt i östvästlig riktning. Både politikerna och industrin tjänade alltså på att Hitler kom till makten! Vad de inte visste eller kunde förutse, var att de bildligt talat stoppade en kobra innanför skjortan.

- Men sen gjorde ju Hitler sig av med dem som stödde honom.

- Ja, när han väl kommit dit behövde han dem inte längre och då gjorde han sig av med dem. Istället omgav han sig med sina gamla polare från tiden i München. Göring, Goebbels, Himmler osv. och alla andra mindre kända krigsförbrytare, som på ett eller annat sätt tjänade på att lyda Hitler.

- Nu tar du väl i alla fall i. Hitler är ett väldigt speciellt exempel i sammanhanget.

Kalle försöker protestera mot överdriften. Inte mot det sakliga i Olles beskrivning av hur det gick till när Hitler kom till makten och konsekvenserna av det men väl det generella i Olles påstående.

- Egentligen är det ingen större skillnad, om det gäller skitstövlar som Hitler, Stalin, Idi Amin, Saddam Hussein eller någon annan av alla diktatorer världen sett komma till makten genom tiderna. Eller personer inom näringsliv, offentlig förvaltning eller politik med för den delen heller. Varken på hög eller låg nivå. Processen är den samma. Den enskilde individen kan inte av egen kraft ta sig fram utan är beroende av andra med makt eller inflytande. De senare ställer inte upp och medverkar utan att de på ett eller annat sätt gynnas av det. Så är det!

Kalle har inte samma intresse av filosofiska funderingar som Olle och väljer därför att inte förlänga diskussionen. Han vet på förhand att han i slutändan ändå kommer att förlora och Olle få sista ordet. Han har lyssnat på Olles utläggningar tidigare och vet hur det slutar.

Deras filosofistund avbryts av en ilsken telefonsignal.

- Ja, det är Skoglund!

- Jag har just fått ett obehagligt samtal från USA.

- Och vem är "jag"?

- Det är Allan Norman. Vi pratades vid här om dagen angående Per Carlssons uppfinning.

- Det stämmer men vad är det som är så obehagligt?

- Det var en Mark Andersen från firman Andersen, Faraday & Bagget som ringde. Han visste, att en Jeff Stewart från Hartfordpolisen i USA ringt mig och ställt några frågor om Colin Brown, som jag träffade tillsammans med Per Carlsson, den där kvällen Per försvann.

- Mer precis vad gällde frågorna från Hartfordpolisen?

- Jo, Stewart berättade att man funnit Colin Brown mördad utanför sitt hem uppe i Connecticut. Polisen där ville veta, om det hade något samband med Colins Browns besök här.

- Hur visste Hartfordpolisen att Colin Brown varit här?

- De hade funnit handlingar hemma hos Browns änka, som bekräftade det. Beviset var ett mejl från mig, som talade om var vi skulle träffas, tider, telefonnummer osv.

- Och så ringer Andersen och hotar dig?

- Ja.

- Hotet, vad gällde det?

- Han varnade mig för att över huvud taget avslöja vad jag visste om kontakterna med Colin Brown och övriga inblandade. Framför allt fick jag inte kontakta polisen. Varken i Sverige eller USA. Om Jeff Stewart händelsevis skulle ringa igen, skulle jag bara lägga på luren. Gjorde jag inte som han sa, skulle han täppa till munnen på mig för gott. Han verkade verkligen mena det han sa. Mycket obehagligt.

- Låt mig fundera en stund, så återkommer jag med ett förslag på vad jag tycker du skall göra.

- Nej, jag ringer dig. Jag befinner mig på okänd ort och kan inte nås.

- Nu förstår jag inte.

- Jag litar inte för en sekund på den där Andersen. Jag tar hans hot på största allvar. Jag har därför redan flytt Malmö med min hustru och våra barn. Var vi finns avslöjar jag inte. Därför ringer jag er och inte ni mig.

- Men om vi måste få tag i er då? Det kan gälla er säkerhet?

- Som sagt, jag ringer er och ni inte mig!

Allan Norman lägger på luren.

- Det var som fan!

Olle Skoglund tittar upp mot Kalle Persson, som nyfiket lyssnat på samtalet.

- Det var Allan Norman. Han har fått ett hotsamtal från USA. Mark Andersen från Andersen, Faraday & Bagget ringde för några timmar sedan och hotade Allan Norman med allvarliga konsekvenser, om han avslöjade vad han visste om Colin Brown och förhandlingarna om Per Carlssons uppfinning.

- Men han har ju redan talat med oss.

Kalle Persson mumsar på dagens andra flottyrring.

- Det stämmer men han har inte avslöjat långt ifrån allt. Dessutom har Hartfordpolisen i USA ringt honom direkt. Det har han inte spontant berättat för oss tidigare.

- Vad ville de?

- De berättade för honom att Colin Brown blivit mördad utanför sitt hem och undrade om det möjligen kunde finnas ett samband med Colin Browns besök i Malmö.

- Det börjar lukta internationell kriminalitet lång väg. Är det möjligen dags att koppla in Rikskriminalen och Interpol?

Mellan kommentarerna sväljer ner Kalle sista biten av flottyrringen.

- Nej, inte än. Vi har alldeles för lite att gå på. Möjligen skall vi låta Kalle Trä få avgöra det.

- Kalle Trä?

- Ja, Carl von Holtz, länspolismästaren! "Holtz" betyder som du vet trä.

Kapitel 27

Det är en ganska sen söndagseftermiddag eller tidig kväll, om man så vill, när Agneta Carlsson kommer hem till villan på Sandegårdsgatan. Hon har tillbringat helgen hos några gamla vänner i deras sommarhus i Beddingestrand. Det här med att ha ett sommarställe vid havet, är något hon ofta talat med Per om. Känslan av att gå längs stranden, höra vågornas rogivande skvalp, mäsarnas skrik och att få blicka ut över det nästan ändlösa havet bort mot den fjärran horisonten, hade alltid tilltalat henne. ”Man får en stark känsla av absolut frihet vid havet när man går längs stranden, där land, hav och himmel möts”, hade hon ofta sagt till Per.

Han hade inte varit direkt avvisande till tanken men hans motiv, för att inte medverka till förverkligande av en sådan plan, var att han inte hade tid att sköta två hus och två trädgårdar. Upptagen som han var av sitt uppfinnande. Då fick de sälja villan. Det skulle alltså i så fall stå emellan att behålla villan eller köpa ett sommarhus vid havet kombinerad med en lägenhet i stan. Agneta kunde mycket väl tänka sig det men inte just nu. Hon var alltför förtjust i sin lummiga trädgård och närheten till Limhamns centrum och på bekvämt bussavstånd in till Malmös alla shoppingbutiker.

När hon sätter nyckeln i entrédörren, öppnar den sig av sig själv. Först tror hon, att hon glömt låsa efter sig, när hon lämnade huset på fredagsförmiddagen men när hon öppnar dörren på vid gavel, inser hon att så inte varit fallet.

Hon möts av en syn, som gör henne gränslöst förtvivlad. Den lilla benvita byrån under spegeln i entrén ligger vält upp och ner. Lådorna är utdragna och innehålllet spritt över det klinkertäckta golvet med sin kompassros korrekt inriktad mot norr. Per hade varit noga med det, när golvet lades in. Med vanlig kompass i handen hade han styrt plattläggarens arbete.

Elefantfigurerna av jade som stod på byrån och som hon köpte i Thailand på en semesterresa med Per, liksom den stora glasvasen ligger sönderslagna på golvet. När hon blickar ut mot köket, möter henne samma syn. Samtliga lådor i de mörkbetsade skåpen längs ena väggen är utdragna och slängda på golvet tillsammans med sitt innehåll. Inte heller köksskåpen har undgått påhälsning. Strösocker- och vetemjölspaket varvas med knäckebröd, makaroner och kryddor i en stor hög framför bardisken.

Hon går från rum till rum på bottenvåningen och möter samma syn. Kullvälta skåp, utdragna lådor, innehåll kastat på golvet, mycket krossat, sängkläder slitna från sängarna. Inget har lämnats åt slumpen. Det är när hon upptäcker att stegen upp till den oinredda vinden är nerfälld, som hon nästan som förstelnad stannar upp. Tänk om förövaren eller förövarna är kvar i huset? Tanken gör henne skräckslagen. Är de kvar uppe på vinden eller gömmer de sig i källarplanet? Hon står absolut stilla en lång stund, håller andan och lyssnar. Samtidigt förbannar hon Per, för att han motsatt sig installationen ett inbrottslarm.

Från vinden hörs röster. Lågmälda, viskande. Nog är det någon där. Skall hon lämna huset snarast, försöka ropa på hjälp, ringa polisen? Alternativen snurrar runt som i ett virrvarr i huvudet på henne men hon står som förstenad. Ljudet från rösterna tycks bli högre och högre. Hon väntar sig att snart få se huvuden sticka fram ur öppningen dit stegen leder, när hon genom fönstret ut mot gatan ser några personer gå förbi. Det är deras röster som fortplantat sig via takskägget, upp genom vinden och ner till henne. Faran över så långt alltså. Men källarplanet då? Finns det någon där?

Sakta smyger hon på tå till entrén, från vilken den svängda källartrappan i furu går ner till källarplanet. När hon passerar dörren mellan köket och entrén knarrar det till. Förbannat också! En lika elak tanke går till Per, för att han inte fixat det. Lika lite som han fixade alla andra små skavanker på huset, som efterhand dök upp i den drygt trettioåriga villan. Hon hade vid flera tillfällen hotat med att anlita hantverkare, för att få det lagat men Per menade att det dels var alldeles för dyrt, dels att det var saker han själv kunde och ville fixa. Han hade det som han sa ”på sin lista”. En lista som snarare blev längre än kortare, efterhand som åren gick.

Hon stannar till för en kort sekund, lyssnar och tittar ner mot källaren. Om det var någon där, skulle de säkert ha hört knarret från tröskeln. Hon hör inget och går därför sakta ner för trappan steg för steg. Nedkommen undslipper hon sig en djup suck av förtvivlan. Röran är om möjligt värre än på övervåningen. Alla pärmar innehållande viktig information av olika slag som Per samlat på sig under åren, är tömda på sitt innehåll och spridda över golvet. Liksom andra handlingar Per haft i plastfickor i olika kulörer.

Dörren in till det gamla pannrummet öppnar hon försiktigt. Där står den helt nya IVT-värmepumpen och surrar svagt. Pers stolthet. När oljepriserna passerade 10 000-kronorsstreck per kubikmeter, bestämde Per, att de skulle byta ut den drygt 30-åriga oljepannan mot en värmepump. En affär på dryga 100 000 kronor men väl värd vart enda öre enligt Per. På bara 4 - 5 år skulle de tjäna in investeringen genom den betydligt lägre energiförbrukningen.

Agneta Carlsson går till den lilla gillestugan, som tillsammans med Pers verkstad utgör det huvudsakliga utrymmet i källaren. Sätter sig ner i en av fåtöljerna i furu framför TVn. Fåtöljerna är nästan lika gamla som villan. Hon har vid flera tillfällen talat med Per om att byta ut dem mot en liten soffa och några bekväma skinnfåtöljer men Per har tyckt att det varit onödigt. Det som

redan finns av möbler fungerar ju utmärkt, så varför slänga bort pengar på något de inte behöver, har han resonerat.

Hon känner sig alldeles slut. Orkar för stunden inte ringa varken polisen eller sina bekanta. Av vilken anledning har förövaren ställt till det så för henne? Hon kan inte se, att något blivit stulet. Kassaskåpet i Pers verkstad är fysiskt rubbat men intakt. Tjuven har väl saknat verktyg för att öppna det, tänker hon. Smyckeaskarna i syrummet uppe på bottenplanet är visserligen kastade på golvet men innehållet ligger där intill askarna. Inte för att smyckena är speciellt värdefulla på den svarta marknaden men så värst billiga är de inte heller. Diamantringen hon fått av Per i bröllopspresent är säkert värd ett antal tusenlappar. Det verkar därför inte vara någon vanlig inbrottstjuv, som hälsat på. Om det nu inte var värdesaker han var ute efter, vad var det då? Hon bestämmer sig för att sätta på en kopp kaffe, lugna ner sig en stund, för att därefter ringa polisen.

- Ja, det är Olle Skoglund!

- Vad bra att jag fick tag i konstapeln. Det är Agneta Carlsson.

”Konstapeln”, tänker Skoglund. Jag är kriminalkommissarie men strunt samma. Det är inte lätt för allmänheten att hålla reda på alla titlar. Något som dessutom försvinner mer och mer.

- Vad gör mig den äran, fru Carlsson?

- Något förfärligt har hänt.

- Vad då?

- Jag är mer eller mindre just hemkommen från några goda vänner i Beddingestrand. Jag har varit hos dem nu lördag söndag. I deras sommarstuga. När jag skall låsa upp ytterdörren, öppnar den sig av sig själv. Först tror jag att jag glömt låsa, när jag for iväg i fredags men så var inte fallet.

- Jaha, vad var det?

- När jag öppnar dörren på vid gavel ser jag förödelser. Någon har varit inne i villan medan jag varit borta och dragit ut alla lådor i mina skåp, rivit ner alla pärmar från bokhyllorna i källaren och strött ut innehållet på golvet. Förfärligt. Det är det minsta man kan säga.

- Jag kommer med detsamma.

- Ja, nog kan man tala om förödelse alltid.

Olle Skoglund och Kalle Persson går runt från rum till rum och får bekräftat det fru Carlsson redan berättat.

- Har fru Carlsson någon som helst aning om vem som kan ha gjort detta? Om det trots allt inte är en vanlig inbrottstjuv, som kanske blivit störd av något eller någon och därför så snabbt han kunnat, lämnat brottsplatsen.

- Nej, jag har ingen aning. Direkt efter det att jag ringt konstapel, frågade jag de närmaste grannarna, om det sett någon gå in i eller bryta sig in i huset men de har inte märkt något.

- Förövaren kan ju ha varit här på natten. Är han skicklig, så tar han sig in både ljudlöst och obemärkt. Inte för att jag vill dra några förhastade slutsatser men kanske kan inbrottet ha att göra med Pers uppfinning. Ja, den som han och Allan Norman förhandlade med amerikanarna om nyligen.
- Men så unik kan väl ändå inte Pers idé vara?
- Svårt att säga. Allan Norman bedömde åtminstone värdet till att vara betydande.
- Det låter ju otäckt!
- Ja, det kan man säga. För säkerhets skull råder jag fru Carlsson att vistas någon annan stans än i huset, tills vi fått bättre klarhet i vad som ligger bakom inbrottet.
- Vara någon annan stans? Varför det?
- Jo, för den händelse inbrottstjuven skulle komma tillbaka. Han fick kanske inte med sig det han sökte och därför kan vi inte utesluta att göra ett nytt försök.
- Vad skulle det vara?
- Han lyckades ju inte få upp kassaskåpet till exempel. Han återvänder därför kanske med verktyg, för att kunna forcera skåpet.
- Kanske jag skulle ringa mina vänner i Beddingestrand och fråga om jag kan få vara där några dagar till. De är kvar, det vet jag.
- En mycket bra tanke, som jag varmt stödjer. Lås dörren ordentligt och ring mig när fru Carlsson lämnar villan. Jag kommer att sätta den under bevakning, medan fru Carlsson är borta.

Kapitel 28

Klockan är strax före arton. De flesta har redan lämnat kontoret för dagen. Allan Normans sekreterare Eva Strandberg arbetar emellertid över med en del ärenden hon fått från sin chef. Eftersom han valt att inte fysiskt hantera sina uppdrag som vanligt på kontoret utan göra det från ”hemlig ort” och förmedla sig via Internet och mobiltelefon, så har arbetsbördan ökat för Eva Strandbergs del. Hon vet mycket väl vilken som är den hemliga orten. Det är Allan Normans sommarstuga i Sätöfta söder om Höör. Han har inte sagt det rakt ut men hon har förstått det på sin nummerpresentatör, när han oförsiktigt nog av gammal vana använt den fasta telefonen i stugan. Han har heller inte i detalj förklarat varför han med så stor brådska flyttat ut till sommarstugan. Visserligen är den vinterbonad. Det vet Eva Strandberg från besök hon och hennes man gjort där vid flera tillfällen, ditbjudna på grillmiddagar sommartid men att verka därifrån under hösten, det har han aldrig tidigare gjort. Dessutom inte med familjen där samtidigt. Att något inte är som det borde, det förstår hon mer än väl men har inte dristat sig att ställa några närmare frågor om anledningen.

- Det är en herre som påstår att han är uppfinnare och bestämt möte med Allan. Han väntar strax innanför entrén. Jag måste tyvärr gå. Jag skall på Operan ikväll och dessförinnan hinna med en bit mat med min sambo.

Sekreteraren till en av ägarna till patent- och advokatbyrån, där Allan Norman hyrt in sig, sticker in huvudet i Evas rum och lämnar beskedet. Eva Strandberg går något konfunderad ut till entrén, samtidigt som chefssekreteraren försvinner ut genom dörren. Hon är konfunderad, därför att hon är ganska säker på att Allan inte skulle ha bestämt möte med någon utan att informera henne. Dessutom inte med tanke på vad som hänt och medfört att Allan inte för tillfället arbetade från kontoret. Skulle han ha stämt möte med någon, skulle det ha varit på något annat ställe. Hon visste dessutom, att Allan avbokat alla redan inbokade möten på obestämd tid, så varför skulle han då boka in ett nytt?

- Vad kan jag stå till tjänst med?

- I have an appointment with Mr. Norman.

Eva Strandberg möter en mörkhyad man. Han är något över en och åttio lång, smärt med en vältränad kropp. Det syns genom den åtsittande T-shirten som

avslöjar en V-formad bröstborg med tvättbrädesmuskler över magen. Ur ärmarna sticker slanka lite seniga armar ut. Byxorna är av typ piratlånga lite slitna jeans. På fötterna har han sandaler. *Lite väl lätt klädd för årstiden*, tänker hon. Han ler vänligt med kritvita tänder mot henne, när hon kommer emot honom.

- Ni har avtalat om ett möte med herr Norman?

- Ja!

- Men han är inte här och han kommer inte till kontoret på ganska länge.

- Jag förstår inte. Han sa uttryckligen till mig att komma hit, när vi talades vid förra veckan.

- Jag förstår heller ingenting. Kom med in på mitt kontor, så skall jag försöka ringa till herr Norman, så får vi reda ut det här.

Eva Strandberg går före besökaren längs den korta korridoren in på sitt rum. Han följer efter henne tätt intill. Alldeles för tätt tycker hon och fylls av en obehaglig känsla. Hon har inte mer än hunnit in genom rumsdörren, förrän hon bakifrån fastnar i ett järngrepp. Hon försöker skrika men besökaren lägger snabbt vänstra handen över hennes mun och med den högra håller han henne runt bröstborgen. Greppet är så hårt att hon knappast kan andas. Hon sprattlar med benen och slänger kroppen från sida till sida i ett försök att komma loss men hon sitter som i ett skruvstäd.

- Så, lilla damen. Nu skall vi ta det lugnt. Vi är ensamma på kontoret och om damen bara, som sagt, tar det lugnt, kommer inget att hända. Jag släpper alldeles strax greppet och då vill jag inte höra några skrik utan vi skall sansat komma fram till vad jag egentligen vill. Lova mig det!

Hon nickar så gott hon kan. Samtidigt funderar hon på vilka alternativen är för henne att på något sätt övermanna honom. Pepparsprejen står hemma i badrumsskåpet, en spark i grenens ömtåliga parti på honom är väl knappast något hon kommer att få en chans till och att via telefonen nå utanför kontoret med besked om hennes belägenhet, är knappast heller något realistiskt alternativ. Hon bestämmer sig därför för att lyssna på honom.

Han lossnar sakta på greppet, tar bort handen från hennes mun och låter henne sätta sig ner på sin kontorsstol, medan han själv sjunker ner på besöksstolen intill. Från ena fickan har han redan plockat upp en stilett med infällt blad. Den håller han i handen väl synlig, så att hon skall förstå, att han inte är att leka med och att han kommer att använda det våld han behöver, för att få det han vill.

- Jag har försökt per telefon få kontakt med herr Norman men han har avvisat alla försök och förslag till det. Nu är det så, att jag har en stark önskan att få träffa herr Norman och ni ska hjälpa mig med att ordna det mötet.

- Hur då?

- Genom att tala om var han finns.

- Det vet jag inte.

- Naturligtvis vet ni det. Sekreterare vet mera om sina chefers förehavanden än vad deras hustrur vet, så inbilla mig inte att ni inte vet.

- Jag försäkrar att jag inte vet.

Hon ser på besökaren, att han inte gillar de besked han får. Det vita leendet är som bortblåst, de mörka ögonen har reducerats till smala springor och han fingrar nervöst på stiletten.

- Ni måste förstå. Jag vill er inget illa. Det finns ingen som helst anledning till det men får jag inte veta var herr Norman befinner sig, drar jag mig inte för att använda nödvändigt våld.

Han har nu rest sig, lutar sig ansiktstätt intill Eva Strandberg och nästan väser fram:

- Var finns han?

Eva får en gråtattack. Med huvudet i händerna skriker hon ut sin förtvivlan. Hon hör då ett klick. Det är bladet på stiletten, som med stålfjäders kraft vecklar ut sig. I nästa ögonblick har hon stilettbladet mot halsen.

- Var finns han?

Nu är det inget väsande längre utan en fråga uttalad med halsens fulla kraft.

- Får jag inte omgående svar på min fråga, kommer städpersonalen att få suga upp damen med en svamp i morgon bitti.

Bladet trycks än hårdare mot hennes hals och inför hotet att bli dödad säger hon:

- Han finns på sin sommarstuga.

- Som ligger var då? Peka!

Han vecklar ut en karta över Sverige med delkartor för varje landskap. Hon pekar först på Skåne och sedan på Sätöfta.

- Adress?

Eftersom hon inte har något val, lämnar hon också den upplysningen. Han skriver ner allt på en bit papper.

Vad som sedan följer är rutin för en person av besökarens kaliber. Han surrar fast hennes armar med tejp runt armstöden och hennes ben runt stolsbenen. Stolen fäster han också med tejp vid ett av bordsbenen. Slutligen får hon en bred remsa över munnen. Sedan lämnar han henne.

Kapitel 29

Det har gått två timmar sedan förövaren lämnade Eva Strandberg bunden till händer och fötter. Klockan är strax efter åtta och städpersonalen kommer till kontoret. Av en händelse, som Eva Strandberg inte funderat över tidigare, börjar de i Allans rum, som ligger i korridoren precis bortom hennes. Det enda ljud hon kan ge ifrån sig är ett svagt jämrande men nog för att kvinnan, som är på väg med en dammtrasa till Allans rum, hör henne. Det är en både förvånad och smått perplex städerska, som får syn på Eva, där hon sitter fastsurrad i sin stol. Det tar inte många minuter förrän städerskan med hjälp av Evas sax har befriat henne från all tejp.

- Men snälla damen, vad har hänt? Säger hon på bruten svenska.
- Jag hinner inte förklara, svarar Eva. Jag måste omedelbart ringa min chef.
- Jo, jo, jag förstår.

Allan Norman blir förstås mycket upprörd, när han får höra om besöket och direkt skräckslagen, när Eva berättar att hon tvingats lämna ut adressen till sommarstugan.

- När sa du, att han kom till dig?
- Det var strax före klockan sex och han lämnade mig bara några minuter därefter. Han hade sitt eget tydliga sätt att övertyga mig om. Jag hade inte andra alternativ än att lyda honom. Det tog med andra ord inte lång tid för honom att pressa fram vad han ville.
- Herre Gud, då kan han ju vara här när som helst.
- Ja, jag är rädd för det.
- OK. Åk hem och pyssla om dig, så ringer jag polisen omedelbart.
- Tack, det skall jag göra. Det är inte säkert att jag kan komma till jobbet imorgon. Upprörd som jag är. Det måste du ha förståelse för.
- Självklart. Ta det bara lugnt de närmaste dagarna.

Olle Skoglund sitter och tittar på Rapport, när jourhavande polis ringer honom.

- Förlåt att jag stör men en Allan Norman ringde nyligen och var alldeles uppriven. Han ville absolut tala med dig. Det gällde liv eller död, som han uttryckte det.

- Jag vet vem han är. Lämnade han något nummer jag kan ringa?

- Ja, både ett vanligt telefonnummer och ett mobilnummer.

- Bra. Får jag dem båda, så ringer jag honom genast.

Allan Norman berättar med så lugn röst han kan, var han befinner sig och att han har familjen med sig. Han redogör också för vad som hänt på kontoret och vad hans sekreterare blivit utsatt för.

- Lämna genast sommarstugan men låt lyset vara på, så att den som jagar dig tror att ni är där. Åk sedan till Höörs Gästgivargård. Du vet var den ligger?

- Ja.

- Möt mig där. Jag åker omedelbart dit.

Olle Skoglund ringer tillbaka till jourhavande polisen och ber att få tala med vakthavande befälet. Han redogör för situationen och tillsammans beslutar de att försöka gillra en fälla. Planen bygger på antagandet att den, som jagar Allan Norman har fått i uppdrag att oskadliggöra honom. De tror, att när han kommer till stugan och finner den tom, så stannar han kvar i huset och väntar på att Allan skall återkomma. Det tända ljuset skall tyda på det. Genom att akut samla så mycket personal som möjligt, den snäva tidsfristen till trots, räknar Olle Skoglund med att kunna fånga brottslingen i stugan eller i dess närhet. Allan Norman får agera lockfågel. Det är vad Olle Skoglund kommer att försöka övertala honom att göra, när de träffas på gästgivargården.

Allan Norman väntar själv på Olle Skoglund. Familjen har han lämnat av hos sina svärföräldrar i närheten.

- Jag är ganska säker på, att det är amerikanarna som sänt den där typen. Det kan inte finnas någon annan förklaring. De är uppenbart skitskraja för konsekvenserna av Pers uppfinning. Om den kommit ut på marknaden, det vill säga. Försöker tydligen också undanröja alla, som har den minsta kunskap om, vad de håller på med.

- Vi skall talas vid om det senare men nu gäller det först att få tag i personen som jagar dig. Vilket syftet är kan vi bara spekulera i men jag tror som du, att allt hänger samman. Mordet på Per, hans uppfinning, amerikanarna, Mercedesen och de döda tyskarna. Någon försöker sopa igen alla spår. Förmodligen är den vi nu försöker fånga en yrkesmördare, som har fått ett kontrakt på dig.

- Fy fasen. Jag mår riktigt illa. Kunde aldrig tro att jag skulle hamna i en sådan här situation.

- Det är, för att du inte för resten av ditt liv, skall behöva gå omkring och titta dig över axeln, som jag vill förslå dig något, som kräver lite mod.

- Och vad är det?

Allan tittar lite misstroget mot Olle Skoglund.

- Jag tänker gillra en fälla med dig som lockbete!

- Aldrig i livet!

Allan visar med en tydlig gest, att han tillbakavisar Olles förslag.

- Som jag sa nyss, så att du inte behöver gå omkring och titta dig över axeln. Jag vill fånga den som jagar dig och därmed undanröja den framtida anledningen till att du förblir ett attraktivt byte.

Allan sitter tyst. Han vill inte ställa upp på vad Skoglund föreslår. Å andra sidan inser han, att han annars kanske måste gömma sig för resten av livet. Efter en kort stunds betänketid accepterar han förslaget.

- Vad vill du att jag skall göra?

- Jag vill att du återvänder till huset som om ingenting hänt. Vi fäster en mikrofon innanför skjortan på dig, så att vi hör när han fysiskt försöker nå dig. Antingen är han redan i huset eller i dess närhet. Innan du återvänder, omringar vi sommarstugan. Så fort han på ett eller annat sätt visar sig, slår vi till.

- Och om ni inte hinner fram i tid. Vad händer då?

- Då åker du dit men kan sedan klaga hos länspolismästaren.

Olle Skoglund ler ett av sina bredaste leenden.

- Nä, du behöver inte vara orolig. Lita på mig. Vi skall ta den där göken, långt innan han hinner skada dig det allra minsta.

Allan Norman ser inte alltför övertygad ut men går mot bilen.

- När återvänder jag?

- Om ungefär en timme. Jag vill bara kontrollera, att vi fått ut vårt folk. Du hinner ta en öl innan du kör.

Det är med blandade känslor Allan Norman kör skogsvägen upp mot sitt sommartorp. Det var egentligen en gång hans farföräldrars hem. Farfar var jordbrukare med ett litet skogsbestånd därtill. Torpet är för länge sedan avstyckat. Allan köpte det för en billig penning, då farföräldrarna gick bort. Hans far var enda barnet och han skulle annars ha ärvt torpet. Han hade emellertid inte kraft nog att genomföra allt renoveringsarbete torpet krävde. Underhållet var starkt eftersatt. Köpeskillingen blev därför närmast symbolisk i sammanhanget.

Hans far ville, att Allan skulle ta över torpet, så att barnbarnen kunde få uppleva hur fantastiska somrarna där kunde vara. Allan hade varit där ofta som barn och visste. Han behövde därför inte övertalas, när pappan föreslog, att han skulle köpa det. Om nu köpeskillingen var ringa, så hade renoveringen kostat stora summor. Trots att Allan försökte göra så mycket som möjligt själv. Vissa delar fick han emellertid lämna bort, såsom omläggning av elnätet och VVS-installationerna.

När han närmar sig torpet, ser han i strålkastarljuset en leasingbil från Cars for Hire. Deras skylt sitter klistrad på bakrutan. Bilen står inkörd på en timmerväg med tanken att vara utom synhåll men platsen är inte speciellt väl vald. Just när man svänger runt sista kröken där själva vägen går upp till torpet, är skogen gles och i den vinkeln kan man se ganska långt in i skogen.

Det är mycket mörkt men molnfritt. Månen har ännu inte gått upp men ett visst ljus från himlen lyser ändå upp trädgården framför torpet. Allan stannar bilen, släcker strålkastarna och spejar upp mot och in genom fönstren till de upplysta rummen. Han drar sig för att lämna bilen, som känns extra trygg för stunden, fastän han vet att så inte är fallet. Var finns mördaren? Allan vet lika lite som någon annan svaret på sin egen tysta fråga. Är han inne i huset redan eller i uthuset eller står han gömd bakom en tall i skogen och spanar mot den nyss anlända bilen? Han är där kanske inte alls, tänker Allan förtröstansfullt.

Han väcks emellertid snabbt ur sina funderingar av att dörren plötsligt rycks upp på vid gavel och någon sliter ut honom från framsätet. Han hamnar på marken, rullar runt och slår sig mot en kort björkstubbe, resterna av ett träd han nyligen sågat ner, eftersom det skymde framsidan och gjorde köket alltför mörkt enligt hans hustru.

- I got you!

Allan kan inte se vem det är, som nästan skriker ut orden. I ljuset som strilar ut från torpets fönster, ser han bara ett par rödaktiga ögon. Han behöver inte undra över vem det är. Han förstår att det är lönnmördaren. Den som fått ett kontrakt på hans liv och som utan tvekan kommer att se till att leva upp till sitt åtagande.

När Allan försöker resa sig upp, träffas han av en spark i magen, så att han nästan tappar andan. Krypande på alla fyra drar han sig bort från bilen i riktning mot skogsbrynet i ett försök att komma undan. En naturlig reaktion men en befängd sådan. Det inser han men var är Olle Skoglund och hans mannar? Han måste ju ha hört via mikrofonen, att Allan är attackerad. Sparken i magen har emellertid träffat mikrofonen som lämnat sin plats. Det märker Allan när han skyddar sig mot ytterligare en spark och får den sönderslagna mikrofonen i handen.

Han fortsätter att krypa mot skogsbrynet men mördaren följer efter. I panik sträcker han sig efter något att försvara sig med. En sten, en trädgren eller vad som helst. I sitt förtvivlade sökande med ena handen, får han grepp om ett gammalt rostigt gångjärn, ett sådant där långt med avslutande spets man använder till grindar av trä. Han hittade det förra hösten, när han grävde upp potatislandet och slängde då iväg det bort mot granarna. Han tar ett stadigt grepp om det, för att ha något att skydda sig med. I samma ögonblick kastar sig förövaren fram mot och över Allan. Han tänker uppenbarligen göra slut på honom med bara händerna. Allan räcker rent reflexmässigt upp handen som försvar, handen i vilken han håller det rostiga gångjärnet och som nu pressas ner mot marken och med Allans armbåge som stöd. Mördaren landar tungt på honom samtidigt som det hörs ett kvävt skrik följt av ett gurglande.

Kroppen slappnar av och blir liggande rakt över Allan, som ligger tyst för några sekunder. Sedan vräker han av mördaren och reser sig sakta upp. När han försiktigt tittar närmare på honom upptäcker han, att gångjärnet med spetsen

före har träffat mördarens hals strax under struphuvudet. Det har gått rakt igenom halsen och sticker ut på andra sidan. Mördaren är död.

I samma ögonblick kommer Olle Skoglund i sin bil i full fart ut ur skogen.

- Vad är det händer? Vi hörde ett skrapande ljud från mikrofonen och bestämde oss för att gå in.

- Ni kommer för sent.

- För sent?

- Ja, mördaren är död. Jag dödade honom.

Från skogen lösgör sig nu som grå skuggor sakta gående polismän klädda i mörka uniformer med automatvapen i händerna. Polisbilar med släckta strålkastare ansluter liksom en ambulans.

- Tur att du själv lyckades stoppa honom. Nu slipper du klaga hos länspolismästaren!

I det sparsamma ljuset från torpets fönster ler Olle Skoglund åter sitt bredaste leende.

Kapitel 30

Kyrkan är vackert smyckad av rosor i alla dess färger. Längs gången i mitten fram mot altaret sitter buketter på varje bänk. Girlanger hänger utanpå läktarna. Kistan av ljus ek omges av ett hav av blommor, alla rosor. Så ville säkert Per ha haft det, om han kunnat vara med och bestämma. Det har fru Agneta sagt till Limhamns Begravningsbyrå, som arrangerat begravningen. Per älskade nämligen rosor. All tid han hade över från uppfinnandet, ägnade han åt sin andra favorithobby – rosor av alla de slag. Speciellt gamla arter. Trädgården i övrigt fick inte lika mycket uppmärksamhet. Gräsmattan till exempel liknade mest en savann.

Kvarlevorna av Per kan läggas i vigd jord, efter det att polisen avslutat sitt arbete. Mats Mårtensson har meddelat Olle Skoglund resultatet av DNA-analysen. Den bekräftar, att det är Per Carlsson som bragts om livet. Det sista beviset för att så är fallet har alltså kommit. Det råder ingen tvekan längre om, att han mördats på grund av sin uppfinning. Vilken den nu än var. Allan Norman har inte kunnat bringa klarhet på den punkten. Per var nästan sjukligt hemlighetsfull i det avseendet.

Inte ens för Allan, som skötte förhandlingarna på uppdrag av Per, hade fått veta alla detaljer. Allan har dessutom inte känt något behov av att få veta alla detaljer. Han brukade raljant ofta förklara för sina uppdragsgivare bland uppfinnarna att, om de svarade för det tekniska skitsnacket, så skulle han ta hand om licensfrågorna och det ekonomiska skitsnacket. Om de behövde juristhjälp, så fick de koppla in någon annan efter det att parterna var överens om det affärsmässiga innehållet. Jurister ville Allan inte ha med vid själva förhandlingen. De, juristerna, krånglade bara till det, var hans uppfattning.

Fallet har ännu inte blivit rättssak i bemärkelsen att Allmänne åklagaren beslutat om utredning. Tills så blir fallet, har Allan vägrat att avslöja vad han vet. Även om det bara omfattar övergripande information, så har han envist hävdats, att han respekterar det avtal han och Per hade angående sekretessen och den tänker han inte bryta förrän domstolen kräver det. Sekretessklausulen i deras inbördes konsultavtal medger ett sådant undantag.

Olle Skoglund får alltså vackert vänta på, att få veta vad som döljer sig bakom inskriptionen Projekt SS. Om nu Allans information sprider ljus över frågan. Olle har inte slutat fundera över det men har insett, att det är meningslöst, att försöka pressa Allan.

Kyrkan är fylld till sista plats. Paret Carlsson har många vänner. De är mycket uppskattade församlingsmedlemmar. Agneta Carlsson är den mest aktive, medan Per endast mycket sällan hade tid att komma till kyrkans olika aktiviteter. Inte i brist på intresse mer beroende på brist på tid. Uppfinnandet fick alltid högsta prioritet.

Hans tro på Gud hade sin grund i, att hans mamma redan när han var barn satte honom i söndagsskola. De bodde då på Brogatan på gamla Lugnet i centrala Malmö. Området med små trivsamma gatuhus och låga flervåningshus som då omslöt av Södra Förstadsgatan, Drottninggatan, Kaptensgatan och Föreningsgatan och som på 1960-talet brutalt revs av den socialdemokratiska kommunala ledningen i Malmö med Erik Svenning i spetsen. Det gamla skulle bort och nytt skulle byggas. Ett beslut, vars riktighet i allra högsta grad omvärderats under senare år.

Här på Brogatan låg Markuskyrkan tillhörande metodisterna. Här fick alltså Per gå i söndagsskola. Han har senare berättat att, han fick en liten bok med plats för färgbilder med motiv ur Jesu liv. På den tiden var barn inte bortskämda med leksaker av olika slag. Ekollon, kastanjer, glasspinnar och tändstickor fick utgöra material för framställning av hemmagjorda alster. En bok med färgglada bilder var därför ett attraktivt föremål.

Per var redan på den tiden mycket punktlig. Han gick varje söndag till söndagsskolan och kunde också visa upp en bok med de allra flesta färgbilderna. En söndag kunde han emellertid inte komma. Gamlamormor i Vittskövle, söder om Kristianstad, fyllde sextio år och ett besök hos henne var en absolut nödvändighet, varför Per inte kunde gå i söndagsskola den dagen. Av den anledningen lyste det förargligt vitt, där en av bilderna för den aktuella söndagen skulle ha suttit. Något som grämde Per, så fort han öppnade boken. Att retroaktivt få en bild, var det inte tal om. Hade man inte varit där, så fick man heller ingen bild.

Pers gudstro hade utvecklats under åren. Han hade vid sextio år fyllde en mera förädlad tro än vad fallet var under barn- och ungdomsåren. Han såg Gud mer som en skapande kraft än som en person. En kraft som kunde åstadkomma vad som helst. Det mesta av det vi kallar övernaturligt, finns det en förklaring till men som ännu inte uppenbarats sig för oss, var Pers filosofi. Teknikern i honom krävde emellertid lite mera av bevis, än vad bibeln i sig kunde leverera.

De bevisen fann han enligt honom själv därför i två konstateranden. Vad finns bortom stjärnorna och galaxerna? Vi människor kan ju inte acceptera en stängd dörr, bakom vilken det inte finns något. Alltså är tanken på ett oändligt universum utan slut nästan absurd. Frågan, som sysselsatt Per, och inte bara

honom, sedan ungdomsåren, då han sysslade med amatörastronomi, var för honom mycket svår att besvara, vilket inte är så konstigt. Svaret söker fortfarande världens experter på området. Pers egen slutsats var, att det finns en förklaring men att den han ville kalla Gud, inte ännu ansåg att vi människor kunde hantera förklaringen av. Efterhand har jordens och universums gåtor avslöjats för oss steg för steg. Från Kopernikus till dagens astronomer. Per accepterade som förklaring att vår hjärna ännu inte utvecklats till att förstå hur det egentligen ligger till och att vi människor inte är mogna ännu att ta emot svaret på frågan om var universum slutar.

På motsvarande sätt var hans slutsats, när det gäller mysteriet om hur ett barn blir till, att vi egentligen inte riktigt vet, även om forskarna kommit mycket längre i förståelsen av den processen, än när det gäller universum. En sperm och ett ägg förenas och utan att modern behöver göra något, alstras ett barn färdigprogrammerad för livet. Ett mästerverk av Skaparen själv. Otroligt var Pers kommentar, när frågan kom på tal. Tyvärr fick han aldrig uppleva hur fantastiskt det är, att som pappa närvara vid en förlossning, att få uppleva livet från den allra första sekunden.

Prästen talar över Per. Om honom som människa, hans gärningar och hans stund på jorden. Musik och sång fyller kyrkan, där alla vänner och bekanta samlats för ett sista för väl. Det finns inga sittplatser kvar. Även läktarna är fyllda. När akten är slut bärs kistan ut av nära manliga vänner till Per. Utanför väntar likbilen, som till ett vackert trumpetsolo sakta rullar bort.

Olle Skoglund och Kalle Persson liksom Allan Norman med hustru har deltagit i ceremonin. Trots den tryckta stämningen, som kännetecknar alla begravningar, kan Olle Skoglund inte låta bli att än en gång fråga Allan om uppfinningens karaktär.

- Säkert att du inte vet vad uppfinningen handlade om?

Olle Skoglund vänder sig diskret till Allan Norman utanför kyrkan. Polisarbete väntar, så Olle kan inte stanna på det efterföljande kaffet inne i kyrkan.

- Nej, jag vet inte, är Allans svar.

- Utan den informationen, har vi små chanser att lösa det här mordet.

- Jag förstår det men jag kan inte avslöja något jag inte vet.

- Telefonnummer eller någon annan upplysning, som gör att vi kan kontakta polisen i Hartford, har du det?

- Ja, på den punkten kan jag hjälpa till.

- Bra. Jag ringer dig på måndag.

- Nej, jag ringer dig. Jag har ännu inte återgått till att arbeta på kontoret och du måste förlåta mig, för att jag inte avslöjar var jag för närvarande bor med min familj.

Olle och Kalle ger sig av medan övriga åter samlas i kyrkan. Kanske lösningen på Projekt SS följde Per i graven, tänker Olle i bilen på väg till kontoret.

Kapitel 31

Sex månader har gått sedan Per Carlssons begravning. Olle Skoglund blev märkbart besviken efter samtalen med Washington och Connecticut för cirka sex månader sedan. Den ena ledtråden efter den andra försvinner och resten är inte mycket för en handlingskraftig person som Olle Skoglund att nysta i. Något som irriterar honom. Han är van vid att kunna lösa alla fall. Inte minst de mest hopplösa. Han har visserligen haft upp över öronen mycket att göra med annat men kan inte släppa det här med Per Carlsson och hans uppfinning.

Det är sent om natten. Han vrider och vänder sig i sängen. Ett tillfälligt väderomslag har fört in mild luft från Centraleuropa. Värmesystemet i hans lägenhet har inte reagerat på temperaturförändringen utan fortsätter att pumpa ut energi, som om det var mitt i vintern. Luften blir kvalmig, kroppen svettig men utan täcke på, som han omedvetet sparkat av sig, blir han snart avkyld, vilket gör att han vaknar till. Väl så rinner alla olösta frågor till i hjärnan och han kan inte somna om.

Han går upp och slår på TVn. Den brukar få honom att tänka på något annat. En kall Pepsi Max släcker törsten och bidrar till att hålla sockerhalten i blodet nere. Inte för att han tror att han ligger över gränsen men i hans ålder, är det bra att undvika för mycket socker i alla sammanhang. Inte för att han gillar konstgjorda sötningsmedel som Aspartan heller men av två onda ting väljer han det minst onda. Om man nu får tro experterna, som tyvärr eller som vanligt är oeniga. Det finns de, som varnar för tillsatserna och rekommenderar vanligt gott svenskt kranvatten istället.

Han minns från sin ungdom hur sötningsmedlet cyklamat över en natt blev giftförklarat. En forskare i USA hade matat bananflugor med cyklamat som flera gånger översteg deras egen vikt och på så sätt fått dem att utveckla cancer. Det fanns enligt den samlade expertisen ingen som helst koppling mellan fynden och att människor skulle kunna få cancer av cyklamat. Åtminstone inte i de mängder som man fick i sig genom att dricka saft eller använda sacketter till kaffet.

Pressen slog emellertid upp nyheten så stort de kunde. Politikerna blev skrajsna och inför hotet om ett förbud, drog livsmedelsindustrin självmant in allt som hade cyklamat i sig. Det fanns de som påstod, att forskaren var köpt av cyklamattillverkaren. Patentet höll på att gå ut och många av konkurrenterna

hade förberett tillverkning av cyklamat. Ett effektivt sätt att då döda en produkt, är att betala en forskare för att bevisa hur farlig produkten är och pressen är i sådana sammanhang inte svårflörtad. Tillverkaren av cyklamat lär ha haft en snarlik produkt klar för lansering och gynnades av att cyklamat för alltid försvann från marknaden.

Olle Skoglund inser att han har mycket förslagna människor emot sig. Personer, som inte skyr några medel, för att nå sina syften. Dessutom av internationell karaktär. Amerikanare, tyskar och Gud vet vad. På den punkten saknar han erfarenhet. Svenskar av alla schatteringar har han med framgång kämpat mot men den internationella brottligheten, har liksom aldrig varit hans bord. Det mesta har rört sig i Malmö eller dess närhet och det klientelet kan han innan och utan. Han vet vilka de är, hur de tänker och vad de sysslar med. När något därför inträffar, tar det inte lång tid förrän han fått upp ett spår, som han sedan aldrig släpper.

Han har dessutom ett utvecklat nät av kontakter i den undra världen han kan utnyttja, vilket inte är att förakta, när det gäller att lösa väl så kniviga problem. Allt detta saknar han, så snart brotten hamnar utanför hans eget revir.

Kalle Perssons fråga om det finns risk för att fler yrkesmördare skulle kunna tänkas dyka upp, för att fullfölja vad den senaste inte lyckades med, oroar definitivt Olle Skoglund. Även om hemligheten med Pers uppfinning förmodligen följt honom i graven, kan man inte utesluta, att det finns dokument, som avslöjar vad uppfinningen grundar sig på. Inbrottet hos fru Carlsson bevisar, att någon kan ha varit ute i ett sådant ärende. Förövarna kan dessutom på goda grunder misstänka att Allan Norman sitter inne med sådan kunskap. Av den anledningen är han ett uppenbart riskfall.

Efter en halvtimmes TV-tittande börjar det dra i ögonen. Han återvänder till sängen och somnar efter en kort stund. TVn har åter löst han sömnproblem.

Solen sticker i ögonen. Klockan är strax före åtta. För Olle Skoglund motsvarar det vanligtvis tidig förmiddag. Morgonpigg som han är. Men inte denna morgon. Det kvalmiga vädret och den dåliga sömnen under natten gör honom tröttare än på länge. Han bestämmer sig därför för att ha sovmorgon. Det finns inget på kontoret, som nödvändigtvis kräver hans närvaro. Han kan alltså lugnt ligga kvar och dra sig en stund.

Projekt SS dyker snart upp i hans medvetande. Han kan inte släppa ärendet. Inte för att det krävs av honom att han skall lösa fallet. Övriga på stationen har sedan länge glömt Projekt SS. Det är förmodligen komplexiteten och det gäckande svaret på vad Per Carlssons uppfinning egentligen handlar om, som utgör en extra utmaning. Han bestämmer sig för att koka en kanna starkt kaffe, sätta sig till ro i sin bästa fåtölj och låta tankarna fara fritt. Lite av brainstorming, där man skriver ner allt som dyker upp i hjärnan utan förbehåll.

Hans lista blir ganska lång med början från dagen, då de fick samtalet från Ollebo, om att man hittat säcken med ett märkligt innehåll, till de senaste samtalen med USA. Den efterföljande analysen ringar in Allan Norman, fru Carlsson, Andersen, Faraday and Bagget, Mr. Smith och Clean Shave Products, Jeff Stewart samt möjligen det amerikanska patentombudet. Den gemensamma nämnaren är Per Carlsson och hans uppfinning. Vad som än händer i USA, är det inget Skoglund inte kan påverka eller lägga sig i.

Här hemma finns emellertid källan till uppfinningen och de personer som eventuella kriminella personer skulle kunna tänkas vara intresserade av. Skulle kanske finnas anledning att hålla ett öga på både Allan Norman och fru Carlsson, tänker han. Han vet att han knappast kan utverka bevakning dygnet runt men någon form av fortsatt kontakt känner han intuitivt skulle vara motiverat. Han vill inte skrämma upp de båda så här relativt långt efteråt men det vore inte helt fel, om de samtyckte till att hålla ögonen öppna och rapportera om de upplever något misstänkt. Han avslutar frukosten och åker till kontoret med övertygelsen om, att det är väl motiverat att kontakta dem båda.

Kapitel 32

Det är måndag förmiddag. Olle Skoglund har ringt Mats Mårtensson och bätt honom närvara vid ett eftermiddagsmöte samma dag. De träffas inne på Skoglunds kontorsrum. Även Kalle Persson är där.

- Cirkeln är alltså sluten när det gäller vem vi fann ute på Ollebo och vilken anledningen med stor sannolikhet är. Per Carlsson med en unik uppfinning, som någon vill stoppa, innan den kommer ut på marknaden. Någon, som har ett betydande ekonomiskt intresse av att se till, att uppfinningen kommersiellt inte förverkligas.

Olle Skoglund inleder mötet med detta konstaterande.

- Nu återstår att finna den egentlige mördaren. Att det var någon av tyskarna, som utförde dådet, det är ställt utom allt tvivel, tycker jag, men de är uppenbarligen borta båda två. Så frågan är vem som ligger bakom. På den punkten står Andersen, Faraday and Bagget i Washington överst på min lista. Nu verkar det på Allan Norman, som om de i sin tur bara är mellanhänder och om så är fallet, vem är deras uppdragsgivare?

- Allan påstår att han inte vet vad uppfinningen egentligen handlar om. Han har ju medverkat till att söka patent i USA, då måste han väl veta vad det är Per sökt patent på!

Mats kommer som vanligt med att klokt konstaterande.

- Det har du rätt i. Låt oss kontakta Allan Norman och höra, vad han har att säga. Sedan har vi ju Hartfordpolisen. Allan Norman har telefonnumret dit. Det kan jag be att få, när jag ändå kontaktar honom.

- Vad kan de bidra med? undrar Mats.

- Vet inte men det skulle förvåna mig, om de inte har varit i kontakt med Andersen, Faraday and Bagget och bara det kan vara nyttigt för oss att få höra mera om.

- Tror ni det finns anledning, att misstänka att de skickar en yrkesmördare efter Allan Norman?

Kalle Persson, som suttit tyst, försöker bidra till diskussionen om Pers mördare och motivet.

- Man kan aldrig veta men så länge dokumentation rörande Per Karlssons uppfinning fortfarande existerar, upplevs den säkert som ett stort hot mot de kommersiella intressen som låtit röja Per ur världen.
- Om du tolkar situationen rätt, kommer både Allan Norman och Fru Carlsson att få leva ett osäkert liv.

Kalle Persson vänder sig frågande mot Olle Skoglund från sin stol framför Olles skrivbord.

- Ja, jag är rädd för det. Bäst vore naturligtvis om vi eller framför allt våra kollegor i USA kunde få stopp på uppdragsgivarna där borta.

Olle Skoglund ringer några dagar efter Per Karlssons begravning till Allan Norman och ställer sina frågor. När det gäller patenteringen och vad uppfinningen avser, som måste beskrivas i patentansökan, kan Allan inte ge många upplysningar utöver vad han redan meddelat Olle Skoglund. Allt material har gått direkt från Per till patentombudet i Washington D.C. utan Allans medverkan. Något formellt inlämnande har ännu inte skett. Den tilltänkte licenstagaren har fått tillräckligt med information för att kunna bedöma värdet av uppfinningen. Ett omfattande sekretessavtal skyddar Per mot otillbörlig kopiering av hans idé.

Det väsentliga i uppfinningen har han emellertid ännu inte avslöjat för någon. Inte ens för den tilltänkte licenstagaren, trots sekretessavtalet. Licensavtalets konstruktion i sin tur innebär att, så snart parterna är överens om innehållet i detta, fullföljer Per sin patentansökan i USA, licenstagaren betalar down-payment till Per, dvs. en engångssumma vid avtalets underskrivande förutom royalty när försäljningen kommer igång och får sedan ta del av hela Pers konkreta lösning på det problem uppfinningen avser. Per har gjort omfattande test, som Per redovisat för dem, varför licenstagaren inte betvivlar, att Per verkligen åstadkommit något revolutionerande.

Allt detta enligt Allan Norman. Exakt vad Per uppfunnit vet han alltså inte, lika lite som någon annan utom det amerikanska patentombudet förstår, som på uppdrag av Per gjort en ordentlig patentlägesundersökning.

- Har du något emot att jag ringer till det amerikanska patentombudet och ställer några frågor?

Olle Skoglund ser framför sig en möjlighet att komma lösningen på begreppet Projekt SS närmare.

- Nej, det är upp till dig och ombudet, om de vill svara på dina frågor.
 - Vem söker jag hos patentbyrån?
 - Min kontakt där är Mike Stanton, en av delägarna.
 - Och telefonnumret till Hartfordpolisen, kan jag väl få samtidigt.
- Allan Norman har inget att invända. Efter att ha lämnat de uppgifter Olle Skoglund efterlyser, avslutas telefonsamtalet.

- Brown, Duke & Stanton!
- Jag skulle vilja tala med Mike Stanton.
- Ett ögonblick
- Mike Stanton!
- Mitt namn är Olle Skoglund. Jag ringer från Sverige.
- Vad kan jag stå till tjänst med?
- Jag är polis och utreder mordet på Per Carlsson, klient hos er via Allan Norman.
- Mordet på Per Carlsson, säger ni?
- Ja, tyvärr är det så, att han blivit mördad.
- Det var det värsta jag hört. Trodde inte ni hade sådana problem i Sverige. Här i Washington är det vardagsmat men i Sverige, nej.
- Tyvärr är vi inte förskonade för sådant elände här heller.
- Vilken är den egentliga anledningen till att ni kontaktar oss?
- På nuvarande stadium är mitt samtal naturligtvis helt informellt. Vi har inte mycket att gå på och därför finns det ingen anledning att dra igång ett stort undersökningsarbete, koppla in Interpol osv.
- Jag förstår.
- Jag talade nyss med Allan Norman om Pers senaste uppfinning. Vi har anledning att tro, att den var så sensationell till sin karaktär, att mäktiga intressen försöker stoppa den. Ja, till och med säkerställa, att den inte skall kunna förverkligas, genom att helt enkelt låta mörda upphovsmannen.
- Förfärligt.
- Ja, det håller jag med om. Enligt Allan Norman har Per inte avslöjat vad det är, som är så unikt med uppfinningen mer än till er, för att ni skall kunna förbereda inlämnandet av en patentansökan. Stämmer det? I så fall skulle vi vara enormt hjälpta av att få veta vad det unika i så fall är.
- Tyvärr kan jag inte bidra med något. Bortsett från att vi av rena sekretessskäl inte får avslöja det utan vår klients medgivande, så vi vet det faktiskt inte. Per ville inte berätta ens för oss, som är vana att hantera djupt sekretessbelagd information. Han ville göra det först efter det att han fått ett bindande licensavtal undertecknat.
- Så ni menar att ingen därmed vet exakt vad uppfinningen omfattade.
- Ja, det är nog så.
- Säger Projekt SS er något?
- Nej, inget över huvud taget.
- Tack för att jag fick ställa mina frågor.
- För all del. Hälsa Allan.

- Hello, this is Mr. Stewart speaking.
- Mr. Stewart?
- Yes!

- Mitt namn är Olle Skoglund. Jag ringer från Malmö, Sweden. Jag är polis liksom ni och vill ställa några frågor.

Är det OK?

- Innan jag svarar vill jag gärna veta vad era frågor handlar om.

- Självklart. Det handlar om en uppfinnare, en Mr. Per Carlsson, som vi misstänker uppfunnit något, som utgör ett så stort hot mot de kommersiella intressena i branschen, att de låtit mörda honom. Vi misstänker att dessa intressen finns i USA.

- Och vad får er att tro det?

- Jo, uppfinnarens licensförhandlare heter Allan Norman. Han har blivit kontaktad, ja till och med hotad av Mr. Andersen på Andersen, Faraday and Bagget. Han har dessutom berättat för oss att Mr. Brown, som besökte Sverige som representant för Andersen, Faraday and Bagget blivit mördad. Vi har alltså mord på båda sidor om Atlanten knutna till Mr. Carlsson och hans uppfinning.

- Det var som fan. Nu är det så, att vi sitter kanske i samma situation som ni, dvs. att vi har väldigt lite att gå på.

- Kan ni ge mig något?

- Ja, vi kan berätta vad vi vet. Det är allt.

- OK.

- Mr. Brown arbetade inte för Andersen, Faraday and Bagget, dvs. han var inte anställd av dem. Han bara uppträdde som om det var så.

- Vem var hans arbetsgivare då?

- Det var Clean Shave Products i New York.

- Men hur har frågan hamnat hos er i Connecticut?

- Mr. Brown bodde här och det var här han blev mördad. Vi kan med andra ord inte agera i New York men har tagit oss vissa friheter.

- Som är?

- Vi har besökt och ställt några frågor till Mr. Smith, som är Clean Shave Products VD. Han slingrar sig som en hal ål men vi är säkra på att han döljer något. Deras ekonomi är urusel, så en uppfinning, som hotar deras verksamhet, kommer väldigt olägligt.

- Men hur kommer Andersen, Faraday and Bagget in i bilden?

- De är Clean Shave's affärsjurister och sköter alla deras avtal.

- Så de kan också vara inblandade i den soppan?

- Ja, alldeles säkert.

- Hur kommer ni att gå vidare?

- Vet faktiskt inte. Vi har kört fast. Har ingenting att komma med, som skulle få en åklagare att stämma varken Smith eller Andersen. Hur är det på er sida?

- Samma sak här. Vi har inget konkret att bygga på. Alla som mer eller mindre varit inblandade har en tendens att lämna jordelivet. Så även den yrkesmördare som var ute efter Allan Norman.

- Så han har blivit hotad till livet?

- Ja av en som uppenbarligen fått ett kontrakt på Mr. Norman. Attacken misslyckades och mördaren föll, kan man säga, på eget grepp.
- Han dog?
- Ja, så honom behöver vi inte oroa oss för. Vi misstänker dock, att så länge det existerar någon form av dokumentation rörande uppfinningen, kommer nya försök att antingen undanröja dokumentationen eller personerna som kan tänkas sitta inne med information eller ha tillgång till den, att leva ett osäkert liv.
- Det är en mycket sannolik slutledning men som sagt, vi saknar ändar att nysta vidare i för närvarande.
- Vi kan väl så här informellt hålla kontakten. Om vi får några nya uppslagsändar, informerar vi er och kanske ni vill ha vänligheten och göra motsvarande från er sida.
- You have a deal!
- Thank you.

Kapitel 33

Allan Norman kontakter Olle Skoglund och meddelar honom att Andersen från USA ringt och krävt att Allan Norman skall förhandla med Agneta Carlsson om rättigheterna till Pers uppfinning, som Andersen vill förvärva. Det är enda sättet för dem båda, att ”definitivt slippa framtida besvär”, som Andersen uttryckte det.

Allan Norman berättar att han besökt Agneta Carlsson och att hon med viss tvekan accepterat att sälja men att de efter ett noggrant gemensamt sökande på Pers kontor i villan och även på vinden, inte funnit någon som helst dokumentation med koppling till uppfinningen. De har även diskuterat möjligheten att Per förvarat dokumentationen på sin arbetsplats hos Ferring men att Agneta definitivt avfärdat det alternativet.

Allan Norman har också informerat Andersen om att med mycket stor sannolikhet har, dokumentation eller en mer detaljerad kunskap om uppfinningen, med allra största sannolikhet följt Per i graven. Andersen låter sig nöjas med detta besked.

Olle Skoglund ringer till Jeff Stewart och informerar honom om sitt senaste samtal med Allan Norman. Jeff Stewart håller med om att Allans bedömning verkar rimlig och att projektet förmodligen dött tillsammans med Per.

Han nämner också i förbifarten, att han fått veta, att Eugen Smith III hittats död på Bermuda. Poolpersonalen fann honom tidigt på morgonen flytande i hotellpoolen död med en tätt åtslutande plastpåse över huvudet. ”Dubbel säkerhet”, som Jeff Stewart uttrycker det. Ett stort blåmärke i nacken tyder på att någon överfallit honom, trätt plastpåsen över huvudet på honom och sedan kastat honom i poolen. Utan plastpåsen hade förövarna inte kunnat vara säkra på, att han skulle kvävas genom drunkning. Med plastpåsen på huvudet kunde de emellertid garantera sina uppdragsgivare, att Mr. Smith gått vidare till de sälla jaktmarkerna.

Jeff Stewart konstaterar, att de därmed förmodligen fått ett nytt cold case att lägga till alla andra de redan har.

Agneta Carlsson bestämmer sig för att köpa en av de vinterbonade sommarstugorna i Beddingestrand, sälja villan på Limhamn och permanent bosätta sig på sydkusten.

Hon låter en flyttfirma hjälpa henne att flytta de möbler, husgeråd och annat hon vill ta med sig till sitt nya boende. Resten ber hon en firma, som specialiserat sig på att tömma dödsbon, ta hand om. Arvingar vill inte alltid av olika skäl befatta sig med att ta hand om bohag efter sina döda föräldrar. Samma sak blir det, när ägarna flyttar från sin villa till ett mindre hus eller lägenhet. Man får inget betalt men slipper allt arbete själv, liksom kostnaderna för att transportera bort allt som blivit över, till tippen. Något Agneta inte skulle ha klarat av utan hjälp.

Specialfirmans flyttgubbar tömmer villan på resterna av Agnetas och Pers hem. Möbler, prydnadssaker och annat, som de bedömer har ett visst värde, forslar de till sitt eget speciella lager för senare försäljning. Resten packas i svarta sopsäckar och körs till Ollebo.

När de tömmer vinden, finner de en liten kartong väl dold bakom skorstensstocken, om man tittar mot skorstensstocken från trappan upp till vinden räknat. Det är en ren tillfällighet att en av gubbarna tittar där. När han lyser med sin ficklampa skymtar han något i nederkanten av skorstensstocken och undrar vad det kan vara. Kartongen är lite blöt liksom innehållet. Plåtskoningen runt skorstenen på utsidan av taket har gett med sig, så att det uppstått en springa och genom den, har regnvatten sipprat in och runnit ner på kartongen. När han öppnar kartongen finner han ett stort antal papper, mycket blöta och delvis förstörda. Han kan dock urskilja en massa kemiska formler med tillhörande text.

Flyttgubben förstår inte ett skvatt av vad där står utan slänger ner kartongen med sitt innehåll i en sopsäck tillsammans med andra handlingar, tidningar, urklipp osv. Sopsäcken hamnar så småningom tillsammans med allt annat från paret Carlssons hem i containern för brännbart material på Ollebo för vidarebefordran till förbränningsanläggningen ute på Spillepengen.

Containern från Ollebo töms i mottagningsfickan på förbränningsanläggningen och innehållet transporteras därefter vidare till förbränningsugnen. Väl inne i ugnen omsluter lågorna snabbt sopsäckarna från Carlssons och börjar förtära innehållet. Under en flämtande bråkdel av en sekund och strax innan den för evigt förintas, lyser en sida upp från dokumentationen i den bakom skorstenen funna och blöta kartongen på vilken det står "Projekt SS"!

Kapitel 34

- Fan, fan, fan!

Olle Skoglund svär som den värste borstbindare.

Kalle Persson kommer just in genom dörren och hukar sig bakom kaffekoppen från Zoégas i keramik fylld med nybryggt kaffe.

- Vad i all världen står på? undrar han.

- Jag hatar att förlora! Det vet du och alla här omkring. Projekt SS håller mig fortfarande vaken på nätterna. Någon djävel måste ha beställt mordet på Per Carlsson och vem det är, kommer jag att ta reda på. Kosta vad det kosta vill. Jag skiter i hur mycket tid jag måste lägga ner och om det så tar hela mitt resterande liv, så skall jag fånga den djävulen.

- Jag trodde du lagt det där bakom dig. Alla spår är ju som bortblåsta, så varför bryr du dig?

- Du Kalle, du vet att jag aldrig ger upp och den här gången är inget undantag. Ingen skall ha ihjäl en person i mitt område och komma undan.

- Vad tänker du då göra?

- Just nu vet jag inte men några dagar till och jag kommer att ha en plan klar. Jag kommer att göra en bruttolista, där alla som kan ha något som helst med mordet att göra, kommer att finnas med.

- En bruttolista?

- Ja, en bruttolista. Vad är det som är så förbryllande för dig?

- Jo, därför att jag inte hört begreppet förut!

- En bruttolista innebär att man tar med allt man vet, även sådant som kanske ligger lite i utkanten eller till och med utanför, för att sedan koka ner den till lite mera konkret och realistiskt.

- Men vad kommer Bossen att säga?

- Till en början kommer han inte ens att få veta, att jag fortsätter att jobba med fallet och fan ta dig om du skvallrar det allra minsta!

- Det vet du, Olle, mig kan du lita på.

- Det är bra, för du kommer också att bli inblandad. Bossen är ett senare problem. Ett mycket mindre problem än mördaren. Fan ta honom, när jag får tag i honom. Jag är så upprörd, att jag måste gå och hämta en kopp kaffe, för att lugna ner mig.

Olle Skoglund försvinner för en kort stund. När han kommer tillbaka med sitt kaffe säger Kalle.

- Inte för att jag vet vad du tycker men några uppslagsändar kan ju vara, att ringa änkan Carlsson och fråga hur hon mår. Det kan kanske ge något.

- Ett bra förslag, Kalle.

- Du kan också ringa den där Allan Norman igen. Han kanske har någon ny ledtråd att nysta i. Även han borde vara intresserad av att få tag i den, som mördade hans klient.

- Ja, även det är något att ta fasta på.

- Speciellt som han ju avvek innan hela sällskapet bröt upp. Han lämnade faktiskt Per Carlsson ensam med de där skumma typerna. Lite märkligt tycker jag att det är. Han har kanske inte så rent mjöl i påsen, som man skulle kunna tro.

- Jo, det är sant men om han var i maskopi med mördarna, varför skulle de då försöka röja även honom ur vägen?

- Han kanske visste för mycket. Han satt kanske på känslig information, som skulle kunna ställa till det, om den kom ut. Han visste kanske till och med vad Projekt SS stod för, dvs. vad Per Carlssons innovation egentligen handlade om och i vilken utsträckning den utgjorde ett hot och i så fall mot vem eller vilka.

- Kalle, du överträffar dig själv. Jag är mycket imponerad av både din analys och din slutledningsförmåga. Har du också legat sömnlös den senaste tiden?

- Nja, det kan jag inte påstå men visst, även jag ogillar att förlora, om än inte på långa vägar lika mycket som du gör.

- Bra, Kalle. Om vi förlänger ditt resonemang, så kanske det inte skulle var helt bortkastat, att även slå en signal över Atlanten och höra om vår gode vän där Jeff Stewart har något att tillägga.

- Då har vi ju en plan. I alla fall något att nysta i. Till och med bakom ryggen på ”den allsmäktige”. Inte dumt det heller.

- Ja, det ska bli riktigt kul. Jag känner mig redan på bättre humör! Förbannat gott kaffe, förresten, det som Zoégas tillverkar.

Kalle sörplar i sig det sista kaffet i muggen, medan han nickande instämmer i vad hans chef just konstaterat.

- Agneta Carlsson!

Agneta Carlsson står påklädd strax innanför ytterdörren till sitt nya hus i Beddingestrand där telefonen står och kan därför lyfta telefonluren redan efter första signalen.

- Det är Olle Skoglund. Ringer jag olämpligt?

- O nej! Jag var precis på väg ut för en liten promenad i det fina vädret. Jag brukar gå en runda varje eftermiddag. Längs stranden in till havet inte långt härifrån är det hög luft och skönt att promenera. Jag får lite motion och det hjälper mig att skingra tankarna. Är det något jag kan hjälpa till med?

- Innan jag presenterar mitt ärende, vill jag först fråga hur det står till. Jag inser att det inte kan vara så bra men ibland känns det skönt att få berätta. Att många undviker att fråga eller ens bryr sig, är kanske inte alltid så bra det heller.
- Det stämmer. Jag har några vänner som jag fortfarande går och väntar på skall höra av sig. De var på begravningen men sedan dess är det alldeles tyst.
- Sanningen är förmodligen att de bryr sig men att de inte riktigt vet hur de skall hantera situationen. Vet inte hur du tar det, om de frågar.
- Det kan förstås vara på det viset, som du säger men ibland känns saknaden stor inte bara efter Per utan att delar vänkretsen försvann med Per. Jag finns ju kvar och måste leva mitt liv vidare och då ingår naturligtvis mina vänner i det livet. Jag blir inte heller bjuden till vännerna på samma sätt som förr, vilket naturligtvis har koppling till att jag numera är änka och singel.
- Det skall nog ordna sig skall du se.
- Jag får hoppas på det men vad är anledningen till att du ringer, vilket i och för sig är ett välkommet avbrott i min vardag.
- Jo, det är så här att, även om vi officiellt lagt ner ärendet om Per, så kan jag inte släppa det. På eget bevåg bearbetar jag därför all information vi samlat på oss tidigare, för att försöka hitta några nya uppslagsändar att nysta i. Det är anledningen till att jag ringer. Du har förmodligen också funderat och kanske kommit på något, som du tycker är märkligt och som skulle kunna hjälpa oss att komma vidare. Något Per sagt eller gjort, som du tycker inte stämmer med hans sätt att vara.
- Jo, nog har jag funderat och det en hel del. Även jag tycker att det som drabbade Per inte bara var oerhört beklagligt utan mycket svårt att förstå. Vad det nu än var som Per uppfunnit, så kan det inte ha varit ett så stort hot mot någon, att det motiverar att man tar livet av honom.
- Det kan jag verkligen hålla med om. Nu är det tyvärr så i affärsvärlden, att de regler och den moral vi vanliga dödliga omger oss med, det finns inte där. Kan några tjäna pengar, så drar de inte sig för de mest drastiska grepp för att lyckas.
- Jo, det är så sant så. Om det är något jag tycker var konstigt, så var det att Allan inte stannade kvar där de hade mötet tills alla lämnade. Varför åkte Per och Allan inte hem var och en till sitt samtidigt? Varför skulle Per stanna kvar efter det att mötet var slut? ”För att ta en drink och fira att avtalet kommit till stånd”, som Allan uttryckte det men varför stannade inte Allan kvar också och firade? Det är några frågor jag ställt mig och som verkar förbryllande för mig.
- Ja, jag kan säga dig att även jag har undrat lite över Allans agerande den där kvällen. Lite konstigt tycker vi också det är, att han försvann från mötet och lämnade Per ensam med ett antal personer han inte kände och inte träffat tidigare.
- Vet inte om det har någon betydelse men det är inte likt Per att stanna kvar så sent för att ta en drink. Han var nämligen inte mycket för drinkar. Nyttjade nästan ingen sprit alls. Drack möjligen välkomstdrinken vid fester av rena artighetsskäl, annars blev det mest ramlösa eller lättöl för hans del. Han var rädd

om hjärncellerna, som han uttryckte det. Han var benhårt övertygad om, att sprit förstör hjärnan. Eftersom hjärnan var hans viktigaste arbetsredskap, ville han inte i onödan skada den.

- Tack för den kommentaren. Det bara bekräftar att något inte stämmer, vilket gör att det blir än mer intressant att ta ett nytt samtal med den där Allan. Han måste ha en hel del att förklara för oss om anledningen till att Per lämnades ensam. Allans förklaring att han måste hem och sova, därför att han hade ett viktigt möte dagen efter, är kanske inte hela sanningen.

- Det är en ganska bra slutsats och är det något ytterligare jag kan stå till tjänst med, så hör av er.

- Det kommer vi att göra. Ha det så bra så länge. Vi hörs!

Kapitel 35

Andersens uppdragsgivare är inte nöjd med resultatet av hans senaste kontakt med Allan Norman. Han ringer därför åter honom och kräver ytterligare åtgärder för att säkerställa att Pers uppfinning definitivt upphört att finnas till.

- Mr. Allan Norman?

- Ja?

- Detta är miss Johnston, Mr. Andersens sekreterare. Här kommer Mr. Andersen.

- Allan? Det är Mark. Mark Andersen. Trevligt att höra din röst igen.

- Jo, tack för det men varför ringer du? Vi var ju överens om, att du inte åter skulle ringa eller kontakta mig på något sätt, för att det inte skulle finnas någon anledning misstänka, att du och jag i viss mening fortsätter att diskutera Pers uppfinning med varandra.

- Jag sitter djupt i skiten, Allan. Du vet maffian vi har här i USA. De är för djävliga. Inget ni har en aning om i Europa. Jag ringer för att jag behöver din hjälp, annars skulle jag inte ha gjort det. Det är kanske till och med för ditt eget bästa.

- Nog har vi maffia här också men främst nere i Italien.

- Det är möjligt men så djävliga som de är här, tror jag inte de är hos er. De jagar mig nu för att få definitivt bekräftat, att det inte finns någon dokumentation kvar över huvud taget om det så kallade Projekt SS. De har investerat massor av pengar i Clean Shave och är det något maffian hatar, så är det att förlora pengar. De kan gå över lik för att tjäna pengar men de drar sig heller inte för att gå över ännu fler lik, för att inte förlora pengar. Du har ju redan upplevt vad de kan göra.

- Ja, fy tusan för den där typen, som försökte mörda mig men jag förstår inte vad det har med dig att göra?

- Inget, om jag kan bevisa att alla spår efter Per Carlsson är utraderade.

- Men jag har ju rapporterat till dig, att det inte finns några dokument kvar, efter det att någon okänd genomsköt huset. Fru Carlsson, Pers hustru, har dessutom flyttat från villan och låtit ett företag tömma den. Alla spår är med andra ord borta.

- Allan, du förstår inte. Maffian är inte att leka med. De vill ha mer än rapporter. De accepterar inte vad du säger. De kräver helt enkelt något mer.

- Jag förstår inte hur jag skall kunna åstadkomma något mer, än vad jag redan gjort.

- Allan, du måste helt enkelt fundera ut något. Mitt liv men även ditt liv kan fortfarande vara i fara.
- Om det är något jag ångrar, så är det att jag över huvud taget accepterade att medverka. Och det skall du veta, hade jag misstänkt det minsta, att elimineringen av Projekt SS skulle ske på det sätt det skedde på, så hade jag definitivt sagt nej.
- Och nu har du inget val Allan, än att spela med och en gång för alla göra maffian nöjd. Och glöm inte att du får bra betalt för ditt arbete.
- OK, jag skall se vad jag kan göra.

Allan Norman ångrar i sin ensamhet djupt, att han lät sig övertalas att engagera sig i Projekt SS. Inte att han åtog sig uppdraget att försöka påverka Per men väl på det sätt allt nu utvecklats till. Hans ekonomi är inte lika lysande som den var förr. Intäkterna har minskat drastiskt, nya uppdragsgivare lyser mer eller mindre med sin frånvaro och de gamla är inte heller lika aktiva som tidigare. Ett problem man får leva med, efterhand som man själv blir allt äldre, inser han.

Allan startade sin verksamhet redan i unga år. Då var det mest uppdrag av det mindre slaget liksom rådgivning som inte gav så mycket. Han är ganska stolt över att han aldrig hamnat i ett beroende av enstaka uppdragsgivare. När han var 40-årsåldern saknade han inte uppdrag. Han kunde få hur många som helst. En ny generation håller emellertid på att ta över, yngre än de tidigare och det innebär att Allan inte vill åta sig vissa uppdrag eller så får han dem inte, därför att han anses vara för gammal.

Kapitel 36

Det luktar gott av kaffe, när Olle Skoglund och Kalle Persson stiger in på Allan Normans kontor. En av de nyanställda, en blond smärt kvinna i 30-årsåldern med halvlångt hår och blå ögon, visar in dem och ber dem sitta ner i någon av besöksfåtöljerna i entrén. Hon är klädd i en ljusgrå småplisserad kjol som släpper strax över knäna och avslöjar ett par vackra solbrända ben. En matchande vit knytblus med små spetsar runt ärmarna vid handlederna och volanger på ömse sidor av raden av knappar, döljer hennes små, nätta bröst. Tillsammans med de läckert svarta högklackade skorna, är hon en uppenbarelse som gör att Olle inte kan släppa henne med blicken. Han följer henne med nästan stirrande ögon, medan hon trippar bort till Allan Normans rum för att meddela att besöket har kommit.

När de strax därefter går längs korridoren till Allan Normans rum, märker Olle Skoglund att hon efterlämnat en svag doft av "Annika", Annika Sörenstams eget parfymmärke. Han känner igen doften från en av de kvinnliga assistenterna på kontoret som är golfspelare. Sekreteraren är sannolikt antingen golfspelare själv också eller så har hon en manlig bekant, man eller sambo som är det. Det är Olle Skoglunds slutsats. Inte för att han kan så mycket om golf men han är mycket idrottsintresserad. Om han inte kan somna efter en lång arbetsdag, slår han på TVn och tittar på några av de internationella sportprogrammen. Han har sedan länge följt Annikas framgångar på golfbanorna runt om i världen. Han vet också att Annika efter att ha lagt golfklubborna på hyllan, fortfarande är mycket engagerad i sporten och också har ett eget klädmärke. Han, fortfarande singel och alltför upptagen med sitt arbete för att hinna sköta sitt eget privatliv, kan inte låta bli att attraheras av sekreteraren. Förmodligen ganska meningslöst inser han men man får ju lov att fantisera, tänker han.

- Välkomna!

Allan Norman kommer ut från sitt rum och möter dem halvvägs genom den korta korridoren. Han är oklanderligt klädd i vit skjorta med långa ärmar och ornamenterade mahognyfärgade manschettknappar. Slipsen är mörkröd med små vita prickar. Han bär ingen kavaj men de mörka svagt kritstrecksrandiga byxorna avslöjar att han tycks tro att det är en dag av stort allvar. Nästan som om han väntade ett besök med stora krav på formalitet. Om han inte skall på något annat möte, där det förväntas att man klär sig formellt, så är det en överloppsgärning att ha klätt upp sig på det sättet. Olle och Kalle kommer klädda i sina vanliga

säckiga jeans, rejält fransade kring skorna och kortärmade skjortor under enkla jackor.

- Slå er ner!

De anvisas någon av stålstolarna klädda med svart skinnimitation på sits, rygg och armstöd. Stolarna är samlade kring ett runt bord i knähöjd. På bordet har sekreteraren dukt fram svagt koniska ljusgröna kaffekoppar på likaledes små tallrikar av keramik liknande sådana man kan köpa på IKEA. Kakfatet är fyllt av kanelnäckor. Intill står en termoskanna från Duka, en sockerskål och en gräddkanna. Allan Norman håller upp.

- Socker, grädde?

- Nej, tack säger Olle och Kalle nästan samtidigt.

- Nå, säger Allan Norman. Ni har några frågetecken ni vill räta ut.

- Jo, för att börja någonstans. Vi tycker det verkar lite konstigt, att du lämnade Per ensam med besökarna den där olyckliga kvällen eller snarare natten, då Per försvann. Agneta Carlsson, Pers änka, har berättat för oss att det var så. Kan du utveckla det lite närmare?

- Mycket gärna. Det hade blivit ganska sent. Besökarna kom inte förrän närmare klockan elva, varför vi med bred marginal passerat tolvslaget, innan vi var färdiga. De föreslog att vi skulle ta en drink i baren efteråt, för att fira det faktum, att vi blivit överens om licensvillkoren. Jag tackade nej med hänvisning till, att jag hade ett viktigt möte dagen efter men Per tackade ja. Besökarna erbjöd sig dessutom att köra Per hem efteråt, eftersom han lämnat bilen hemma. Så jag tyckte det verkade OK.

- Varför tror du att Per lämnat bilen hemma? Var det för att han trodde, att det skulle bjudas på drinkar efteråt?

- Nej, det tror jag inte var anledningen. Per dricker vanligtvis inte, varför det motivet saknar täckning på något vis. Däremot är det möjligt att han räknade med att vi båda skulle åka hem tillsammans, för att diskutera resultatet av mötet.

- Det är också vad Agneta sa, dvs. att Per var mycket försiktig med spriten.

Varför skulle han då stanna kvar, när du inte gjorde det, tror du?

- Har ingen aning. Det var kanske ett sätt att lära känna dem närmare. Personer som han åtminstone trodde han skulle komma att samarbeta med. När jag sa, att jag inte kunde stanna, så reagerade inte Per på det.

- Hur väl kände du besökarna?

- Jag hade aldrig träffat dem. De representerade licenstagaren och min kontakt i USA.

- Firman Andersen etc.?

Olle Skoglund avbryter Allan Norman.

- ja, det stämmer. Jag hade ingen direkt kontakt med licenstagaren.

- Varför det?

- För att licenstagaren ville ha det så.

- Är det inte konstigt?

- Det tillhör kanske inte det mest vanliga sättet att förhandla på men är det så, att licenstagaren vill planera på sitt eget sätt, så får man anpassa sig. Licenstagare växer inte på trän, så har man väl fått napp med en seriös intressent, är det bara att anpassa sig.

- Har Andersens varit i kontakt med dig, efter det att Per försvann?

- Nej!

Allan Norman svarar med blicken fastlåst på Olle Skoglund. Svaret övertygar inte.

- Skulle du ha något emot att jag ringer Andersens?

- Nej, över huvud taget inte men innan så sker vill jag förhandsinformera dem.

- Varför det?

- Det är bara rimligt att jag gör det. Det vore konstigt om du ringer utan att jag har meddelat dem i förväg. I affärsvärlden är det så det fungerar men varför har du behov av att ringa dem?

- Vi försöker på olika sätt finna anledningen till att Per mördades. En kontakt med Andersens skulle kunna ge ett antal ledtrådar att nysta vidare i.

- Jo, det är klart men kan du ringa någon i USA så där utan vidare? Jag menar, ligger inte det utanför vad ni kan och får göra. Det måste väl vara den amerikanska polisens uppgift i så fall?

- Det är inte tal om något tjänstesamtal. Det pågår ingen formell utredning. Det finns ingen misstänkt utan det blir ett vanligt samtal liknande ett privat samtal och inget annat.

- Men du är trots allt polis och det måste göra skillnad.

- Det skulle man kunna tro men resultatet av samtalet och vart det leder, får utvisa hur vi går vidare. Det kan medföra att vi kopplar in amerikanarna men, som sagt, det återstår att se.

- OK, jag meddelar Andersens dina önskemål. Var det något mera?

- Nej, inte för stunden. Tack för kaffet.

Olle Skoglund och Kalle Persson lämnar kontoret. Doften av "Annika" finns kvar i korridoren och Olle Skoglund försöker få en skymt av sekreteraren men förgäves.

- Han har definitivt inte rent mjöl i påsen, den där Norman. Det han har, är en förbannat snygg sekreterare. Så snygg, att jag kommer att göra mig ärende dit igen. Om inte för annat, än att få njuta av att få se henne en gång till och känna doften av "Annika".

Olle Skoglund är tillbaka på kontoret och har bekvämt slängt upp benen på skrivbordet. Kalle har hämtat var sin kopp kaffe till dem och slagit sig ner i besöksstolen.

- Jo, det kan jag hålla med om. Både vad gäller mjölet och sekreteraren. Du är ju singel och kan fantisera i både den ena och andra riktningen. Jag har som gift inte samma möjligheter. Fantisera har jag lov till men vill jag få något erotiskt att äta, får jag göra det hemma.

- Undrar om vi kommer att få ringa Andersens eller om Allan Norman återkommer med alla möjlig ursäkter för att det inte är möjligt. Till en början tror jag att han drar på det och skyller på "orimlig arbetsbörda", en förklaring som det offentliga samhällets alla tjänstemän använder, när de inte skött sitt många gånger alltför välbetalda jobb. Sedan lovar han att kontakta Andersens och så går ytterligare tid. När han väl hör av sig, har det säkert strulat till sig på andra sidan Atlanten. Sjukdom, semesterresor, viktiga domstolsmål, som engagerar eller något annat, som hindrar Andersens att tala med oss.

- Du, varför ringer vi inte Jeff direkt i stället? Han kan ju kontakta Andersens utan att gå via Allan Norman!

Kalle tittar med ett brett leende och inte utan lite stolthet på Olle.

- Djävligt bra förslag. Då har vi ju en anledning till att ringa upp honom och inte göra det för att snacka i största allmänhet.

Kapitel 37

Jeff Stewart sitter bekvämt tillbakalutad i sin kontorsstol. Lite sliten på armstöden. Sitsen av plastmaterial föreställande skinn börjar släppa i kanterna. Några av nitarna som håller sitsbeklädnaden på plats har lossnat och försvunnit. Även ryggstycket har många år på nacken. Det syns.

Ett av hjulen är trasigt och gör märken i det som en gång var ett flott parkettgolv. Jeff Stewart har klagat hos högre chef och bett om en ny stol men inventarieförnyelsebudgeten, som chefen hänvisar till, är redan överskriden. Inte beroende på att lägre tjänstemän fått nya möbler, utan för att nye högsta hönset på avdelningen behövde förnya sitt tjänsterum. Inte för att de gamla möblerna var speciellt slitna eller gamla för den delen, utan för att nye chefen ville ”vädra ut allt som påminde om hans företrädare”, som han uttryckte det. Det medförde att inte bara möblerna byttes ut utan även gardiner och mattor ersattes samtidigt som rummet målades om i mossgrön färg. Något som påminde om den nya chefen. Något mossigare hade distriktet nämligen aldrig skådat.

Jeff och kans kollegor får därför fortsätta att sitta på slitna kontorsstolar och göra märken i golvet. Något som det förmodligen kommer att kosta skyhögt mer att reparera en gång, än vad nya chefens möbler kostat. Den typen av reflektioner bekymrar emellertid inte nya chefer. Det ligger under deras värdighet att ta hänsyn till.

Jeff Stewart har inte funderat så mycket på Clean Shave och det magra resultatet av sina och Gordon Steach ansträngningar att få fast Colin Browns mördare. Han har haft alltför mycket annat att ägna sin tid åt. Liksom andra olösta fall. Så händer inget, som får honom att händelsevis påminnas om just detta fall, då förblir det kvar i hans passiva minne. Men när han till exempel nyligen passerade Plaza Hotel vid ett besök av andra skäl i New York, då kunde han inte låta bli att titta upp mot Clean Shaves kontor i byggnaden mitt emot hotellet. Utan något mer konkret att gå på emellertid, så försvinner funderingarna lika snabbt som de kommer och hans intresse fokuserar på något annat och då vanligtvis ett av de mordfall han för stunden är engagerad i.

- Jeff Stewart!

Telefonen ringer. Jeff lägger undan ett papper han skissat på över olika sammanhang och kopplingar mellan ett antal personer, som han misstänker är inblandade i ett av mordfallen han håller på att utreda.

- Jeff? It's Olle Skoglund from Sweden. How are you?

- Thank you. I am fine and how are you?

- Bara bra. Jeff, jag har inte kunnat släppa det här med Per Carlsson och Colin Brown. Vi har officiellt lagt ner fallet men jag kan inte släppa det. Det är något som inte stämmer. Jag besökte nyligen Allan Norman här i Malmö och han döljer uppenbarligen något.

- Intressant att du nämner det. Jag har inte haft tid att fundera så mycket över det som hänt men igår passerade jag av en händelse Clean Shaves kontor i New York och kunde då inte låta bli att titta upp mot fönstren, där de verkar och naturligtvis tänka på fallet.

- Min arbetsbörda tillåter inte att jag lägger ner tid på gamla fall. Speciellt som vi är mycket hårt styrda ekonomiskt. Hos oss är det inte bara att fortsätta och jobba med ett case, sedan man beslutat att lägga ner det. Vi är ständigt underbemannade, samtidigt som det inte tycks finnas någon gräns för hur mycket nytt skit, vi tvingas ta hand om. Mera pengar får vi inte men våra karriärsugna politiker försöker krama ut så mycket de kan av våra snålt tilltagna budgetpengar.

Bättre effektivitet, ny organisation, nya chefer och flera datorer är populära förslag till hur vi skall kunna klara av mer för samma pengar. Att dygnet bara har tjugofyra timmar och antalet människor som jobbar är konstant samtidigt som antalet brott ökar, det viftar de bort som om det inte är de verkliga realiteterna man måste ta hänsyn. Men om inte högste chefen accepterar vad de säger, så byter man ut honom och det tycks finnas en ändlös rad av idioter, som tror att de kan göra ett bättre jobb än den som har befattningen för stunden. Vi har just fått en ny sådan idiot till chef, som spenderat en satans massa pengar på att förnya sitt tjänsterum, istället för att anställa mer folk.

Nå, nu fick jag ur mig allt det där och kan lugnt lyssna på vad du har att komma med.

- Jeff, du anar inte hur mycket vi har gemensamt. Samma snåla budgetar, lika stora krav, lika många karriärsugna politiker och inte minst raden av idioter till chefsämnen, som inte vet ett skit om verkligheten men som är beredda att göra vad som helst för att komma så nära köttgrytorna som möjligt.

- Jo, världen är väl likadan överallt. Det är bara en själv som tror att man har det för djävligt.

- Jeff, som jag sa, så har jag varit i kontakt med Allan Norman. Han påstår att han inte haft kontakt med Andersens, sedan Per Carlsson mördades. När han sa det, verkade han inte helt trovärdig.

- Varför misstänker du det?

- När Colin Brown var här över, för att slutförhandla avtalet med Per Carlsson, avslutade de med att ta en drink i baren på restaurangen de hade sitt möte på.
- Med det var väl inte så konstigt?
- Nej, vanligtvis inte men Allan Norman stannade inte kvar med hänvisning till att han hade ett viktigt möte dagen efter. Dessutom var Per Carlsson väldigt försiktig med spriten.
- Må så vara.
- Vi tror att Allan Norman kände till att något skulle hända Per efter besöket i baren!
- Det var som fan! Du menar att han hade något med själva mordet att göra?
- Jag tror inte att han var direkt inblandad men han vet något, som han inte avslöjat för oss och det är det jag vill få ur honom.
- Vad vill du att jag ska eller kan göra?
- Jag vill att du, om du har möjlighet till det, ringer Andersens och frågar om de varit i kontakt med Allan Norman den senaste tiden. Om de svarar jakande på den frågan, är det bra om de kan ange tidpunkten för kontakten och varför de kontaktade honom.
- Inga problem men varför är detta så viktigt för er?
- Jo, Allan Norman förnekar att han varit i kontakt med Andersens efter det att Per Carlsson mördades. Om det skulle visa sig, att Andersens bekräftar att de haft kontakt, då ljugar alltså Allan Norman och då har jag anledning att nysta vidare i vad han har haft för sig.
- ... och det kan leda till att också vi har anledning att nysta på den här sidan, fyller Jeff Stewart på.
- Ja, alldeles rätt.
- Kanon! Jag sätter igång direkt.
- Vi hörs!

- Jag vill tala med Mr. Andersen.
- Vem får jag hälsa ifrån?
- Jeff Stewart, Hartfordpolisen.
- Jag kopplar.
- Mr. Andersen.
- God dag, det är Jeff Stewart, Hartfordpolisen.
- Jaha, och vad kan jag stå till tjänst med?
- Jag undrar bara om ni varit i kontakt med Allan Norman i Sverige den senaste tiden.
- Jo, det har vi. Clean Shave är fortfarande intresserad av att teckna avtal med uppfinnaren, så visst fortsätter vi kontakterna.
- Kan ni ange när ni senast var i kontakt med Sverige?
- Varför vill ni veta det?
- Jo, det kan vara en viktig pusselbit för oss i utredningen av mordet på Mr. Brown.

- Och vad kan det vara för pusselbit, om jag får fråga?
- Det kan jag av sekretessskäl inte avslöja. Så, när var ni senast i kontakt med Sverige.
- Utan att läsa vår file kan jag inte ange ett exakt datum men det var ungefär för några veckor sedan.
- Och vad avsåg kontakten?
- Det rörde sig om detaljer i den pågående förhandlingen av licensavtalet och vad det rörde sig om kan jag inte avslöja med hänvisning till sekretessen.
- OK, det respekterar jag. Jag har inget mer för stunden men kan jag återkomma, om vi har fler frågor att ställa?
- Det går alldeles utmärkt.
- Tack!

Kapitel 38

Mike Stanton är delägare och handläggare på patentbyrån Brown, Duke & Stanton i Washington D.C. Han ringer Allan Norman för att informera honom om ett dokument, som tidigare kommit från Per Carlsson. Sekretessen har gjort att patenthandläggaren inte tidigare kunnat informera Allan om dokumentet men när handläggaren fått veta att Per inte längre lever, så anser han att han kan informera Allan om innehållet. Speciellt med tanke på Pers efterlevande. Allan känner visserligen till att Per anlitat Brown, Duke & Stanton som ombud men har ringa kännedom om innehåller i Pers patentansökan, eftersom Per själv haft direktkontakt med patentbyrån. De känner till att Allan företrätt Per i förhandlingarna med en stor potentiell licenstagare. Något Per informerat dem om. Ansökan är enligt Pers instruktioner inte inlämnad till det amerikanska Patentverket ännu och det är tveksamt om den kommer att inlämnas efter Pers död. Något Pers efterlevande i så fall får besluta om.

Allan sitter på sitt kontor när telefonen ringer.

- Hi, my name is Mike Stanton, Partner and Lawyer at the Law Firm Brown, Duke & Stanton in Washington D.C. Vi handlägger sedan en tid en patentansökan åt den svenska uppfinnaren Per Carlsson, som ni kanske känner till. Ansökan som sådan är ännu inte inlämnad. Allt enligt instruktioner från uppfinnaren själv. Vi väntar nu på hans instruktioner om hur vi ska gå vidare.

- Hi, Mr. Stanton jag förstår att ni väntar på instruktioner men tyvärr, måste jag meddela er att Per inte lever längre.

- What? Det är klart att det var ett tag sedan jag var i kontakt med honom men att han skulle vara död, det anade jag inte. Så gammal var han ju inte.

- Nej det var han inte men faktum är att han inte finns i livet längre.

Allan fann ingen anledning att berätta hur per dött. Det skulle inte tillföra något väsentligt i relationen till hans patentbyrå.

- Nå, vad är anledningen till att ni ringer Mr. Stanton? Frågar Allan.

- Mike, om jag få be.

- Naturligtvis.

- Jo, utöver hur vi ska handlägga Pers patentansökan framdeles, så har vi fått ett dokument, som Per vill eller ville skulle läggas till hans ansökan för att då omfattas av det betydande och omfattande patentskydd vi är säkra på att Per

kommer att få. Per ville ha det så för på så sätt skaffa sig ett nästan kassaskåpstort skydd mot den tilltänkte licenstagaren och motverka ren stöld av han uppfinning. Om nu något sådant skydd finns att få, när man har med finansiellt starka företag att göra. Den som har den största börsen brukar för det mesta vinna, hur starka patent man än har.

- Dokumentet, vad handlar det om? Allans nyfikenhet är väckt.

- Så här på telefon kan jag inte avslöja det men jag kan sända över informationen skriftligt i ett rekommenderat brev för dina kommentarer och hur vi eventuellt går vidare. Pers dödsbo är kanske villigt att fullfölja patentansökan genom att lämna in den till det amerikanska patentverket. Vår bedömning är att uppfinningen är av synnerligen unikt slag. Visserligen behöll Per för sig själv en betydande kunskap om hur uppfinningen skulle exploateras men den kunskapen ville han inte låta omfattas av patentansökan. Kunskap som han tagit med sig i graven.

- OK, Mike. Skicka informationen på det sätt du föreslagit, så återkommer jag med instruktion till hur vi går vidare.

- Bra, vi gör så.

Kapitel 39

Jeff Stewart ringer Olle Skoglund och refererar sitt samtal med Andersens, som bekräftar att Andersen varit i kontakt med Allan Norman ganska nyligen.

- Det var som fan! Vad var det jag sa. Den där Allan Norman är mer inblandad än vad vi trodde från början. Förbannat intressant, är Olle Skoglunds kommentarer. Nu skall han få se på annat. Jag kommer inte att släppa honom innan jag kramat ur honom hela sanningen.

- Kan jag gör något på den här sidan under tiden som du kramar Allan Norman?

- Nej ligg lågt tills jag har något nytt att komma med.

- OK, vi hörs. Jeff Stewart lägger på luren men kan inte låta bli att fundera på ett nästa steg. Han känner sig ganska uppmuntrad av samtalet med Olle Skoglund och känner med viss tillförsikt att fallet med Colin Brown trots allt kanske inte är helt avslutat. Gäller bara att övertyga högre chefer om det. Men får han bara mera kött på benen av Olle Skoglund, så skall han nog klara av den fighten, känner han.

Olle Skoglund ringer Allan Normans kontor för att fråga om han kommer att finnas tillgänglig under dagen. Efter ett jakande svar från sekreteraren, ger han sig direkt av och går mot Allan Normans kontor inte så långt därifrån. Han gör det utan att förvarna Allan Norman, för att på så sätt skapa lite förvåning eller förvirring och med det få ett visst övertag, skaka om Allan Norman, för att få honom att känna sig i underläge. En taktik han använt sig av tidigare med framgång. När man utan förvarning dyker upp hos en misstänkt, ger överraskningen ett psykologiskt övertag, eftersom den man besöker inte hinner förbereda sig på eventuella frågor, vilket många gånger räcker för att få fram det som är syftet med besöket. I Allan Normans fall ligger receptionen så lägligt till, att Allan Norman inte kan smita från kontoret utan att passera receptionen, där alltså Olle Skoglund kommer att sitta och vänta på honom medan sekreteraren anmäler hans besök. Hoppa från tredje våningen där kontoret ligger, bedömer Olle Skoglund nämligen vara helt uteslutet. När Allan Norman kommer till receptionen för att möta Olle utspelar sig följande dialog:

- Förlåt att jag kommer oanmäld men jag har några viktiga frågor att ställa. Frågor som inte kunde vänta. Eftersom jag befann mig i grannskapet (ljuger Olle), tänkte jag passa på att träffa dig.

- Du kommer mycket lämpligt. Jag har nämligen en hel del information att avslöja för dig, som jag är säker på, att du kommer att uppskatta och som rätar upp ett antal frågetecken jag är säker på du har om min person.

- Det låter spännande.

- Så här ligger det till.

Allan halvliggert i sin kontorsstol av chefsformat, när han närmare utvecklar vad han har att säga.

- Andersen på byrån Andersen, Faraday & Bagget, som ju representerar Pers tilltänkte licenstagare, som du ju känner till, har jagat mig den senaste tiden för att få bekräftelse på att all information och kunskap om Pers uppfinning effektivt har raderats. Jag har försökt övertala Andersen att så är fallet, speciellt med tanke på att Per inte lever längre men han har inte inledningsvis låtit sig nöjas med min redovisning. Han hänvisar hela tiden till sin uppdragsgivare med maffiabakgrund, som investerat i licenstagaren Clean Shave Products. De menar att Pers uppfinningen kan utgöra ett hot mot Clean Shaves verksamhet och därmed skulle de riskera att förlora en massa pengar. Något de definitivt inte önskar. De drar sig inte ens för att hota med de mest allvarliga konsekvenser för Andersen om han inte lyckas eliminera deras bekymmer. Ett hot han till och med vidarebefordrat till mig.

- I veckan som gick fick jag ett samtal från Pers patentbyrå i USA, som handlagt hans patentansökan. Den är inte ännu inlämnad till patentverket där borta. Handläggaren Mike Stanton har sökt Per flera gånger för instruktion om hur han vidare ska handlägga patentansökningen. Av förklarliga skäl han har inte fått något svar. Av den anledningen sökte han mig. Han hade nämligen av Per brevledes fått ytterligare information om uppfinningen och av betydande karaktär, som Per ansåg skulle omfattas av hans patentansökan. Mike ville inte per telefon avslöja vad denna information handlade om men han lovade sända den till mig i rekommenderat brev. Brevet kom i morse. Jag har läst innehållet och är chockad. Pers uppfinning utgör definitivt ett betydande hot. Inte bara mot Clean Shave Products utan ett mot hela branschen och dess intressenter. Så här lyder informationen:

Skägg är bland annat uppbyggt av keratin. I keratinet finns rester av cystein, en aminosyra och ett protein som innehåller en hög halt av svavel i form av sulfid. Det som håller ihop dessa keratinmolekyler är flera svavelbryggor (SS-bryggor) som förbinder keratinmolekylerna. Syntetisering av det speciella enzymet, (kemisk formel), bryter ner keratinets SS-bindningar och får därmed skäggstråna att lösas upp utan att huden runt omkring skäggstrået skadas. Då behöver inte skäggstubben rakas bort på vanligt sätt. Man smörjer i stället in hakan med en speciell rakkräm innehållande det patenterade enzymet och efter några minuter kan skägget enkelt tvättas bort med tvål och vatten.

Kapitel 40

- Det var överraskande information vi fick av Allan Norman, säger Olle Skoglund, som är inne på sin femte kopp kaffe, trots att klockan inte slagit nio ännu. Kalle Persson halvligger i besöksstolen framför skrivbordet.
 - Nu vet vi vad Projekt SS betyder och det är bra men vi har ännu inte fått klart för oss varför Allan Norman lämnade Per Carlsson ensam med amerikanarna den där sena kvällen i Kungsparken.
 - Eller varför han ljög om kontakten med Andersens, fyller Olle Skoglund på. Vi har med andra ord inte så här långt ännu ett avslutat och stängt case.
 - Hur går vi vidare? Kalle Persson väcker den självklara frågan, som hänger i luften.
 - Först och främst. Låt oss acceptera det Allan Norman sa om att innovationens förverkligande dog med Per Carlsson. Utan hans specifika kunskap, kan inte Projekt SS kommersialiseras. Hoten från USA och maffian, bör därför rimligtvis upphöra. Från det hållet behöver alltså inte Allan Norman känna någon oro.
 - Men måste vi inte informera Jeff om det och be honom vidarebefordra informationen till Andersens?
 - Jo, det måste vi. Låt oss göra det omgående. Sedan måste vi träffa Allan Norman igen för att mellan fyra ögon få svar på våra övriga frågor.
- Tack för informationen om Projekt SS, vi fick vid vårt senaste besök hos dig. Olle Skoglund och Kalle Persson har slagit sig ner vid det runda bordet i Allan Normans kontor.
- Men vi har några frågor som kräver sina svar, innan vi kan avsluta ärendet.
 - Ock de är? Allan Normans motfråga verkar aningen ansträngd.
 - Vi kan inte förstå varför du lämnade Per Carlsson ensam den där kvällen i Kungsparken, fortsätter Olle Skoglund. Din tidigare förklaring om ett tidigt möte dagen därpå köper vi inte.
 - Om du insinuerar att jag hade kännedom om vad som skulle hända Per, så är du ute på djupt vatten. Jag är en erfaren jurist och skulle kunna stämma dig för ett sådant påstående. Allan Norman härsknar till. Den avkopplande attityden är borta.

- Jag påstår ingenting men ditt svar på min fråga förra gången, var minst sagt luddigt. Olle Skoglund har höjt rösten.
- Så här ligger det till. I och med att licensavtalet var klart, upphörde mitt uppdrag. Per ville ta över själv och därmed bland annat slippa betala arvode till mig. Han ville dessutom skapa kontakt direkt med företaget som förvärvat rättigheterna till hans innovation. Han hoppades att Colin Brown skulle kunna medverka till en sådan kontakt. Otålig som han var att få saker och ting gjorda, stannade han därför kvar efter det att jag tvingats lämna.
- OK för det men varför ljög du om kontakten med Andersens. Du sa att du inte haft kontakt med dem. Vi råkar veta genom våra källor i USA att det inte stämmer.
- Jag erkänner. På den punkten har jag inte varit helt sanningsenlig. Jag ville ha en dörr öppen som ett sätt att skydda Per. Oerfaren och lite naiv som han var. Trodde gott om alla han träffade. Med min erfarenhet av att göra affärer i USA, vet jag att så inte är fallet. Dessutom ledde ju min kontakt med Andersens där borta till att jag själv hotades som du vet. Och något skydd av Per blev det inte heller trist nog.
- Vi är nöjda så här långt. Om vi har några andra frågetecken som måste rätas ut, så hör vi av oss igen. Olle Skoglund summerar vad som sagts.
- Gör gärna det. Allan Norman ser lättad ut.
- Det paraplyet regnar det igenom.
Olle Skoglund vänder sig mot Kalle Persson i bilen på väg tillbaka till kontoret.
- Vad menar du med det?
- Allan Normans svar var alltför välpolerade för att övertyga mig. Pengar har alltid en laxerande effekt på människors villighet att gå smutsiga intressen till mötes. Jag tror inte att Allan Norman är något undantag. Hur som helst. Vi kan inte göra något mer och Per Carlsson uppstår inte från de döda, vad vi än gör. Med andra ord, the case is closed.

Några korta ord om Axel Welin

Kemisk ingenjör, företagsekonom med kompletterande utbildning i företagsekonomi vid Lunds Universitet.

Har betydande erfarenhet från anställningar inom svenskt näringsliv med främst inriktningen produkt- och affärsutveckling.

Sedermåra specialisering mot internationell licensiering av uppfinningar, innovationer och forskningsresultat som rådgivare, föreläsare och licensmäklare.

Har skrivit flera publicerade böcker om produktutveckling och licensiering.

Har också medverkat till start av ett antal företag baserat på innovationer och forskningsresultat.

